Kultakuoriainen #7

Oudot maailmat

Kultakuoriainen #7
ISSN-L 1799-9863
ISSN 1799-9863

Sisällys

Tuomas Saloranta: Pääkirjoitus.....3
Shimo Suntila: Tähtivaeltajat.....6.
Kirsi Sinisammal: Fulgur.....12
Juha Salmi: Taksikuski.....19
Anu Korpinen: Keskitalven kuningas.....23
Jussi Katajala: Vihreä keiju.....32
Maria Carole: Tuuli kantaa tuutulaulua.....41
Eero Korpinen: Uhri pimeydelle.....50
Jani Kangas: Kr-elin velhot.....60
V. Lehtinen: Reunalla.....78

Päätoimittaja: Mixu Lauronen
Taitto: Anne Leinonen
Kansi: Dreamstime
Kuvat: Dreamstime (s. 5, 12, 18, 31, 40 , 59, 77), Anu Korpinen ja Eero Korpinen (s, 49), Eero Korpinen (s. 22)
Uusrahvaanomainen spekulatiivinen fiktio: urs.fi

Pääkirjoitus

Luet nyt viimeistä säännöllisesti ilmestyvän Kultakuoriaisen numeroa. Sattuvasti numeron teema on ”oudot maailmat”, ja sen myötä myös Kultakuoriainen siirtyy outoon maailmaan, josta ilmestyy takaisin, jos ilmestyy, jonkin toismaailmallisen logiikan mukaan.

Oikeastaan on väärin puhua säännöllisesti ilmestyvästä Kultakuoriaisesta, sillä lehti on aina ilmestynyt melko sattumanvaraisesti. Julkaisutahtia on yritetty pitää kolmessa numerossa per vuosi, mutta viimeistään kuluneen vuoden aikana on käynyt ilmi, että lehden tekemiseen ei ole enää kenelläkään aikaa.

Kun Kultakuoriainen (tai alkujaan ”Uusrahvaanomaisia tarinoita”) aloitti kevättalvella 2011, tilanne oli vielä hyvin toisenlainen. Lehti, samoin kuin koko URS-liike, syntyivät silkasta tekemisen ilosta – lehti perustettiin ja novelliantologioita julkaistiin, koska se oli mahdollista, ja lisäksi hauskaa. Osaltaan taustalla varmasti oli myös turhautuminen – toisaalta kirjoittavaan fandomiin, joka pyöri kahden vuosittaisen novellikilpailun ja Atorox-palkinnon ympärillä, toisaalta virallisen kustannusmaailman epätoivoisen korkeaan kynnykseen. Kun valmiita väyliä pitkin ei saanut vastakaikua eikä kukaan tuntunut noteeraavan, asioita oli ryhdyttävä tekemään itse.

Vajaassa kolmessa vuodessa tilanne on muuttunut radikaalisti. URS-liikkeen perustajat ovat suurelta osin siirtyneet salonkikelpoiseen kustannustoimintaan Osuuskumma-kustannuksen riveissä, ja spekulatiivisen fiktion kentälle on noussut myös uusia aktiivisia tahoja, jotka tuottavat erilaisia pienkustanteita. Tämä on tietenkin periaatteessa hyvä asia, mutta samalla tekijöistä alkaa olla pulaa. Osuuskumma on moolokin kitana niellyt suurimman osan fandomin aktiiveista, ja jäljelle jääneistä likimain kaikilla on oma kustantamo. Ilmaiseksi ladattavalle verkkolehdelle ei vain yksinkertaisesti löydy toimittajia, koska kaikkien potentiaalisten tekijöiden kädet ovat jo valmiiksi täynnä kaupallisia projekteja.

Paradoksaalisesti siis olemme tilanteessa, jossa spekulatiivisia kirjoja julkaistaan enemmän kuin koskaan, mutta samaan aikaan – myös Usva-lehden lopetettua aiemmin tänä vuonna – uudet novellikirjoittajat, jotka mielisivät saada tekstejään julki, ovat jälleen jumissa Portti- ja Nova-kilpailujen loputtomassa kierteessä tai saavat hakata päätään kustantajan kynnykseen. Toisaalta URS-liike syntyi juuri tällaisessa tilanteessa, eli ehkä saamme vielä nähdä uusien tekijöiden esiinmarssin ja parhaassa tapauksessa jopa uuden spefinovelleja julkaisevan verkkolehden.

Voidaan siis sanoa, että yksi aikakausi on päättynyt. Minä koko lehden aikanaan perustin, joten vaikka en olekaan tähän viimeiseksi jäävään numeroon mitään muuta tehnyt, lienee sopivaa, että kirjoitan myös viimeisen pääkirjoituksen. Aivan yksiselitteinen loppu tämä ei ole, yksittäisiä lehtiä saatetaan tehdä jos siltä tuntuu, mutta ainakin näillä näkymin nämä ovat jäähyväiset.

Kiitos kaikille uskollisille lukijoille, ja rattoisia hetkiä vielä tämän lehden parissa. Viimeinen sammuttaa valot!

Tuomas Saloranta

Kuva: Dreamstime.com

Tähtivaeltajat
Shimo Suntila

Maailma oli sumea. Igor Kepleristä tuntui, ettei asian pitänyt olla niin. Lihakset tottelivat laiskasti eikä katseen kohdistaminen yksityiskohtiin onnistunut.

”Otahan rauhallisesti”, ääni sanoi. ”Sinut on juuri herätetty routaunesta. Kestää hetki, ennen kuin tokenet.”

Igor olisi halunnut kysyä asioita, mutta sanojen sijasta suusta pulppusi mölinää ja hyhmäistä nestettä. Hän köhi, nousi istumaan ja kakoi horrosmönjät keuhkoistaan. Käsi laskeutui hänen olkapäälleen. ”Joko on parempi?” Igor nyökkäsi.

Muistikuvat alkoivat palailla taistellen hänen rajallisesta huomiokyvystään. Tähtien välinen matka ja pitkä uni, joista kumpaakin katkoivat säännölliset väliherätykset elintoimintojen jatkuvuuden takaamiseksi. Taivaallisen valtakunnan kylmä, julma valo, jossa hän oli kellunut. Igoria hytisytti.

”Kehon lämmönsäätely kiukuttelee aluksi. Lämmin ateria auttaa. Tule.”

Igor pyyhkäisi kämmensyrjällä silmiään ja katsoi edessään seisovaa miestä. Lyhyen parran ympäröimä hymyilevä suu, kirkkaat silmät ja pikimusta tukka. Hänen matkatoverinsa. Nimi vain pakeni vielä. Igor toivoi muistavansa sen pian.

Yhdessä he astuivat heikossa, sinisessä luminenssissa kylpevästä kammiosta käytävään. Sen seinät hohkasivat valjua valoa, joka ei riittänyt paljastamaan seinistä törröttävien laitteiden käyttötarkoitusta. Igor paarusti toverinsa perässä ja haki sanoja. Jalkojen siirtely kävi työstä, horros oli käynyt kunnon päälle tavallista enemmän. ”Pitäisikö minun käydä ohjaamossa tarkistamassa lukemat?”

”Turhaa.”

”Anteeksi?”

”Se olisi turhaa.”

Igor mietti hetken. ”Enkö minä ole aluksen päällikkö?”

Pierce katsahti - nyt Igor muisti hänen nimensä, Pierce Rose - olkansa yli. ”Tarkoitan, että minä tarkistin ne jo. Tule, sinun on saatava syötävää.”

He astuivat suljinaukko-ovesta messiin. Se oli pieni koppi, jossa oli yksi

pöytä ja kaksi tuolia, kukin pultattu lattiaan kiinni. Igor nojasi käsillään pöytään ja puristi silmiään tiukasti kiinni hetken. Se auttoi selventämään ajatuksia.

”Monesko hyppy tämä oli?” Igor mutisi puoliääneen.

”Kuudes.”

”Eikö seitsemäs?”

”Ei. Vasta kuudes. Olemme galaktisessa avaruudessa. Saavutamme aurinkokunnan seuraavan hypyn jälkeen.”

”Niin kai sitten.” Igor istui alas ja ryhtyi lappamaan keittoa suuhunsa lautaselta, jonka Pierce oli asettanut hänen eteensä.

”Näitkö kauniita unia?” Pierce kysäisi ahtaan messin seinään nojaillen.

Igor hymähti puolittain huvittuneena. Horroksessa ei nähty unia, ainoastaan koettiin uskonnollisia visioita. ”Minä olin koko galaksin suojelija. Laskeuduin planeetalle toisensa jälkeen ja julistin jokaisen niistä kuuluvan minun valtani piiriin.” Hän söi hitaasti ja muisteli. ”Sitten minä tuomitsin ne planeetat, jotka eivät tunnustaneet jumaluuttani.”

Pierce seisoi hiljaa jonkin aikaa ja sanoi sitten: ”Sama uni kuin edellisen hypyn aikana.”

Igorin suupielet nousivat hymyyn, ”Niin.”

”Sama uni kuin jokaisen edellisen kuuden hypyn aikana.”

”Niin.” Igor jatkoi syömistä. Äkisti lusikka juuttui puoliväliin lautasta ja suuta. ”Jos edeltäviä hyppyjä on ollut kuusi, tämä oli seitsemäs!”

Piercen ääni kiristyi teräväksi. ”Laskin tämän hypyn mukaan.”

”Olisit tarkempi”, Igor sanoi ja sai ruokansa syötyä. ”Nyt on jo parempi olo.”

”Seuraavaksi sinun on syytä käydä kuntosalissa”, Pierce sanoi ja suoristautui nojastaan.

”Etkö sinä käy?” Igor ihmetteli. ”Fyysisen kunnon tarkistus on pakollista ennen routaunta.”

”Minä kävin jo”, Pierce vastasi ykskantaan.

”Jätitpä minun havahduttamiseni myöhään”, Igor protestoi.

”Halusin olla vähän aikaa omissa oloissani.”

Igor pudisti päätään ja lähti kohti kuntosalia. Piercestä oli tullut syrjäänvetäytyvämpi pitkin matkaa. Pitäisiköhän siitä tehdä raportti? Poikkeavat tai muuttuneet käytökset oli kirjattava miehistön psykologiseen profiiliin. Routauni aiheutti joskus aivokemiallisia anomalioita. Hän kääntyi ja suuntasi ohjaamoon. Ohjaamon ovella seisoi Pierce, kuin vartiossa.

”Eikö sinun pitänyt kuntoilla?” Pierce kysyi.

Igor ei aikonut kertoa todellista syytä ohjaamossa käyntiin. ”Ajattelin katsella tähtiä hetken aikaa. Se rauhoittaa minua.”

Miehet tuijottivat toisiaan hetken. ”Minä luulin tyhjän avaruuden hermostuttavan sinua. Siksi minä olen hoitanut lukematarkistukset koko matkan ajan”, Pierce sanoi. Hetken hiljaisuus vallitsi, sitten hän jatkoi: ”Sitä paitsi seuraava hyppy on jo ajastettu. Aikaa ei ole tuhlattavaksi, jos aiot ehtiä suorittaa sääntöjen määräämän kuntoilun.”

Niin kovasti kuin Igor olisikin halunnut väittää vastaan, olihan hän planeettojen jumala, hänen oli myönnettävä, että säännöt todella määräsivät kuntoilumäärästä. Aluksen komentajana hänen oli näytettävä esimerkkiä. Aivan, sehän hän olikin, komentaja. Ei jumala. Lihakset pakottaen hän suuntasi jälleen kuntosaliin.

Sali oli Igorin mielestä turhan suureellinen sana kuvaamaan sitä koppia, jossa kuntoilu suoritettiin. Tilaa oli kahdelle, siis koko miehistölle, ja kumpikin istuin säätyi miksi tahansa peruslaitteeksi tarpeen mukaan. Igor aloitti jalkaprässillä, mutta luovutti pian. Oliko hänen kuntonsa tosiaan rapistunut näin paljon? Täytyisikö se mainita raportissa? Igor ei olisi halunnut vaikuttaa heikolta.

Vatsalihasliikekin tuntui häijyltä. Igor lopetti kesken sarjan ja niisti nenänsä. Hänenhän epäiltäisiin pian laistaneen sääntöjen määräämästä kuntoilusta koko alkumatkan ajan. Hän pyyhki nenänsä liinaan ja taitteli sen mytyksi. Pyykkikuilu sijaitsi moottoriosaston toisella puolen. Igor vilkaisi ovelle ja kurottautui sitten viskaamaan mytyn Piercen kuntoyksikön taakse. Hän sai samalla pientä tyydytystä kapinallisesta eleestään.

Jos hän ei olisi valmiiksi maannut selällään lattialla, hän olisi pyllähtänyt nurin katsoessaan yksikön taa. Siellä oli selvästi kuusi myttyä. Totuus valkeni jumalallisen valon leimahduksessa. Igor ähkäisi, punnersi jaloilleen ja ryntäsi kuntosalista.

Kun Igor yhytti Piercen, tämä sovitti juuri ympäristöpuvun kypärää päähänsä.

”Hei!” huudahti Igor. ”Mitä sinä teet puku päällä?”

Lukko päästi naksahduksen, kun kypärä lukittui pukuun. ”Testaan sen toimintaa.”

”Ja minkä vuoksi?”

”Ohjesääntö määrää, että puvut on testattava aika ajoin.”

”Eikä määrää. Ei sellaista sääntöä ole olemassa.”

Pierce lipaisi huuliaan. ”Kyllä on, minä muistan nähneeni sellaisen.”

”Pierce, minä olen komentaja. Minun työhöni kuuluu osata ohjesääntö ulkoa. Eikä siellä sanota mitään siitä, että puku pitäisi testata kesken matkaa.” Igor katsoi tuimasti Pierceen. ”Vasta määränpäässä.”

”Halusin hoitaa sen pois alta nyt. Onpahan tehty, kun päästään perille.”

Igor heristi mukanaan tuomaansa liinamyttyä. ”Katsohan, kun minä pudotan tämän.” Hän päästi irti. Liina valahti lattialle. ”No?”

”Sinun ei pitäisi sotkea paikkoja. Se on kiellettyä.”

”En minä sotke paikkoja. Huomasitko sen putoamisnopeuden? Se putosi paljon nopeammin kuin Maassa. Aluksessa on Maan painovoima, yksi gee. Tai pitäisi olla. Täällä on ainakin puolitoista.”

”Minusta tuo roskasi putosi ihan normaalivauhtia.”

”Sinäkö muka ehdit laskea sen putoamisnopeuden?”

”Suoraan sanoen en. Ehditkö sinä?”

Igor mulkoili matkatoveriaan vihaisesti. ”Tämä oli seitsemäs hyppymme. Arvaa mistä tiedän.” Igor ei jäänyt odottamaan Piercen vastausta. ”Olen joka treenin jälkeen heittänyt liinan sinun yksikkösi taakse, ja niitä oli siellä jo kuusi. Tämä on seitsemäs. Seitsemäs liina, Pierce!”

”No niin, mitä minä sanoin! Olin oikeassa.”

”Anteeksi kuinka?”

”Sinä sotket paikkoja. Myönsit sen juuri.”

”Pierce, me olemme perillä, emmekö olekin? Teimme seitsemännen hypyn ja sinä olet jo laskeutunut aluksella planeetalle. Siksi täällä on puolitoistakertainen painovoima. Ja nyt sinä olet valmistautumassa astumaan planeetan pinnalle.”

Piercen silmät vilkuilivat hetken hermostuneina sivuille. ”Ehkä.”

”Petturi!” Igorin kasvot kalpenivat ensin, sitten punehtuivat. ”Kunnia kuuluu minulle! Minähän olen tämän aluksen jumala!” Sylki pärskähteli, kun Igor karjui sanat suustaan.

”Juuri tuon takia!” parahti Pierce. ”Sinusta on tullut hullu. Et sinä ole mikään jumala, etkä minun mielestäni edes kelvollinen komentamaan tätä alusta.”

”Sinusta taas on tullut vainoharhainen ja kylmäkiskoinen. Psykopaattinen. Teeskentelit vain ystävällisyyttä, kun herätit minut. Laadin sinusta raportin.”

”Minäpä laadin sinusta raportin.”

”Pierce, minä varoitan. Riisu puku ja anna se minulle.” Igorin ääni muuttui lähes normaaliksi, mutta siihen jäi uhkaava sävy.

Pierce risti kätensä rinnalleen. ”Koitapa pakottaa.”

Raivostuneen karjahduksen saattelemana Igor loikkasi toverinsa kimppuun. Törmäyksen voima ja raskaampi painovoima suistivat molemmat kumoon. Igorin nyrkit takoivat kypärää vihan siivittämällä voimalla, mutta eivät saaneet siihen aikaiseksi naarmuakaan. ”Lopeta se naureskelu!” Igor raakkui ja hakkasi kypärää.

”Riehu ja kilju, jos se tuntuu hyvältä, mutta planeetalle astun ensimmäisenä minä eikä mikään jumalkompleksista kärsivä sekopää.”

Igor säntäsi pystyyn ja potkaisi. Potku osui Pierceä suoraan haaroväliin. Hän ulvahti kuin astmainen sika ja käpertyi sykkyrään. Igor potkaisi toisen kerran, ja kolmannen.

”Anna se puku minulle.” Potku. ”Annatko?” Potku.

Lattialla kiemurteleva mytty nosti kättä antautumisen merkiksi. Jumalallinen rankaisu oli todistanut voimansa.

Tuskasta ähkien Pierce kuori puvun yltään. ”Olet hullu”, hän mutisi. Igor kiskoi puvun päälleen ja naksautti kypärän paikoilleen.

”Nyt minä astun planeetan pinnalle ja julistan sen itselleni.”

Väkivallasta säikähtänyt Pierce luimisteli ilmalukon vieressä. ”Ihmiskunnalle”, hän korjasi, mutta komentaja ei kuunnellut, vaan astui ilmalukkoon. Sisäovi liukui kiinni.

”Minusta sinä et ole ollut sovelias edustamaan ihmiskunnan pyrkimyksiä enää moneen hyppyyn”, Pierce sanoi radioon. ”En voi sallia megalomaanikon saada kunniaa planeetan valloituksesta.”

”Et voi estääkään”, Igor messusi ja lukitsi sisäoven. ”Sillä minä olen sinun jumalasi.” Igorin silmät kiiluivat lasittuneina kypärän takaa ja ilmalukon ovessa olevan ikkunan läpi.

”Siksi minä heitin kuntoiluyksikköni taakse ylimääräisen liinan”, Pierce sanoi kylmän rauhallisesti.

Kesti useita sekunteja ennen kuin hätäännys alkoi näkyä Igorin kasvoilla. Vasta silloin Pierce jatkoi.

”Siksi havahdutin sinut hetkiseksi heti herättyäni. Siksi lisäsin aluksen painovoimayksikön tehoja puolella.”

Hätäännys antoi sijaa paniikille. ”Et voi tehdä tätä!”

”Enhän minä tätä teekään.” Piercen hymy leveni. Igorista se näytti rienaavan pilkalliselta. ”Sinä itse kiskoit puvun päällesi, menit ilmalukkoon ja astuit avaruuteen pelkässä ympäristöpuvussa.”

”Miksi, Pierce?” Igor ulvoi.

”Syynä oli luultavasti routaunen aiheuttama sekavuustila. Väitit olevasi maailmankaikkeuden jumala. Niin raportissani tulee lukemaan.”

”Sinusta on tullut täysin tunteeton psykopaatti, Pierce. Liian pitkä routauni, siitä se johtuu.”

”Ja nyt minä saan tappaa jumalan!” Pierce alkoi nauraa tavalla, joka kammotti Igoria enemmän kuin välitön kuolemanuhka. ”Hyvästi.”

Napinpainallus käynnisti ulomman oven avaussyklin. Varoitusvalot huomauttivat lukon olevan vielä paineistettu. Toisen napin painallus ohitti hälytykset. Suljinaukko-ovi surahti auki.

Igor sinkoutui ulos kuin näkymättömän, jumalallisen käden työntämänä. Oman huutonsa yli hän kuuli, kun radio supatti hänen korvaansa: ”Nyt minä menen tekemään tapahtuneesta raportin.”

Aluksen etääntyessä kauhu alkoi talttua. Ympäristöpukua ei ollut tarkoitettu avaruuteen, mutta pitäisi hänet hengissä joitakin minuutteja. Miljoonat tähdet loistivat mustassa tyhjyydessä.

Igor hymyili hurmioituneena, hengitti maailmankaikkeutta ja puhui tähdille.

”Minä olen teidän herranne. Kumartakaa jumalaa.”

© Shimo Suntila 2013

Shimo Suntila

Shimo Suntila on turkulainen kirjoittaja, joka kirjoitti vuoden ajan raapaleen joka päivä. Seuraava tavoite on saada tuhannen raapaleen määrä täyteen. Kirjoittamisen ohessa Shimo keräilee scifikirjallisuutta ja arvostelee lukemaansa. Raapaleet, arvostelut sekä paljon muuta tuotantoa löytyvät hänen blogistaan.

Kuva: Dreamstime.com

Fulgur
Kirsi Sinisammal

1.

Fulgurin kuut olivat kohonneet taivaalle, ja metsän lehvustoissa kuhisi elämä. Kuut hohtivat niin kirkkaasti, että silmiä särki. Valoisat yöt houkuttelivat saalistamaan ja taistelemaan reviireistä. Kaikki siellä leijui ilmassa: taipuisa ja rehevä kasvillisuus notkui ylös- ja alaspäin, levämäiset rihmastot pysyttelivät ylväästi paikoillaan imukuppien varassa. Niitä kutsuttaisiin kotiplaneetalla loisiksi, ekosysteemiksi, joka sai voimansa leijuvasta pilvestä tai jostakin sen tapaisesta itiöpilvestä. Ne meistä jotka muistivat vielä Maan valtameret ja niiden kätköissä piilevän maailman, nimittäisivät Fulguria varmaankin ilmojen koralliriutaksi, eikä se ollut täällä edes ainoa laatuaan, ei, tiheitä

ja raskaanoloisia hattaroita lipui eri korkeuksissa maan ja taivaan välillä kuiden hehkeässä loisteessa juuri tänä yönä, jolloin saimme ihmeeksemme tutustua niihin ensi kertaa.

2.

”Kapteeni Hopkins?”

Kapteeni Hopkins kääntyi retkikunnan vahvistuksen, uuden biologin puoleen. Olimme varta vasten saapuneet tälle erikoiselle planeetalle tutkimaan elinolosuhteita paikassa, jossa kaikki tuntui häilyvän yläilmoissa hiljaa tutisten ja ilmavirtojen tahdissa vapaasti purjehtien edestakaisin ilman selvästi havaittavaa päämäärää.

”Niin, Manuel Diaz, sehän on nimenne. Mitä mieltä olette tästä ympäristöstä?”

”Niin pitkälle kuin muistan, tällaista ekosysteemiä olisi pidetty mahdottomana”, Diaz vastasi ja osoitti sormellaan lähintä pilveä.

”Katsokaa, kuinka symmetrinen ja toimiva kokonaisuus tuossa epämääräisen muotoisessa kellanvihreässä udussa!”

Kapteenia huvitti Manuel Diazin kaunopuheisuus, sirittävät silmät ja niihin kiinnittynyt innostunut palo. Toivottavasti biologi pysyisi nahoissaan tutkimusretken loppuun asti.

Fulgurin pintaa peittivät puuterimaiset hiekkakinokset, jotka osoittautuivat ohuen ohueksi tomu- ja pölykerrokseksi. Retkikunnan mukanaan raahaama robotti analysoi maata pinnan alta. Fulgurin ytimen tiedettiin olevan Maan vastaavan kaltainen, mutta tomun ja ytimen välissä riitti syvyyksiä...

Kapteeni Hopkinsin ajatukset keskeytyivät robotin ilmaistessa tarpeensa kertoa tutkimustuloksensa.

”Antaa tulla Seek, mitä löysit maaperästä?”

Robotti ryhdistäytyi nopeasti nimensä kuultuaan.

”Pinnan alla on huokoista kiveä. Ytimestä syöksyy aika ajoin magmaa pienissä erissä pinnalle, mutta tomu tukahduttaa sen.”

”Kiitos Seek.”

Kapteeni vaipui uudelleen ajatuksiinsa. Hän oli tuonut retkikuntansa

tulenaralle vyöhykkeelle, jonka syttymisalttiudesta ei ollut täyttä varmuutta.

”Seek, onko mahdollista, että palava magma purkautuu pinnalle?”

Seek miettii yllättävän pitkän ajan.

”Kapteeni, en tiedä vielä riittävästi yksityiskohtia.”

Seekin vastaus sai kaikki ympärilläolijat ymmälleen. Kapteeni Hopkinsin oli kuitenkin tehtävä ratkaiseva päätös. Hän loi katseen jokaiseen ennen kuin vastasi: ”Diaz ja te kaksi, ryhtykää etsimään meille uutta leiripaikkaa noista itiölautoista. Pysymme toistaiseksi maan kamaralla, vaikka henki menisi. Viestitän alukselle tilanteesta. Kykenemme sentään vielä hengittämään.”

Kapteeni palasi majapaikkaansa lysähtäen tuolille. Päätetty, mikä päätetty, hän mutisi huuliensa välistä itselleen ja hengilleen.

3.

Hengetkö ne olivat herättäneet kapteeni Hopkinsin viheliäisestä unesta? Tuskinpa, sillä hänen silmänsä ja tajuntansa olivat auenneet majan ulkopuolelta kiirineestä kiihkeästä puheensorinasta ja sieraimia kutkuttavasta savun hajusta. Siinä samassa majaan ryntäsi retkikunnan lääkäri, yleensä vähäeleinen ja rauhallinen nainen, Leila nimeltään.

”Kapteeni, leiri on liekeissä!”

”Eihän kukaan sytyttänyt illalla nuotiota vastoin määräyksiä?”

Kapteeni Hopkins kiskaisi huovan ja vesileilin mukaansa ja syöksyi Leila vanavedessään majan ovesta ulos. Savuverho peitti leirin näkyvistä, tuli punersi hehkuvina kekäleinä siellä täällä, mutta varsinaista yhteistä rintamaa se ei ollut jostakin syystä onnistunut muodostamaan. Maa poltteli kuitenkin jalkojen alla, ja kaikki kiirehtivät pois leiristä.

”Missä Diaz on?” kapteeni ähkäisi. ”Ja ne kaksi muuta... eivätkö he ole palanneet?”

Leila pudisti päätään.

”Heistä ei ole eilisen käskynjaon jälkeen kuultu mitään.”

Kapteeni viskasi huovan hartioiltaan.

”Eivätkö he ole pitäneet yhteyttä leiriin? Sehän kuuluu alkeellisiin periaatteisiin tässä yhdyskunnassa!” hän jyrisi ja siemaisi leilistään kulauksen.

Kaikenlaista väkeä hän olikin saanut riesoikseen tälle retkelle, niin,

mokoman retkueen hän oli tuonut tälle kytevälle planeetalle, jolla kaikenkarvaiset ja -eväiset organismit kehtasivat nautiskella olostaan hemmetinmoisilla levälautoilla...

Kapteenin oli lopetettava sisäinen purkauksensa saadakseen happea. Tämä ilmanala poikkesi normaalista juuri sen verran, että isoa miestä huikaisi sankan savun ja pölyhiukkasten jälkimainingeissa.

”Tässä maailmassa piilee jotakin mätää”, hän totesi vaimeasti Leilalle, joka ihme kyllä viitsi johdattaa hänet pois leiristä. Lääkäriin sisäänajettu tehtävä, kapteeni muistutti itselleen ja sai takaisin voimansa, missä ne sitten olivat piilleetkään.

Leiriä piinanneet tulikekäleet sammuivat hiljalleen yksi toisensa jälkeen. Retkikunta palaili askareisiinsa ja käymään läpi tulen aiheuttamat vahingot, vaikka Manuel Diazin ja kahden muun miehen kohtalo vetivätkin mielet mataliksi. Maa pisteli vielä jalkojen alla, ja kapteeni Hopkinsia puistatti. Oliko hän, esimiehenä, ylittänyt valtuutensa ja vaarantanut retkikunnan hengen? Oliko hänestä tullut heikko?

4.

”Leila?”

Manuel Diaz lähestyi lääkäriä.

”Oletko ilmoittautunut kapteenille?”

Leila ei kääntynyt katsomaan Diazia, miksi olisikaan.

”Ette sitten tulleet apuun. Ettekä muka nähneet, mitä leirillä tapahtui?”

Nyt Leila kääntyi ja tarkasteli miestä kylmästi.

”Näytät hyvinvoivalta Manuel.”

Diaz henkäisi. Hän piti Leilasta enemmän kuin halusi myöntää.

”Näimme savuverhon ja lieskat, kuvasimme ne ilmestymisjärjestyksessä... sitten meidät siepattiin... ole kiltti, Leila... meidät siepattiin riutalle tai miksi sitä sanoisi, levärihmastolle. Ei sitä voi sanoin selittää.”

Leila antoi periksi.

”Kerro heti kapteenille. Missä muuten toiset ovat, tarvitsevatko he apua?”

Diaz painoi päänsä alas.

”Alas puhua!”

Leila ravisteli miestä kuin räsynukkea, joita säilytettiin emoaluksen kätköissä tulevaisuuden lapsia varten. Ne muistuttaisivat aikanaan jälkipolvea Maasta.

Manuel Diaz kohensi olemustaan ja katsoi Leilaa suoraan silmiin:

”Leila, toiset ovat kuolleet, ne söivät heidät!”

”Söivät, ketkä?”

”No ne, ne kasvit, eläimet, sienet... ei niistä ota selvää, tolkuttomia. Minut ne heittivät jostakin syystä pois, niillä ei ole kieltä, sellaista kuin meillä, ne imevät... se oli kauheaa.”

5.

Fulgur, tulta rakastava planeetta. Se räiskähteli aika ajoin, mutta huokoinen kiviaines piti kaiken maanpäällisen hengissä, vaikka vaikuttikin siltä että kaikki orgaaninen oli siirtynyt evoluutionsa aikana ylös, lähelle pilviä, tuulien vietäväksi. Ilma tuoksui kukilta, tuntemattomilta vivahteilta. Planeetan oli aika nukahtaa. Kuut ja jokunen tähti pilkottivat sentään sakeiden itiöpilvien välistä.

Kapteeni Hopkins raportoi alukselle. Kaksi retkikunnan jäsentä oli menetetty, aivan turhaan. Manuel Diaz, biologi, lähetettäisiin kokemuksiensa riivaamana ”pyhättöön”, joksi aluksen sairaalaa niihin aikoihin nimitettiin. Seekin tekemien analyysien pohjalta Fulgur oli elinkelpoinen, ja vaikka maa räjähteli, lämpökin saataisiin muuntumaan käyttöön soveltuvaksi energiaksi. Itiöpilvien rakenteen perinpohjaiset tutkimukset pitäisi käynnistää välittömästi ja...

Kapteeni jäi odottamaan vastausta.

6.

Kapteeni Hopkins vilkaisi huolestuneena taivaalle. Siellä ne lainehtivat, lautat, roikkuvine rönsyineen ja imukuppineen, nuo vaaralliset tulevaisuuden toivot, taivasmetsät. Aluksen päällystö oli luvannut lähettää vahvistusta ja määrännyt retkikunnan hautaamaan hyväkuntoisina löydetyt ruumiit Fulgurin seismiseen maaperään niin pian kuin mahdollista. Seekin mukaan niistä oli imetty ainoastaan neuronit. Itiöissä piili siis planeetan koko elinvoima, ja kuten kapteeni antoi itsensä ymmärtää, koko retkikunnan kohtalo.

© *Kirsi Sinisammal 2013*

Kirsi Sinisammal

Kirsi Sinisammal (s.1965) on Forssassa asuva harrastelijakirjoittaja, jolta on julkaistu runoja ja aforismeja lehdissä, netissä sekä antologioissa.

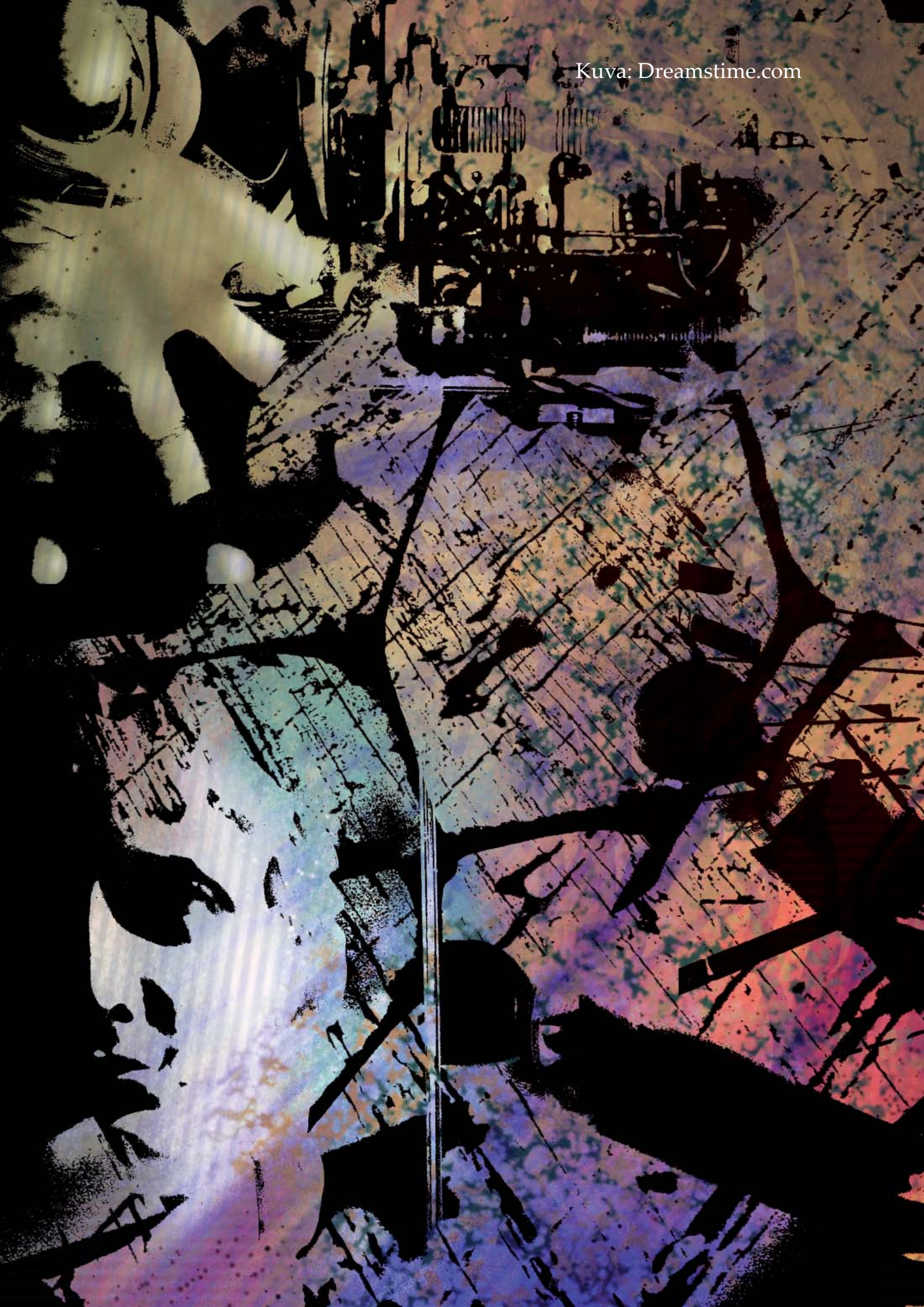

Kuva: Dreamstime.com

Juha Salmi
Taksikuski

Taksikuski toivoi, että olisi ehtinyt ennen töihin lähtöä käydä suihkussa. Edellisillan ajot olivat vieneet myöhään ja seuraava vuoro oli ollut suoraan aamusta. Nyt hän nojasi taksikopin wc:n lavuaariin ja yritti huuhtoa väsymystä pois.

“Näytän ihan elävältä kuolleelta”, hän tuumi katsellen mustia silmänalusiaan. “Juuri sellaiset kuin Arthur Pennosella, epäkuolleiden puolestapuhujalla”, taksikuski huokaisi. Paljon oli ehtinyt tapahtua viimeiseen puoleen vuoteen, niin taksikuskin elämässä, kuin myös muuten maailmassa. Vaimo oli lähtenyt ja lähes heti sen jälkeen kuolleet olivat alkaneet heräämään eloon. “Niillä asioilla saattoi olla jotain yhteistä”, mietti taksikuski kuivalla huumorintajullaan.

Kuolleista herääminen tapahtui muutama hetki elämän kadottua kehosta. Heränneet eivät olleet aivoja himoitsevia zombeja vaan tietoisia olentoja. Heissä oli paljon samaa kuin eläessään, mutta eivät kuitenkaan olleet kokonaan ennallaan, kuolema oli muuttanut heitä. Kuolleista heränneiden ruumiit olivat jatkuvassa käymistilassa.

Hajuhaittoja suurempi ongelma oli kuitenkin epäkuolleiden yhteiskunnallinen asema. Valtio oli yhä sekasorrossa asian tiimoilta: millaisia oikeuksia epäkuolleilla oli, oliko heillä oikeus omaisuuteensa? Yhteiskunnassa oli vaikea olla ilman rahaa. Miten pystyisi esimerkiksi liikkuminen kauemmas? Julkinen liikenne oli poissuljettu ratkaisu, takseista puhumattakaan.

***

“Otatteko kyytiin myös kuolleita?” takapenkille ahtautuva lihava pukumies kysyi. “En haluaisi ajatella istuvani sellaisessa autossa”, hän jatkoi nasevalla äänellään. Taksikuski tunnisti miehen krematoriolakia ajavaksi Elämä Eläville -ry:n lobbaajaksi, joka oli ollut paljon esillä viime aikoina mediassa.

Lobbaaja oli matkalla mediatalolle, haastateltavaksi ja kuvauksiin. Hän selitti koko matkan haastatteluaan, käyden läpi mahdollisia asioita joilla toimittajat mahdollisesti yrittäisivät kampittaa häntä. Taksimies ei

vaivautunut vastailemaan asiakkaalleen, koska uskoi, ettei tämä puhunut hänelle vaan itselleen.

Ainoa kerta jolloin asiakkaan sai huomiomaan ympäristönsä oli kun taksi pysähtyi raatitorin ohitse kulkevan tien varrelle. Kyseessä ei ollut päätepysäkki, vaan torilla oleva epäkuolleiden mielenosoitus oli katkaissut liikenteen. Hieman päälle toistasataa mielenosoittajaa huuteli iskulauseitaan. Osa näistä seisoi tiellä yrittäen näin saada huomiota asialleen, mutta taksikuski havaitsi ympäröivissä elävissä ihmisissä vain harmistumista häiriöstä.

"Armeijan pitäisi kerätä kaikki nuo ja viedä jonnekin missä eivät ole ihmisten silmissä", lobbaaja sanoi, nojautuen takapenkiltä etupenkkien väliin. Sitten hän jatkoi: "Jonnekin mistä eivät koskaan tule takaisin." Taksikuskin olisi tehnyt mieli sanoa itsensä asettamisesta heidän asemaansa, mutta hän tiesi ettei järkipuhe auttanut. Itsensä asialle omistautunut sokaistui muulta maailmalta.

Perille päästyään lobbari valitti maksusta. Kuinka väärin olikaan, että hän joutui maksamaan ylimääräistä tiellä olleen mielenosoituksen takia.

"Mutta ei se ole minun vikani, että ne saatanan raadot ovat tukkineet tiet", tiuskaisi asiakas.

"Ei se ole myöskään minun vikani. Ja sinä hyväksyit reitin mitä ehdotin", taksikuski vastaisi rauhallisesti. Tämä sai asiakkaan tuhahtamaan, mutta myös maksamaan.

"Toivottavasti haastattelu menee hyvin", taksikuski mutisi, antaen katseensa seurata Elämä Eläville yhdistyksen puhujan matkaa sisälle mediataloon.

***

Seuraava asiakas oli pitkä mies, harmaassa päällystakissa. Hän oli matkalla maistraattiin ja miehen ilme oli taksikuskille omasta erostaan niin tuttu, että tiesi millä asioilla asiakkaansa liikkui. Asiaa vahvisti sormuksen jälki nimettömässä. Vaaleampi iho kuin arpena sormessa.

Aluksi kumpikaan ei puhunut, ei kuski, eikä kyydittävä. Sitten asiakas avautui: "Lapset ovat isovanhemmilla. Minun pitää vaan käydä maistraatissa allekirjoittamassa papereita."

Taksikuski tähän vain jatkoi hiljaisuuttansa. Joidenkin asiakkaiden keskusteluista pääsi parhaiten olemalla sanomatta mitään. "Kunnes kuolema teidät erottaa, niinhän ne sanoo mennessä naimisiin", mietti kyydittävä

ääneen. “No se ehto on täytetty”, hän huokaisi ja siirtyi katselemaan ulos sivuikkunasta. Loppumatka oli hiljainen.

***

Heti eroamista miettineen miehen kuljettamisen jälkeen toimistolta tuli seuraava soitto. Tällä kertaa kyydittävä oli kuollut mies poliisiasemalta. Hän oli ollut kuolleena jo pitemmän aikaa, sen näki niin venyneen näköisistä kasvoista kuin kelmeästä ihostakin.

Toisin kuin päivän muut asiakkaat, hän oli puhelias. Hän laski leikkiä tilastaan ja kyseli taksimiehen päivästä. Taksikuskille tuli väistämättä samankaltainen tunnelma kuin mitä joitakin vanhuksia kyyditessä. Nämä ottivat taksimatkasta irti kaiken mahdollisen sosiaalisuuden, koska sitä he olivat pahiten vailla.

“Ennemmin tai myöhemmin kaikki meistä tulee olemaan kuolleita”, taksimies sanoi. Hän kenties tarkoitti lohduttaa, vaikka kuollut ei nähnytkään miten kaikkien epäonnen pitäisi lohduttaa häntä. Kuollut mies maksoi matkastaan ylimääräistä, pudistaen vain päätään taksinkuljettajan tarjotessa vaihtorahaa. Kuolleen miehen tummat vaatteet tuntuivat katoavan pimenevään iltaan.

***

Toiset ovat kuolleita jo eläessään ja toiset särkyvät muiden kuolemasta. Kuitenkin oma kuolevaisuus on vaikeimmin kohdattava.

© Juha Salmi 2013

Juha Salmi

Juha Salmi on fantasia- ja scifikirjallisuuden aktiiviharrastaja. Hänen kirjoituksensa koskevat laajan kirjon erilaisia aihepiirejä ja niillä tuntuu olevan vain yksi yhteinen tekijä: ne tyhjentävät oikolukijoiden kynät punaisesta musteesta.

© Anu Korpinen

Keskitalven Kuningas
Anu Korpinen

”Kerro minulle talvesta”, Saraste pyysi kultaiset silmät loistaen. Kerroin hänelle kaiken siitä miten unensiniset yöt muuttuivat pelottaviksi ja pimeiksi, niin että kylmät tähdet tulivat esiin, ja miten pakkanen jähmetti ruohomättäät ja huurrutti puiden alastomat oksat kimaltaviksi pilviksi. Kerroin myös miten täysikuu sai lumisen maiseman loistamaan lumottua valoa, ja miten pohjoisesta leimuavat revontulet valaisivat jäisen taivaan.

Silloin kun hän sanoi että haluaisi jäädä kanssani odottamaan talvea, minä uskottelin itselleni, ettei hän halunnut erota minusta. En halunnut luopua hänestä syksyn saavuttua, ja sen tähden minä hänelle lumotusta talvesta, ja toivoin salaa hänen unohtavan, että kesän henkien kuuluu paeta talven tieltä. Tiesin toki miten itsekäs olin.

Elokuun kuu nousi suurena ja kultaisena pimenevään yöhön. Siihen aikaan auringon lapset olivat jo lähdössä metsistä. Ensimmäiset lehdet olivat pudonneet. Lintujen haikealauluiset parvet kohosivat taivaalle ja veivät mennessään valon, sekä kuluneen kesän henget.

Saraste kuitenkin viipyi. Jokainen päivä oli toistaan lyhyempi, ja hänen jäämisensä alkoi tuntua todelliselta. Hän itsekin alkoi tuntua todellisemmalta minulle. Mutta osa hänen loistostaan alkoi hiipua kesän kadotessa. Hänen valonsa alkoi muuttua auringon valon myötä kalpeammaksi ja ohuemmaksi. Huomasin myös että hän alkoi väsyä. Kun kuljin polkujani, Saraste pyrähteli vieressäni tuttuun tapaansa, muttei enää lentänyt puiden latvuksiin juttelemaan lähtevien lintujen kanssa. Hän ei enää liittynyt korentojen tanssiin, vaan tyytyi seuraamaan niiden leikkiä sivusta.

Seurasin häntä eräänä aamuna kallioille ja katselin häntä salaa, sydän täristen. Hän kuunteli lintujen lähtölaulua ja kohotti käsiään kohti taivasta jonka kalpeaan sineen muut pienet keijukaiset olivat jo aikoja sitten lentäneet. Hän seisoi siinä kauan, hievahtamatta, kasvoillaan kiihko, kaipaus ja ikävä. Juuri kun luulin Sarasteen ponkaisevan lentoon ja jättävän metsän, ja minut, hän käänsikin kasvonsa alas surullisena kuin kuihtuva kukka. Hänen kätensä vajosivat hitaasti alas, ja hän käveli hiljaa pois. Tiesin hänen ymmärtäneen, että hän ei voisi enää perääntyä. Hän jäisi kanssani, ja kohtaisi

talven, sillä hän ei pystynyt enää lentämään.

Saraste unohti usein, että päästäkseen paikasta toiseen, hänen oli nyt pakko käyttää jalkojaan. Hän teki kanssani pitkiä retkiä metsässä ja tunnusteli polkujen verkkaisia mutkia ja oppi uudenlaisen, rauhallisen elämänrytmin. Silloin tällöin saatoin kuitenkin nähdä, kuinka hän hypähti ilmaan, kuin lähteäkseen lentoon, mutta putosi aina takaisin maahan. Tuolloin hän näytti hyvin surulliselta.

Kerran kulkiessamme metsässä minä tartuin häntä kädestä. Se oli lämmin mutta ei enää polttava. Ensimmäisen kerran pystyin koskettamaan häntä.

”Minun täytyy ryhtyä rakentamaan meille talvipesää”, sanoin eräänä päivänä. Saraste ei tainnut silloin ymmärtää miten tärkeää olisi rakentaa lämmin koti talven varalle, mutta uskoin että hän arvosti kuitenkin sitä että lupasin pitää hänestä huolen.

Syksyn väistämätön saapuminen oli hänelle raskasta. Hän suri jokaista kuollutta ruohonkortta ja kuihtunutta kukkaa. Selitin hänelle joka kerta samat asiat.

”Mikään ei kuole”, minä sanoin. ”Kaikki nuo ruohot ja lehdet ja pikku mönkiäiset vain vaipuvat uneen ja nukkuvat pimeät kuukaudet.” Ja minä kerroin hänelle miten uuden kevään myötä auringon lapset palaisivat ja herättäisivät kaiken nukkuvan uuteen elämään. Saraste tiesi tuon kaiken, mutta joskus hän näytti unohtavan asiat jotka jäivät liian kauas. ”Sinä saat herättää kukat unestaan. Eivätkä ne enää silloin muista että elivät syksyn.”

Saraste alkoi miettiä kukkien ja puiden unta, ja ymmärrettyään hän osasi lopulta nauttia syksystä. Hän lauloi tuutulauluja kukkasipuleille ja kuihtuville pensaille, ja kulki valtavien runkojen lomassa tuulen varistaessa lehtiä, jotka hehkuivat samoissa väreissä kuin hänen hiuksensa ja silmänsä. Mutta kellään ei ole lupa laiskotella kun talvi on tulossa, joten minä opetin hänet tunnistamaan ja keräämään syötäviä sieniä ja kaivamaan ylös vuohenkellon mehukkaita juurimukuloita. Kerroin että kaikkien oli varustauduttava talven varalle, joka oli ankara, kylmä ja hedelmätön. Saraste oli nopea oppimaan, ja kohta hän punoi kanssani pieniä ruohokoreja joihin saatoimme piilottaa syksyn tarjoamat aarteet.

Kylmä vuodenaika oli päivä päivältä lähempänä, ja metsän puiden lomassa alkoi liikkua valkoisia varjoja. Talviset saapuivat hiljaisina laumoina ja toivat mukanaan huurteiset aamut jotka saivat hengityksen höyryämään. Sammalikossa hohtavat lampareet saivat pintaansa jääpeitteen. Saraste

tarkkaili terävin silmin kaukaisia vaeltajia, mutta talviset olivat etäisiä ja kylmiä. Heidän kanssaan ei voinut puhua. Ainoastaan huurre ja jää välittivät viestin uudesta kylmästä maailmasta joka lähestyi meitä.

Saraste katseli lätäköiden jäähän piirtyviä kuvioita silmissään lumoutunut ilme. ”Talvisetkin rakastavat kukkia!” hän huudahti nähdessään miten kauniisti jää oli kirjailtu. Hän yritti koskettaa jääkukkia hennolla kädellään, mutta viilentyneenäkin hänen kosketuksensa oli yhä liian kuuma, ja kukat sulivat pois.

Hän olisi halunnut puhua pimeän olentojen kanssa, mutta jouduin aina kieltämään. Sanoin että talviset olisivat tuottaneet hänelle pettymyksen. Ne välttelivät valon olentoja, eläimiä ja metsäläisiä, kaikkia jotka eivät kuuluneet niiden kylmään maailmaan. Eikä Saraste kuulunut tänne talven keskelle. En kuitenkaan kertonut hänelle miten kovasti välillä pelkäsin hänen takiaan. Ja itseni takia.

Jotkut talvisista vihasivat valoa ja lämpöä. Oli olemassa kirjoittamaton laki joka kielsi auringon lasten kulkemisen talven valtakunnassa. Houkuttelemalla Sarasteen jäämään luokseni kylmiksi kuukausiksi olin rikkonut lakia, ja pelkäsin talvisten vihaa. Mutta koska ne jotka näimme, eivät näyttäneet olevan kiinnostuneita meistä, uskoin kaiken menevän hyvin.

Ensilumen ihme yllätti Sarasteen. Hän tanssi halki leijuvan valkeuden ja näytti melkein saaneen takaisin kykynsä lentää. Hän ja kaikki hänen ympärillään oli niin kaunista ja puhdasta. Hauraat jääkiteet heijastelivat hänen valoaan ja sädehtivät tähtipölynä hänen kevyen hahmonsa ympärillä. Sarasteen lämpö haihdutti hiutaleet ennen kuin hän tavoitti ne, ja lopulta hän istui alas pettyneenä ja sulatti pälven elämänsä ensimmäiseen lumihankeen.

”Lumi on niin kaunista,” hän sanoi itku kurkussa, ”enkä minä pysty koskettamaan sitä.” Hänen pettymyksensä huvitti minua, se oli niin viatonta ja lapsekasta.

Ensilumi katosi, mutta kylmyys kävi läpitunkevaksi, ja minä jouduin jo pukeutumaan kylmyyttä vastaan. Saraste ei näyttänyt tuntevan kylmää. Pimeyskään ei kyennyt sammuttamaan hänestä yhä hehkuvaa valoa ja lämpöä. Hänen maailmansa oli aina valoisa. Pakkasten tultua minä kuitenkin aloin valmistaa tallukkaita hänenkin varpailleen. Istuin kuusten alla täyttämässä kenkiä lämpöisellä naavalla Sarasteen katsellessa työtäni

ihmetellen.

”En minä tarvitse kenkiä”, hän totesi. ”Minä näen aurinkoni yhä, minun on lämmin.” Kohotin katseeni ylös taivaalle kohti kalpeaa kiekkoa johon minäkin kykenin katsomaan sokaistumatta.

”Talviaurinko on voimaton ja heikko. Se ei lämmitä enää kauaa, ja pian se katoaa kokonaan”, minä sanoin, ja ojensin hänelle harmaat tallukkaat. Hän veti kengät nyrpistäen jalkaansa ja otti muutaman haparoivan askelen. Hän ei ollut tottunut käyttämään vaatteita, ja kengät olivat hänen mielestään tukalat ja raskaat. Samoin oli kaikkien muidenkin vaatteiden laita. Lopulta sain suostuteltua hänet pukemaan ylleen myös takin ja villahuivin, karvalakin ja kintaat. Hän valitti että kangas kutitti, kaulus ahdisti, kengät hiersivät ja hattu puristi päätä, mutta suostui kuitenkin pitämään niitä, kun pyysin.

Lumen tullessa hän oli jo tottunut pukeutumaan ulos lähtiessään. Olin helpottunut. Hän ei luultavasti tuntenut kylmää samoin kuin minä, mutta vaatteet peittivät ainakin osan hänen loisteestaan. Talviset kiersivät meidät edelleen kaukaa, mutta metsässä häntä saattaisivat tarkkailla muut tuntemattomat, pahansuovat silmät.

Elämä koivunjuurakon alla kului lyhyt talvinen päivä kerrallaan. Hanget kinostuivat yhä paksummiksi, ja ulkona paukkui pakkanen, mutta meidän talvipesässämme oli lämmintä ja valoisaa. Sarasteen seurassa minun oli turha sytytellä kynttilöitä, hän valaisi säteillään koko pienen huoneen. Iltaisin istuimme kertomassa tarinoita toisillemme. Useimmiten minä kerroin ja Saraste kuunteli. Hän ei koskaan väsynyt kuuntelemaan, ja aikaisemmin jo kerrotut tarinat olivat hänelle joka ilta kuin ennen kuulemattomia. Osa Sarasteen viattomasta ilosta tarttui minuunkin. Ne hämärät päivät ja pitkät pimeät illat ennen keskitalvea olivat elämäni onnellisimmat.

”Mustat linnut kertoivat minulle Kuninkaasta”, Saraste sanoi eräänä iltana. ”Kuningas tulee, ne sanoivat. Hän saapuu tänne kun myrsky nousee.”

Minä en sanonut mitään. En ollut kertonut hänelle Kuninkaasta. Auringon tytärten ei pitäisi tietää kaikkea pimeydestä. Saraste puhui linnuille mielellään ja kaikki olennot rakastivat hänen lämpöään. En ollut arvannut että mustat linnut olisivat olleet niin ajattelemattomia, että kertoisivat hänelle kielletyistä asioista. Saraste tuijotti minua kiinteästi. Hän halusi kuulla lisää, ja koska koko pelottava tarina oli jo melkein kerrottu, ajattelin ettei sillä olisi väliä vaikka kertoisin loputkin.

”Talvisten kuningas on muinainen ja kylmä. Hän on vanha kuin maailma ja avaruus itse. Jotkut sanovat että hän on luonut kylmyyden ja kuoleman.

Jotkut sanovat että hän on kuolema itse. Kun kylmyys saapuu metsiin, kun valo katoaa ja vuoden pisin yö lankeaa maan ylle, niin silloin Kuningas ratsastaa pakkashaltiain hovinsa kanssa valtakuntansa halki. Kukaan elollinen näissä metsissä ei ole ulkona kun hän saapuu. Jos eksyy metsään myrskyssä, ja kohtaa tuulen ja kylmyyden henget, on tuhon oma. Kun olin vielä aivan pieni, minulle kerrottiin, ettei metsään saanut talvisina öinä vaeltaa. Jos joku erehtyy katsomaan talvikuninkaan silmiin, hänen sielunsa jäätyy hetkessä, eikä hän enää voi palata valoon. Hän joutuu elämään ikuisessa kylmyydessä Kuninkaan ja talvisten kanssa ja liittymään heidän loputtomaan vaellukseensa." Minä olin hetken vaiti kun tunsin, miten Sarasteen loiste himmeni. "Se on tietenkin vain tarina. En usko että kukaan on koskaan kohdannut Kuningasta kasvoista kasvoihin, saatikka katsonut tätä silmiin."

Saraste tyytyi tähän. Hän ei kysellyt enää enempää, mutta tiesin että hän mietti kertomustani pitkään. Osa minusta toivoi että pelko pitäisi hänet poissa pimeydestä, mutta toisaalta tiesin että niin viattoman olennon on vaikea pelätä edes kuolemaa. Tiesin myös että myrsky oli nousemassa. Raskaat pilvet kiisivät yltyvien pohjatuulten ajamina metsän yllä, eikä aurinko pystynyt enää läpäisemään niiden verhoa. Lyhyet päivätkin muuttuivat pimeiksi. Ensin lumi putoili hiljakseen, lopulta se yltyi pyryksi. Tuulispäät temmelsivät puissa, ja kohta talvisten tanssi yltyi niin, että lumi piiskasi terävinä neuloina vasten kasvoja. Minä kehotin Sarastetta jäämään sisälle kun itse hoidin askareitani. Hän kuunteli tuulen ulvontaa ja tiesin, että se kertoi hänelle jotain mitä en itse ymmärtänyt.

Myrsky kesti monta päivää. Tein parhaani pitääkseni Sarasteen hyvällä mielellä, ja kerroin hänelle tarinoita kevään saapumisesta ja miten päivät alkaisivat kohta pidetä. Hän kuunteli ja kyseli, ja hänen äänessään oli haikeutta ja odotusta. Öisin hän tuskin nukkui. Levottomassa unessani kuulin, miten myrsky raivosi jossain ulkona, ja miten tuulen ääni kutsui Sarastetta.

Eräänä yönä minä heräsin siihen että hän oli poissa. Heräsin pimeyteen ja hiljaisuuteen. Päiväkausia raivonnut myrsky oli hiljentynyt, ja Saraste oli poissa. Syöksyin mitään ajattelematta ja puolipukeissa ulos, ja näin tallukkaiden jättämien jälkien katoavan metsän pimentoon. Ryntäsin kuumeiseen juoksuun. Lumi nipisteli paljaita varpaitani, jäiset oksat piiskasivat kasvojani, mutta en voinut ajatella muuta kuin Sarastetta. Hän oli tuolla pimeydessä yksin ja keskellä talvisia vaaroja. Yritin huutaa häntä,

mutta kaikkialla vallitseva pimeys ja pakkanen saivat hänen nimensä juuttumaan kurkkuuni.

Silloin näin hennon valon kajastavan edessäpäin kohoavan kallion takaa. Minut vallannut levottomuus katosi ja sen tilalle tuli syvä pelko. Talven hiljaisuus ja jäätävyys tuon pienen hohtavan valon ympärillä tuntuivat kammottavan lopullisilta ja lannistavilta. Liukastelin ja kiipesin kohmeisin käpälin kallion laelle ja jäin tuijottamaan alla avautuvaa maisemaa.

Saraste seisoi keskellä pientä aukiota, alhaalla kallioiden juurella. Hän hohti kirkkaammin kuin koskaan aikaisemmin. Vaatteet lojuivat sekavana läjänä hänen jälkiensä vieressä ja hän seisoi siinä verhoutuneena pelkkään valoon. Hänen lämpimän piirinsä ulkopuolella, tuskin näkyvillä, jokin liikkui.

Talvisia oli kymmeniä. Satoja. Niiden valoon tottumattomat silmät tuijottivat Auringon tytärtä, joka oli yhtäkkiä ilmestynyt niiden valtakuntaan. Katselin lumoutuneena kuinka hänen valonsa välkehti pakkashaltiain routaisissa panssareissa ja huurteisissa viitoissa, ja sai taempana seisovien tummien ratsujen valjaiden jääkiteet säihkymään.

Haltiat liikkuivat hiljaisina mutta kärsimättöminä, kuin jotain odottaen. Ne puhuivat hänelle pakkasen äänellä. Kuulin ritinää ja suhahtelua kaikkialta metsästä ympäriltäni. En ymmärtänyt niiden puhetta, mutta aistin hämmennyksen, pelon ja vihamielisyyden. Valmistauduin syöksymään kalliolta alas, vaikka en tiennytkään mitä olisin voinut tehdä Sarasteen auttamiseksi. Mutta jokin pysäytti minut. Alhaalla näkyi uudenlaista liikettä. Jotain suurta liikkui männyn runkojen seassa. Jotain melkein yhtä korkeaa kuin puut itse. Pakkashaltiain lauma väistyi syrjään tulijan tieltä.

Musta pimeys pyörteili hahmon ympärillä. Pelko kasvoi minussa kuin lumikinos tuulessa, se jähmetti sydämeni kesken lyönnin. Katsoin kauhusta rävähtämättömin silmin miten Kuningas astui esiin, pimeys pimeydestä, varjo varjoista. Hän astui valon rajalle ilman että jätti jälkeäkään puhtaan valkoiseen hankeen. Hän liukui kuin pikimusta savu yli valkeuden. Vain ohikiitävän hetken hän epäröi Sarasteen valopiirin ulkopuolella, ennen kuin astui valoon.

Kukaan ei ollut koskaan joutunut katsomaan Talven Herraa. Me olemme varovaista väkeä. Ainakin sukupolvet ennen minua olivat. Mutta siinä minä olin, ja tuijotin häntä muistaen kaikki lapsuuteni tarinat. Kuningas säkenöi kuin musta jää. En voinut nähdä Sarasteen kasvoja, enkä sitä millainen ilme niiltä kuvastui.

Auringon tytär katsoi Keskitalven kuningasta, tämän piirteettömiä kasvoja. Kuningas ei muistuttanut mitään metsien asukkia, ei eläintä eikä lintua. Hän oli kylmyyden ja vihmovan tuulen muovaama ikiaikainen olento, jonka silmien syvyyksistä jokin muinainen katsoi kiireettömästi maailman vuosisatojen kulkua. Ja nyt se näytti katsovan valoon ensimmäisen kerran. Iättömät silmät kimalsivat ja heijastelivat Sarasteen valoa kuin täynnä kristallikiteitä tai jäisiä kyyneleitä. Toisin kuin sen hovin jäsenten kasvoilla, niissä ei näkynyt vihaa eikä pelkoa. Kuningas ojensi kylmyyttä huuruavat kätensä kohti Sarastetta. Lakkasin hengittämästä kun näin, miten jonkin pahan lumouksen vallassa Saraste kohotti pienet hohtavat käsivartensa ja liukui Kuninkaan syleilyyn. Hänen valonsa sammui, ja pimeydestä kuului enää vain oma huutoni joka kaikui kallioista.

Syöksyin alas. Silmäni tottuivat pimeään jo ennen kuin ehdin aukiolle. Olin valmistautunut taistelemaan loputonta laumaa vastaan, mutta kun ehdin alas, pakkashaltiat olivat kadonneet kuin kangastus. En nähnyt jälkeäkään Kuninkaasta tai Sarasteesta. Hänen pienet jälkensä kulkivat aukion keskelle ja katosivat koskemattomaan kinokseen. Minä huusin häntä ja haroin lunta kaksi käsin kuin jotain vihollista etsien. Lopulta kaaduin hankeen, enkä jaksanut enää kuin nyyhkyttää.

En tiedä miten kauan makasin siinä hiljaisessa kylmyydessä. Kun avasin silmäni, näin miten hangessa hohti jotakin. Kaivoin sen varovasti esiin lumesta, ja vaikka en ymmärtänyt miten saatoin pitää sellaista kädessäni, tiesin heti mikä se oli. Se oli pieni säde valoa, joka hehkui ja himmeni käteni ihoa vasten. Se tuntui lämpimältä ja elävältä, ja tiesin että se oli ainoa asia, joka Sarasteesta oli jäänyt jäljelle.

Palasin pesääni kylmissäni ja hehkuvaa aarrettani suojellen. Asetin sen varovasti näkinkengän kuoreen, jonka suljin sen huolellisesti. Jäin istumaan pimeään miettien mitä Sarasteelle oli tapahtunut. Kuningas oli vienyt hänet mukanaan, eikä hänen valtakunnassaan ollut tilaa valolle ja lämmölle.

Kun kevät saapuu, ja metsässä voi jälleen vaivatta kulkea, minä lähden pohjoiseen, ja kannan pientä valoa mukanani. En tiedä voinko enää löytää Sarastetta. En tiedä onko häntä enää olemassa kuten minä hänet muistan, vai onko hän kuollut tai muuttunut joksikin muuksi. Ehkä hän on nyt yksi niistä kylmistä ja etäisistä olennoista jotka pakenevat kaikkea

lämpöä ja valoa. ”Mikään ei kuole”, minä toistelen lakkaamatta, mutta en saa itseäni vakuuttumaan.

Jokin minussa itsessäni kuoli sillä hetkellä kun Keskitalven Kuningas sammutti Sarasteen valon.

© *Anu Korpinen 2013*

Anu Korpinen on täyspäiväinen kissanomistaja ja kryptokronologi joka harrastaa historiaa ja salakirjoittamista.”

Vihreä keiju
Jussi Katajala

Vatsaani poltteli. Tuntui kuin mahalaukussani olisi ollut habanerolla terästettyä palavaa rikkihappoa. Puristin käsilläni työpöydän reunaa ja haukoin henkeä. Pahimman olon mentyä ohitse hoipuin kahvitilaan. Nieminen oli pöydän ääressä juomassa kahvia ja selaamassa jotain lehteä. Hapuilin tiskikaapista lasin ja join jääkylmää vettä. Se helpotti vähäsen.

- Taasko närästää? Nieminen kysyi. - Eikö sinun pitäisi mennä lääkäriin?

- Terveyskeskuksessa saa jonottaa tuntikausia eikä ole varaa yksityiseen, vastasin. - Sitä paitsi sairaalaan mennään vain kuolemaan, ei sieltä kukaan ole terveenä palannut.

- Kokeile sitten vaihtoehtoista lääketiedettä. Tässä lehdessä on juttu yrttiteestä, joka rauhoittaa vatsaa.

Tuhahdin vastaukseksi. Nieminen laittoi lehden pöydälle ja lähti takaisin töihin. Istahdin pöydän ääreen. Nieminen oli jättänyt lehden auki teejutun kohdalta. Vilkuilin sen nopeasti läpi. Kun vatsani ärjähti uudelleen päätin käydä jossain luontaistuotekaupassa töiden jälkeen. Eihän siinä mitään menettäisi. Sain sinniteltyä työpäivän loppuun, vaikka aina välillä otsalleni nousi tuskanhiki.

Kävellessäni metroasemalle huomasin pienen Agrimonia-nimisen kaupan, joka ikkunassa olevan mainoksen mukaan myi ”Terweellisiä yrttejä & rohtoja caikkiin waivoihin”. Ensin pidin vanhahtavaa tyyliä apinoivaa mainosta typeränä, mutta sitten vatsaani kirpaisi. Astuin sisään. Ovessa ollut kello kilahti. Liikkeessä ei näyttänyt olevan ketään, joten katselin ympärilleni. Hyllyillä oli lasipurkkeja, peltirasioita ja pahvilaatikoita, joiden kyljissä oli koukeroisella fraktuuralla kirjoitettuja nimilappuja. Sain selvää vain joistakin

sanoista, mutta en ymmärtänyt niiden merkitystä. ”Appium”, ”Heisipuu”, ”Kaligo”, ”Märkkä” ja ”Poleija” olivat kai jotain yrttejä.

Takahuoneen oven peittävä tumma verho heilahti. Liikkeeseen astui laiha, vanhanaikaiseen kolmiosaiseen pukuun pukeutunut mies, joka toi mieleen päiväunilta herätetyn tuhatvuotisen vampyyrin. Miehen hiukset olivat sekoitus mustaa ja harmaata ja hänen harmaiden silmiensä katsetta voinee kuvata parhaiten sanalla mesmerinen. Rinnassa oli tummanvihreä muovinen nimikyltti, jossa luki ”Jestafei”.

- Hyvää päivää, Jestafei sanoi. - Miten voin auttaa?

- Etsin jotain vatsaa rauhoittavaa lääkettä, vastasin.

Jestafei nyökkäsi mietteliäästi.

- Millaista vaivaa teillä on? Vaivaavatko pasaatituulet vai virtaako jätös vetisenä kuin Cloaca Maxima?

- Vatsaa polttelee, ilmeisesti liikaa vastahappoja.

- Saako kuunnella?

- Kuunnella mitä?

- Vatsaa tietenkin. Nostakaa paitaanne.

Olin liian hämmentynyt kieltäytyäkseni. Jestafei kumartui ja painoi kylmän korvansa vatsaani vasten. Hetken aikaa kuunneltuaan hän nousi ylös. Laskin paitani.

- Selvä asia, Jestafei sanoi. - Tiedän sopivan rohdon.

Jestafei kävi takahuoneessa ja palasi mukanaan nelikulmainen lasipullo täynnä jotain vihreää nestettä. Etiketissä oli vihreä sydän, jonka ympäri luikerteli häntäänsä syövä käärme.

- Ottakaa tästä aamuisin ruokalusikallinen tyhjään vatsaan. On ehdottoman tärkeää, ettei annostusta ylitetä.

Avasin korkin ja nuuhkaisin.

- Tämä tuoksuu absintilta.

- Lääkkeen pohjana on perinteiseen tapaan tehty absintti, sillä koiruoho on tärkeä ainesosa. Mukana on myös muita tehokkaita yrttejä.

- Tämä on siis yrttiviinaa? Saako tällaista edes myydä muualla kuin Alkossa?

- Miksei saisi? Kyseessä on vatsalääke, hyvin tehokas sellainen.

Pullon hinta ei ollut korkea, joten saisin ainakin halvan kännin jos litku ei tehoaisi vatsakipuihin. Maksettuani Jestafei tarttui käteeni ja katsoi minua silmiin.

- Muistutan vielä kerran, että annostusta ei tule ylittää. Ymmärrättekö,

nuori herra?

- Selvä on.

- Ja lukekaa tuoteseloste sekä käyttöohje pullon takaa, niissä on tärkeää tietoa.

Seuraavana aamuna istuin keittiössä ja tuijotin pulloa ruokalusikka kädessäni. Epäröin, sillä en halunnut kenenkään haistavan alkoholia hengityksessäni. Olin myös lukenut Wikipediasta koiruohosta eikä se vaikuttanut kovin miellyttävältä aineelta. Äkillinen polte sai minut taipumaan kaksinkerroin tuskasta. Kaadoin vihreää nestettä lusikkaan vapisevin käsin ja nielin litkun. Yllätykseksi kipu loppui saman tien. Tunsin oloni euforiseksi. Tyhjään mahaan juotu alkoholi humahti luultavasti päähän saman tien. En tiennyt, paljonko litkussa oli alkoholia, mutta jos siinä oli käytetty absinttia niin volttimäärä oli reippaasti yli viidenkymmenen. Pestyäni hampaat lähdin töihin.

Kukaan ei haistanut alkoholia hengityksestäni ja selvisin koko päivän ilman vatsakipuja. Jatkoin lääkkeen ottamista päivittäin. Oloni oli hyvä ja mielialani korkealla. Asiat alkoivat mennä pieleen kun minut lähetettiin työmatkalle Saksaan. Vatsalääkettä en uskaltanut ottaa mukaani, sillä en tiennyt mitä siinä oli enkä halunnut ongelmia tullin kanssa. Syötyäni viikon verran rasvaista ja raskasta ruokaa vatsani oli täysin hajalla. Pääsin juuri ja juuri taksista asuntooni ennen kuin vajosin lattialle. Makasin sikiöasennossa ja vaikersin tuskasta. Ryömin keittiöön, hamuilin lääkepullon käteeni ja otin kunnon kulauksen. Vatsakipu hellitti heti. Makasin keittiön lattialla, mutta tunsin leijuvani.

Tiskialtaan alla olevan kaapin ovi avautui. Kuvitelkaa vihreäpukuinen puutarhatonttu, jolla on selässään lepakon siivet, vyöllään vasara, päässään preussilainen piikkikypärä ja toisessa silmässä monokkeli. Juuri sellainen otus astui ulos kaapista ja mulkoili minua vihaisesti. Ymmärsin, miksi Jestafei oli varoittanut yliannostuksesta. Olin saanut koiruohosta jonkinlaisen hallusinaatiokohtauksen. Puutarhatonttu mutisi jotain ja käveli eteiseen. Kuulin ulko-oven käyvän. Hihitin lattialla kunnes nukahdin.

Heräsin omasta sängystäni. Hain sanomalehden ja ryhdyin tekemään aamiaista. Vilkuilin epäluuloisena lääkepulloa. Uskaltaisinko juoda sitä enää? Lehti tuntui oudon tutulta. Päivämäärän mukaan se oli viikon vanha. Soitin vihaisen puhelun asiakaspalveluun, mutta he eivät tuntuneet käsittävän mitä yritin sanoa. Minulle vakuutettiin, että olin saanut tämänpäiväisen lehden.

Lopulta löin asiakaspalvelijalle luurin korvaan. Menin turhautuneena olohuoneeseen ja laitoin television päälle. Aamu-TV:ssäkin jauhettiin vanhoja asioita. Kännykkäni soi.

- Oletko tulossa? Nieminen kysyi. - Olen taksissa täällä pihalla, kohta tulee kiire lentokentälle.

- Minne olet menossa?

- Berliiniin! Samaan konferenssiin kuin sinäkin.

- Mikä konferenssi? Vastahan me olimme Saksassa.

- Mitä sinä höpiset? Ala tulla nyt.

Olin selvästikin vielä koiruohotripillä. Vai olinko sittenkin hallusinoinut koko konferenssimatkan? En halunnut ottaa riskiä potkuista, joten nappasin matkalaukkuni ja riensin taksiin.

En herännyt missään vaiheessa, joten aikaisempi konferenssimatka oli selvästikin ollut pelkkää kuvitelmaa. Esitelmät tuntuivat silti oudon tutuilta. Matka meni muuten hyvin, mutta paluumatkalla lentokoneen siivellä istui vihreä siivekäs puutarhatonttu, joka irvisteli minulle. Suljin ikkunan kaihtimen. Hetken päästä kuulosti siltä kuin joku koputtaisi ikkunaan. Tilasin punaviinin ja olin välittämättä koputuksesta. Kokemukseni hermostutti minua niin paljon, että menin Agrimonia-liikkeeseen tapaamaan Jestafeita. Hän kuunteli selostustani vakavana.

- Minähän neuvoin varomaan yliannostusta, Jestafei sanoi. - Nyt te olette päästäneet vihreän keijun irti. Teidän olisi pitänyt nuijia se hengiltä heti kun näitte sen.

- Mitä te höpisette? Paljonko siinä litkussa oikein on koiruohoa?

- Ette sitten lukeneet tuoteselostetta? Menkää heti kotiinne, täällä ei ole turvallista.

Jestafei työnsi minut ulos ja lukitsi oven. Menin kotiin ja luin pienellä präntätyn tekstin pullon takaa. Käyttöohjeen mukaan sivuvaikutuksia voisivat olla mm. ajan hämärtyminen, satunnaiset eetteripyörteet, levitaatio, todellisuuden disintegraatio, magnetismi ja vihreä keiju. Vihreä keiju neuvottiin tappamaan mahdollisimman pian, mikäli se ilmestyisi. Otus ilmestyi juuri silloin keittiön ovelle virnuilemaan. Nappasin tiskipöydältä leipäveitsen aikomuksenani tehdä vihreästä keijusta kebabia. Yhtäkkiä lensin päin jääkaappia ja jäin siihen kiinni pystymättä liikuttamaan edes kättäni. Vihreä keiju virnisti ja näytti minulle karvaista takapuoltaan.

Roikuin jääkaapissa pari tuntia kunnes putosin lattialle. Otin oluen ja

raahustin sohvalle katsomaan televisiota. Olin vähällä tukehtua olueen, sillä uutisten mukaan Helsingissä oli tehty raaka vasaramurha. Uutiskuvassa näytettiin Agrimonia-kauppaa ja kerrottiin uhrin olevan kaupan omistaja. Minua pyörrytti. Hetken aikaa mietittyäni keksin suunnitelman. Jos lääke oli todella vienyt minut viikon menneisyyteen, minun pitäisi juoda sitä tuplamäärä. Päätyisin hetkeen ennen sen ostamista, voisin varoittaa Jestafeita ja estää itseäni juomasta koko litkua. Menin keittiöön. Ongelma oli, etten tiennyt tarkasti paljonko olin juonut lääkettä. Arvioin sopivan määrän ja kulautin sen kurkusta alas.

Heräsin jälleen omasta sängystäni. Riensin eteiseen ja tarkistin lehden päivämäärän. Olin päätynyt kuukauden verran menneisyyteen, mutta en voinut asialle mitään. Pukeuduin ja kiirehdin Agrimonia-kaupalle. Jäin tyrmistyneenä tuijottamaan lappua, jossa kerrottiin, että liike avataan vasta viikon päästä. Sisällä ei näkynyt olevan ketään enkä tiennyt Jestafein sukunimeä, joten en saisi hänen osoitettaan selville. Päätin mennä kahville pohtimaan jatkoa. Maksaessani kahvia huomasin lompakossani lottokupongin. Kyseessä oli seuraavan viikon arvonta. Olin raapustanut kuponkiin oikean rivin tarkistaessani tulosta. Kupongissa oli kolme oikein, mutta nyt tiesin oikeat numerot. Kävin laittamassa loton ja menin kotiin.

Seuraavana lauantaina seurasin arvontaa kädet hikisinä. Pallot putoilivat oikein. Olin yhtäkkiä viisi miljoonaa euroa rikkaampi. Kävin hakemassa jääkaapista oluen voittoni kunniaksi. Oluttölkki putosi kädestäni lattialle kun palasin makuuhuoneeseen. Vihreä keiju seisoi sohvalla lottokuponki kädessään. Ilkeästi virnuillen se laittoi kupongin suuhunsa ja alkoi pureksia. Karjaisin raivosta. Yritin tarttua vihreää keijua kurkusta, mutta se jysäytti minua vasaralla otsaan. Kun makasin lattialla tuskasta voihkien vihreä keiju kusi matolleni. Tekosensa tehtyään se hyppäsi televisioon. Siis sananmukaisesti televisioon. Televisiosta tuli juuri Urheiluruutu. Vihreä keiju näytti minulle keskisormea Hungaroringin radalta ja katosi varikon suuntaan.

Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin odottaa kunnes Agrimonia avattaisiin ja toivoa, että Jestafei osaisi auttaa minua. Vatsakipuni palasivat, sillä en uskaltanut juoda lääkettä. Kun Nieminen ehdotti minulle taas vaihtoehtoista lääketiedettä lehtensä takaa heitin häntä kahvikupilla ja käskin suksia helvettiin. Kun liike oli viimein auki selitin Jestafeille kaiken tapahtuneen. Kerroin myös, että vihreä keiju aikoi tappaa hänet vasaralla.

- Minua harmittaa, että tulen olemaan myynyt lääkkeen teille, Jestafei sanoi. - Ette selvästikään osaa käyttää sitä oikein ja kuolema on joka kerta yhtä kiusallista. Puhumattakaan pesulalaskusta, veri ei lähde vaatteista kovin helpolla.

- Mutta eihän tuota kaikkea ole vielä edes tapahtunut! sanoin. - Se voidaan estää.

- Jos te kerran olitte täällä nyt, niin kaikki tuo tulee olemaan tapahtunut. Teillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin tappaa vihreä keiju. Olen pahoillani. Minun täytyy pyytää teitä poistumaan, jotta pääsen tilaamaan itselleni ruumisarkun, kolmetoista lupiinia ja muumioidun kissan.

Paluu kotiin osoittautui ongelmalliseksi, sillä metron sijaan asemalle vyöryi tunnelista valtava valkoinen mato, joka ryhtyi syömään laiturilla odottaneita matkustajia. Juoksin rullaportaat ylös ja menin bussipysäkille. Vihreä keiju soitti nokkahuilulla Black Sabbathin Paranoidia kadun toisella puolella olevalla pysäkillä. Alkoi sataa oliiviöljyä. Yritin rynnätä vihreän keijun kimppuun ja olin vähällä jäädä pysäkille tulevan bussin alle. Bussi yritti jarruttaa, mutta renkaat luistivat oliiviöljyssä ja se törmäsi läheisen talon seinään. Kävelin kotiin. Vihreä keiju seurasi minua ja soitti nokkahuilua koko matkan. Täytyy myöntää, että sen versio Ace of Spadesista ei ollut hullumpi.

Päivien kuluessa tilanne huononi entisestään. Kokonaisia kortteleita katosi eetteripyörteisiin, lihansyöjähampurilaiset hyökkäilivät ihmisten kimppuun kaduilla ja öisin oli hankala nukkua, koska taivaalla leijui palavia valaita. Nieminen muuttui ensin hyytelöksi, sitten tanskaa puhuvaksi strutsiksi ja lopulta jonkinlaiseksi katosta roikkuvaksi mekaaniseksi mustekalaksi. Kaiken aikaa vihreä keiju härnäsi minua. Se onnistui aina livahtamaan käsistäni. Eräänä iltana parvekkeen oveen koputti sininen kissa. Päästin sen sisälle.

- Olen pahoillani, että saapumiseni kesti näin kauan, kissa sanoi. - Kolmetoista on kuitenkin lupiinien minimimäärä.

Lupiineista puhuva kissa tuntui siinä vaiheessa täysin normaalilta.

- Eipä tuo haittaa, sanoin. - Valitettavasti minulla ei ole kissanruokaa, käykö kinkku?

- Kissanruokaa? Luuletko minua kissaksi? Minä olen Jestafei. Ilmeisesti et ole vieläkään saanut vihreää keijua hengiltä?

- Kovasti olen yrittänyt, mutta se on liukas epeli.

- Älä huoli, olen keksinyt miten saat sen kiinni. Missä lääkepullosi on?

- Keittiön pöydällä, en ole uskaltanut koskeakaan siihen.

- Hyvä, mennään keittiöön.

Jestafei hyppäsi pöydälle ja nuuski pulloa.

- Sinun pitää juoda pullo tyhjäksi ja odottaa, että vihreä keiju tulee luoksesi, Jestafei sanoi.

- En varmasti juo! Tuo litku on syypää kaikkeen.

- Nyt et ymmärrä. Jos juot kaiken, ulkomaailma imeytyy eetteripyörteeseen ja vain keittiösi jää jäljelle. Vihreällä keijulla ei ole enää pakopaikkaa, sen on pakko tulla luoksesi.

- Oletko varma?

- Totta kai olen. Luuletko, että haluan pysyä kissana lopun ikääni?

- Autatko minua tappamaan vihreän keijun?

- Valitan. Tämä on jo kahdeksas elämäni, joten menen odottamaan limboon. En halua ottaa turhia riskejä näin lähellä eläkeikää.

Jestafei liukeni tyhjyyteen. Asettelin keittiön pöydälle leipäveitsen, sorkkaraudan, lihanuijan ja sakset. Hörppäsin pullon tyhjäksi ja jäin odottamaan. Katselin ulos ikkunasta. Talot murenivat ja katosivat. Taivas alkoi menettää väriään. Maanpinta halkeili ja rullautui kasaan. Jättiläispingviinien voitettua dinosaurukset eeppisessä taistelussa roskakatoksen luona ulos laskeutui äänetön pimeys. Vihreä keiju ilmestyi keittiön ovelle vasara kädessään. Se kuolasi ja murisi. Otin sorkkaraudan ja leipäveitsen ja nousin seisomaan.

- Nyt tulee turpasauna, sanoin.

Vihreä keiju iski minua vasaralla polveen. Osuin sitä sorkkaraudalla päähän. Kypärä lensi keittiön toiselle puolelle. Taistelusta tuli raaka ja armoton. Lopulta sain tungettua vihreän keijun mikroaaltouuniin. Laitoin uunin täydelle teholle. Vihreä keiju hakkasi oven lasia yrittäen paeta. Vihreän keijun pää räjähti ja kaikki palasi ennalleen. Todellinen maailma taloineen ja ihmisineen ilmestyi jälleen ikkunani taakse. Oli ilta ja taivaalla loisti palavien valaiden sijaan kuu. Kaikki haavani olivat kadonneet. Istuin pöydän ääreen vetämään henkeä. Kun mikroaaltouuni kilahti Jestafei astui ulos jääkaapistani ihmishahmoisena. Hän meni mikroaaltouunille ja nosti höyryävän vihreän keijun lattialle.

- Se ei mennyt ihan putkeen, Jestafei sanoi. - Käytä ensi kerralla vasaran sijaan vaikka moottorisahaa.

- Haista paska, vihreä keiju sanoi. - Huijasit kertomalla miten pelin saa loppumaan.

- Muuten tämä olisi kestänyt ikuisuuden. Sovitaanko paras kolmesta?

Jestafei ojensi kätensä. Vihreä keiju mulkoili hetken aikaa, mutta tarttui sitten ojennettuun käteen.

- Mennään kaljalle, Jestafei sanoi. - Ja sen jälkeen etsitään uusi pelipaikka.

Jestafei astui vihreän keijun kanssa jääkaappiin ja veti oven perässään kiinni. Otin leipäveitsen ja hiivin ovelle. Kuuntelin hetken aikaa, mutta en kuullut jääkaapista mitään ääntä. Vetäisin oven auki. Kumpaakaan ei näkynyt. Lisäksi kaikki olueni olivat kadonneet. Vilkaisin kelloa. Se oli minuuttia yli iltayhdeksän, joten lähi-Siwasta ei saisi enää olutta. Sillä hetkellä kieltämättä vitutti aika paljon.

© Jussi Katajala 2013

Jussi Katajala

Jussi Katajala on Kymenlaaksosta kotoisin oleva kirjoittaja, joka asuu nykyisin Espoossa. Hänen novellejaan on julkaistu Tähtivaeltajassa, Usvassa, Kosmoskynässä ja Kultakuoriaisessa sekä useissa antologioissa. Kiinnostuksen kohteisiin kuuluvat muiden muassa historia, teknologia, valokuvaaminen sekä erikoiset oluet.

Kuva: Dreamstime.com

Tuuli kantaa tuutulaulua
Maria Carole

Valitsin ylleni sen tummansinisen pitkän neuletunikan, jossa on hopeanvärisiä kirjailuja. Lepakkohihoineen kuin suoraan kahdeksankymmentäluvulta. Ei kovinkaan jouluinen, mutta pidän siitä vaatteesta. En ole kokenut itse tippaakaan kahdeksankymmentälukua, minulla ei ole epämääräisiä muistoja tyylittömyydestä. Silloin olin vasta vanhempieni ajatuksissa. Päätin tulla ulos uuden vuosikymmenen ensi metreillä.

Sisareni sen sijaan, yli kymmentä vuotta vanhempana, on elänyt kahdeksankymmentäluvun. Hänen mielestään olin outo kakara, joka kuunteli huonoa musiikkia, eikä edes ymmärtänyt mitään Dingosta. Minä pidin vain Perjantaista. Mutta se olikin 90-luvun biisi. *"Kookospuun juurella, hullun paperit risaisessa taskussa"*. Minulla oli hullun paperit ja ehkä risainen taskukin. Mutta kookospuun sijaan minut oli pakotettu istumaan koivun juurella.

Koivuja niissä paikoissa riittää. Jostain syystä aina koivuja. Vaikka haaveilinkin lämmöstä ja kookospalmuista, elämästä kaukana poissa katseiden alta. Minä ja Ne. Hiekkaa, suolaa, joka takertuisi huuliin ja tuuli, joka kantaisi vanhoja kehtolauluja. Oikeastaan en edes haaveillut, ei siihen mielikuvitusta tarvittu, riitti että kuuntelin ja katsoin mitä minulle kerrottiin.

Edes se, missä asuin, ei ollut riittävän kaukana kaikesta. Jumalan selän takana. Kuten sanovat uskovaiset ja satunnaisesti nekin, jotka uskovat vain tosi-tv -ohjelmiin ja perjantaipulloon. Liian lähellä silti, ainakin muiden mielestä. Minut piti saada jonnekin, missä en olisi vaaraksi itselleni. Älkää kuvitelko väärin, en ole koskaan leikkinyt partaterillä. Muiden käsitys vaarallisuudesta on vähintäänkin kummallinen.

Olin siis 15-kesäisenä luultavasti niitä, joita kutsutaan ”vaikeiksi teineiksi”. Kyläkoulussani, siinä samassa jota jo äitini oli käynyt, olin se-häiriintynyt ja käyttäytyisit-niinkuin-sisaresi. Sisar, joka oli yläasteiässä pukeutunut lappuhaalareihin ja kukallisiin legginseihin. Siitä on todistusaineistoa. Minä pukeuduin vain ja ainoastaan siniseen. Vaaleansiniseen, tummansiniseen, denimiin. Mihin vain, kunhan se oli sinistä. Tiesin, että *Ne* pitivät sinisestä.

Jo silloin, kesänä jona minut pakotettiin rippikouluun, äitini sielun pelastamiseksi, epäilin jossain olevan vikaa. Ainakin vanhemmissani. Eivät ymmärtäneet, miksi valvoin yökausia. Enkä minä kertonut heille. En kertonut, että Ne katosivat heti kun nukahtaisin. Nukahdin kuitenkin viimein, kolme vuorokautta valvottuani, kofeiinista pahoinvoivana. Kerta toisensa jälkeen.

”Martta, tottakai sinä sinne menet. Olet käynyt koko talven rippikoulutunneillakin, tottahan sinä leirille menet”, äitini määräsi.

Nojaa, kävin yhdellä tunnilla kolmesta. Loput lintsasin, kiertelin kylää kavereiden kanssa ja poltin mentolisavukkeita ketjussa. Se oli virhe. Äiti haistoi tupakan hajun jopa parfyymin yliannostuksen ja purukumin takaa. Sekin on muuten sanottava, että en ole itse nimennyt itseäni Martaksi. Se oli aikanaan joku vanhempieni kiero älynväläys. Normaalit vanhemmat olisivat antaneet lapselleen jonkin normaalin nimen. Niin kuin Jenni tai Laura. Mutta minä olen Martta, enkä edes osaa leipoa pullaa.

Rippileirillä parasta oli saunominen. Saunassa sai olla rauhassa, lauteiden nurkassa, nojaamassa seinään. Minä en jaksanut huolehtia ulkomuodostani silloin. Siitä, oliko reisissä enemmän muhkuroita kuin muilla. Tukka hyvin, näkyykö kello. Kunhan oli sinistä, kaikki kelpasi. Nyt kun mietin, olisin voinut vilkaista joskus peiliin, mutta silloin se tuntui toisarvoiselta asialta.

Saunassa kukaan ei puhunut pelastuksesta. Saunassa oli aivan sama, olinko samaa mieltä abortista rippipapin kanssa tai kuinka monen mielestä Tommi-isonen oli söpö. Saunassa sai vain olla alasti, hengittää kuumaa ilmaa ja valua pois lauteiden raosta kuin unohdettu stearіinikynttilä. Nekin pitivät lämmöstä, vaikka se saikin minut uneliaaksi.

”Kai mä johonkin uskon, en mä muuten täällä olisi”, sanoi yksi seurassamme lauteilla istuvista isostytöistä.

”Uskotko sä sitten helvettiinkin, että jos tehdään jotain tosi pahaa, niinku murha tai jotain?” kysyi joku muu saunassa olijoista.

”En mä tiedä. En mä oikeastaan usko, että helvetti on olemassa”, isonen vastasi.

Minä tiesin paremmin.

Olin nähnyt siitä vilauksia. Helvetissä ei ollut tulta, ainoastaan luihin ja ytimiin tunkeva jäinen tuuli. Olisin voinut syyttää kahvia ja väsymystä kaikesta, mutta silloin olisin tunnustanut Niiden olevan pelkkää mielikuvitukseni tuotetta. Sillä Ne pitivät minut kaukana helvetistä.

Helvetti oli lopulta se, joka sai muut epäluuloisiksi. Te tiedätte Dante Alighierin. Minä olen lukenut *Jumalaisen näytelmän*. Se oli niitä hetkiä lukion ensimmäisellä luokalla, jolloin loistin. Tiesin millainen helvetti on, ja arvioin sen pitkälti ja yksityiskohtaisesti verraten Danten käsitykseen. Ei olisi pitänyt. Teinityttö, joka sanoo tuntevansa helvetin, aiheuttaa epäilyksiä. En minä ahdistunut ollut. Kuolemanväsynyt toki toisinaan, sillä nukkuessani olin aivan liian yksin, joten nukuin vain kun oli pakollista.

Istuin psykiatrin pöydän edessä, enkä tunnistanut itseäni sanoista. En lääkärin, enkä äitini sanoista, en niistä, joita minusta oli kirjoitettu. Tulostimen mustekasetti alkoi olla lopussa.

”Martta ei pääse kursseistaan läpi”, äiti totesi ja minä kuulin äänessä hiukkasen epätoivoa. ”Ei se huono oppilas ole, mutta lukiossa pitäisi olla paikalla ja opiskella, vaan kun tyttö ei nuku. Ja elää ihan omissa maailmoissaan, puhuu vieläkin jollekin olemattomalle.”

Vilkaisin kädessäni olevaa paperia, tulostimen raidalliseksi haalistamia sanoja. Kroonista unettomuutta, psykoosinkaltaisia tiloja. Ei kai minulla silloin ollut aavistustakaan mitä sellaisella tarkoitettiin. Saati se unettomuus. Eivät ymmärtäneet, mitä eroa on sillä, ettei pysty nukkumaan ja sillä ei halua.

Halusin unohtaa tuntemattomat sanat itsestäni ja keskityin kuuntelemaan melodiaa, jota Ne minulle hyräilivät. Olivat hyräilleet jo pitkään. Eräänä päivänä sain hyräilystä tarpeekseni ja pyysin Niitä opettamaan sen minulle pianolla. Se on yhä vieläkin ainoa melodia, jonka osaan pianolla soittaa. Se saa minut suunniltani halusta, enkä edes tiedä, mitä haluan.

Ensimmäisellä kerralla olin miltei innoissani. Jos kerran olin sekaisin päästäni, niin silloin muitakin, jotka elävät Niiden kanssa, luullaan hulluiksi. En voinut olla ainoa. Mutta kukaan ei kuullut samaa kuin minä. Ei silloin, eikä myöhemminkään. Pelasin dominoa ja korttia sen laihan tytön seurassa, joka puhui jollekulle, mutta ei hän Niille puhunut. Tyttö ehdotti räsypokkaa. Olisin saattanut suostua, jos olisimme olleet kahden.

Kukaan ei kuullut samaa. Pettymys vaelsi selkärankaa pitkin ja minä kietouduin Niihin. Tunsin lääkkeiden turvottavan nilkkani. Opin latinankielisiä sanoja. Molekyyleja. Sisareni epäluuloinen katse kiersi kuluneita ikkunanpuitteita, joiden takana talvi verrytteli kevättä kohden. Lunta oli joka käyntikerralla vähemmän. Siskon vatsa joka käyntikerralla suurempi.

”Vieläkö sä näet niitä jotain?” sisko kuiskasi.

”Tietenkin.” Ei se mihinkään lääkkeillä muuttuisi. Tai lääkkeittä.

Aikanaan opin valehtelemaan.

Pitkään siinä meni. Vuosia. Olen surkea valehtelija. Ne kuulevat kuitenkin kaiken, tietävät mitä mietin. Ei valehteleminen hyödytä. Mutta joku Niistä saattoi joskus vihjaista, että elämäni voisi olla helpompaa jos oppisin näyttelemään.

Minä opettelin. Kävin koulua kurssi kerrallaan. Päivällä näyttelin olevani yksin ja yöllä olin tuskaisen yksin. Tasaisin väliajoin äiti sai minut kiinni. Huomasi, etten kuunnellut häntä, vaan jotakuta muuta. Löysi minut istumasta sängyn nurkasta, silmät kiinni, mutta valveilla. Olin kaukana, lämpimässä. Ne hyräilivät minulle vanhoja kehtolauluja. Äiti ei hyräillyt, äiti pudisteli päätään.

”Mutta kun mä en halua!” Sillä kertaa ponkaisin ylös ja vein tuolin mukanani. Minä, Martta, lauhkea kuin lehmä laitumella. Löysin itseni viskaamasta tuolin toimiston seinään. Onneksi sairaaloissa on kovin vähän rikottavaa. Sain yhden leiman lisää, yhden niistä, joista en vieläkään tunnistanut itseäni. Aggressiivinen. Itsetuhoinen. En kumpaakaan. En vain yksinkertaisesti halunnut unilääkkeitä.

Aivan sama kuinka minut tainnutettiin, aamuyöstä heräsin omaan huutooni ja herätin huonetoverinikin. Lopun aikaa yöstä sain olla rauhassa, valveilla,

näytellä nukkuvaa. Ne olivat palanneet, se oli tärkeintä.

Unilääkkeet opettivat minut olemaan hiljaa.

Tarpeeksi hiljaa, tarpeeksi normaali. Asettivat minut mustalle työtuolille ja puhuivat sanoja, jotka minäkin tällä kertaa ymmärsin. Näyttelet vain, yksi Niistä sanoi, elämäsi on paljon helpompaa. Täällä on oikeastaan aika tylsää. Niin olikin, enimmäkseen pirun tylsää.

Puhuivat kuntouttamisesta, ammattiopinnoista. Puhuivat enemmän vanhempieni kuin minun kanssani. Minä vain hymyilin vinosti ja nyökyttelin. Joo, jotakin voisi tehdä. Joo, tiedän olevani aikuinen. Siihen minunkin matematiikantaitoni riittävät, laskemaan vuosia kahdeksantoista päälle. On niitä kulunut jo pari. Niin kauan? Varmistin asian Niiltä. Ne olivat tulleet samaan tulokseen.

Äiti halusi minut kotiin täksikin jouluksi. Tai kuten sanoi, mieluiten lopullisesti. Voisin miettiä opintojen aloittamista, tai jatkamista, miten halutaankin. Vaikutin kuulemma terveeltä ja tasapainoiselta. Kuinka vain, kyllä minulle sellaisetkin määreet kelpasivat.

Kotona oli tavallaan mukavampaa, tarkoittihan se aavistusta siitä jostakin, jota normaaliksi elämäksi kutsuvat. Tulevaisuudensuunnitelmia.

Valitsin ylleni sen tummansinisen pitkän neuletunikan, jossa on hopeanvärisiä kirjailuja. En kummemmin joulusta perusta, mutta päätin ainakin yrittää. Sisko toi miehensä ja lapsensa viettämään joulua ja vaikka pidinkin kakaroista, tunsin ilmassa leijuvan koko ajan kysymyksen, jota sisareni ei oikein osannut lapsille selittää. Martta-täti on ollut poissa. Enkä minä nyt edes koko aikaa ole poissa ollut, vain muutaman kuukauden tälläkin kertaa.

Aamusauna, jouluateria hirvittävän aikaisin, että joulupukki tulisi jo viiden pintaan. Kaksi levotonta lasta riittivät täyttämään koko talon. Halusin vain paeta ja heti kun saatoin, kiskoin takin niskaani ja pipon syvälle päähän.

”Mä tarvitsen omaa tilaa, kävelylenkkiä, saatan tulla vasta myöhään takaisin.”

Ne kiskoivat minua hautausmaan suuntaan. Älkää ymmärtäkö väärin.

En kuulu niihin ihmisiin, joita äänet käskevät. Me neuvottelemme. Keskustelemme. Olemme yhdessä. Tällä kertaa sävy vain oli niin pyytävä ja käskevä, että päätin totella.

Kylmässä ei väsyttänyt. Istuin pitkään penkin laidalla, yhden ainoan valopylvään valaisemassa hämärässä ja tuijotin lunta, joka hiljalleen levittäytyi maahan puhtoiseksi kerrokseksi. Ne tekivät siihen jalanjälkiä, kaksi sarjaa. Yllättävän pieniä jälkiä, olin jotenkin aina kuvitellut Niiden jalkojen olevan suuremmat. Lähimmistäänkin oppii uutta.

Alarinteen suunnasta lähestyi hahmo. Harppovia askelia, matkalla jonnekin. Khakinvihreä takki ja kulunut tekoturkisreunus hupussa. Mies käveli jo ohitseni, pysähtyi sitten ja kääntyi takaisin. Puhdisti hansikkaallaan penkin toisesta päästä lumen pois ja istui alas. Välimme jäi tilaa ihmiselle tai kahdelle. Yhdelle lihavalle tai kahdelle laihalle.

Mies kaivoi taskustaan sytkärin ja kuulin sen naksahtavan. Savukkeen pää hohti hämärässä. Vaalea pitkä tukka hupun alle piilotettuna ja hailean harmaat silmät. Mutta en minä sitä vielä silloin tiennyt.

”Miksi sä istut keskellä yötä yksin hautausmaalla?”

”Omituinen kysymys joltakulta, joka istuu itsekin keskellä yötä hautausmaalla”, vastasin.

”Mä olen vain ohikulkumatkalla.”

”Ah.”

Jos höyry ja tupakansavu puhuisivat, ainoastaan ne olisivat rikkoneet hiljaisuuden. Olin oppinut olemaan hiljaa, pitämään suuni kiinni, mutta nyt jokin sai minut aukaisemaan sen uudestaan. Ehkä se, että joka tapauksessa keskellä yötä hautausmaalla istuvaa pidetään hulluna, aivan sama mitä siinä sanoo.

”Jos istuu jossain, niin miksei sitten vaikka täällä. Enkä mä istu yksin.”

”Ai vainajien kanssa vai?” mies kysyi kuin olisi keskustellut säästä.

”Mä en usko aaveisiin tai kummituksiin. Kun on kuollut, on kuollut, ei sille enää mitään mahda.”

”Kenen kanssa sitten?” Äänessä vilahti uteliaisuutta. En pidä uteliaisuudesta, siinä on aina jotain tungettelevaa, se haluaa työntyä ihon alle ja saada minusta selvää.

”Niiden kanssa.”

”Ah.”

Hiljaisuus jatkui, oudon raskaana. Nekin vain odottivat. Osoitin lopulta lapasellani edessämme olevaa lumista maanpalaa ja kysyin, näkikö mies jäljet. Hän nyökkäsi ja minä värähdin. Ei tämän näin kuulunut mennä.

”Et kai sä naljaile mulle?”

”Mitä ihmeen naljailemista jalanjäljissä on? Joku lapsi kulkenut.”

Mies siis tosiaan näki jäljet. Ei nähnyt tai tuntenut Niitä, mutta jäljet kuitenkin. Aloin epäillä vierustoverini olevan oman mielikuvitukseni tuotetta. Sanoin istuneeni penkillä alkuillasta saakka, yksikään lapsi ei ollut tuossa kulkenut. Ne olivat Niiden jälkiä.

”Istu tähän”, pyysin ja taputin penkkiä vieressäni. Mies tuli lähemmäs, istui niin, että olkavartemme koskettivat toisiaan. Laskin käteni alas, asetin sen ajattelematta miehen reidelle. ”Kuinka monta paria jälkiä siinä on?”

Mies tutki kuvioita hetken ja sanoi laskeneensa kaksi. Pyysin häntä sulkemaan silmänsä. Kun näin suljetut luomet, yksi Niistä tiesi mitä tehdä. Se asteli edestämme lähimmälle hautakivelle saakka ja kiipesi sen ylitse.

”Entäs nyt?” kysyin, ja mies avasi silmänsä.

”Kolmet.”

”Minähän sanoin.”

Mies tuijotti minua ja minä etsin katseesta jotain. Pelkoa. Inhoa. Epäilystä. Sitä kammottavaa uteliaisuutta, jota on aina psy-alkuisten ammattilaisten katseessa. Sitä, joka sanoo, että kunhan luulen ymmärtäväni sinua, saan kyllä sinut parannettua. Olin jo oppinut, ettei kukaan oikeasti ollut utelias tietämään, vain luulemaan tietävänsä.

Mutta kaikki, mitä harmaasta katseesta löysin, oli jonkinlainen mietteliäisyys.

”Mä näen noita jälkiä unissani”, mies sanoi, ”hiekassa tosin, yleensä hiekassa. Siellä, missä suola tarttuu hiuksiin ja tuuli kantaa vanhoja tuutulauluja.”

Värähdin uudestaan. Mies tunsi Ne, vaikkei tiennytkään mistä. Sieltä, minne ei aina yltänyt. Sieltä, minne minä en yltänyt. ”Mä en nuku. Tai nukun niin vähän kuin voin. Mä kadotan Ne nukkuessani ja herään kylmästä hiestä märkänä. Siksikin sanovat hulluksi. Krooninen unettomuus, näköharhoja, psykoosinkaltaisia tiloja. Ehkä hyvinkin, mikä mä olen itseäni arvioimaan.”

”Mä nukun liikaa”, mies totesi ja jatkoi tuijottamistani. ”Vähintään puolet vuorokaudesta, muuten en saa tehtyä sitä vähäänkään mitä nyt. Sitäkin

epäilevät sairaudeksi. Mutta mä olen aina tiennyt nukkuvani jonkun toisen puolesta.”

Noin sanottuna se tuntui kovin selkeältä. Käteni lepäsi vieläkin miehen reidellä. Tämä laski omansa sen päälle ja puristi sormen kerrallaan käteni ympärille.

”Mennään muualle olemaan hereillä.”

Nousin sanaakaan sanomatta ja seurasin miestä lumisateen läpi, pyyhkien märkiä hiutaleita harteiltani.

”Onko sulla nimeä?”

”On”, mies vastasi ja kertoi nimensä. Maistelin sitä askelteni tahdissa. Kova ja takapainoinen, aivan kuin oma nimeni. Kaksoiskonsonantteja. Oikein sopiva. Koskemattomaan lumeen jäi peräämme sarja jälkiä, pieniä ja suurempia.

Kosketin kasvojani sormenpäillä. Kylmää nenänpäätä, arpea ohimossa, luomea leukapielessä. Kosketin hänen käsivarttaan. Siinä, kyljellään peiton alla. Hänen kohoumansa minun kuoppiani vasten, hänen hengityksensä minun uurteissani. Tasainen hengitys, paljon nukkuvan ihmisen hengitys. Minä valvoin, valvoin tunteja ennen kuin uskalsin päästää irti. Mutta kun viimein uskalsin, tiesin, missä Ne olisivat. Ne olisivat aivan lähellä, tasaisessa hengityksessä selkäni takana.

© Maria Carole 2013

Maria Carole

Maria Carole on ulkosavolainen joka elää arkeaan väärällä kielellä ja melkein rajalla. Hän harrastaa nukkumista ja vaaleanpunaisten tarinoiden raapustelua, sekä teki aikoinaan vakaan päätöksen olla kirjoittamatta spefiä. Väärä seura vei mukanaan ja päätös on siis pitänyt yhtä hyvin kuin satunnaiset suklaansyöntilakot.

© Anu Korpinen ja Eero Korpinen

UHRI PIMEYDELLE

Eero korpinen

Tuuli heilutti puiden paljaita oksia ikkunan takana. Alhaalla tien varressa kiiluvat katulamput heittivät levottomia varjoja vasten rinteen päällä värjöttelevän talon seinää. Aina silloin tällöin tuulen alta kuului kolahdus kun vanhat rakenteet elivät ja hakivat paikkaansa. Sammalen kirjoma kattotiili lähti liukumaan paikoiltaan ja syöksyi reunan ylitse. Märkä heinikko kahahti.

Sisällä Anthony istui sohvalla ja katsoi televisiota. Hän istui sohvan keskellä. Se oli mustaa, kulunutta nahkaa joka tuoksui pahalta ja narahti jokaisen liikkeen myötä. Televisiopöydän lisäksi se oli huoneen ainut kaluste. Lattialla sen edessä oli seitsemän tyhjää pulloa. Ne olivat pitkiä ja kapeita ja ne oli tehty sinisestä lasista. Viimeinen, joka oli vielä puolillaan, oli Anthonyn kädessä. Toisessa kädessä hänellä oli teipillä korjattu kaukosäädin jolla hän käskytti televisiota kanavalta toiselle. Kello oli kuitenkin jo paljon. Ohjelmat olivat loppuneet.

Lauta rusahti äänekkäästi ja antoi periksi.

Anthony pani television kiinni ja jäi pimeään. Tuulen paiskomat sadepisarat räpsähtelivät ikkunaan. Märkien lasien lävitse tihkuva katulamppujen valo ei riittänyt luomaan kuin hyisen hämärän. Hän saattoi vain juuri ja juuri erottaa television, pöydän, sohvan ja oman vartalonsa hahmot. Valon mentyä ne näyttivät oudoilta, suhteettomilta. Ne olivat nyt vieraita hänelle.

Anthony sulki silmänsä, nosti päänsä takakenoon ja joi pullonsa tyhjäksi. Lämmennyt neste täytti hänen suunsa ja syöksyi alas nieluun. Lämpöä seurasi kuiva turtumus ja karvas, pistävä maku. Anthony antoi päänsä vaipua alas rinnalleen ja otteensa heltyä. Pullo kierähti sohvalle ja siitä alas lattialle, muttei kuitenkaan särkynyt.

Tuuli nousi ja laski. Heinikko kohahteli ja supatti. Nurkista kuului hiljaisia rapsahduksia.

Avattuaan jälleen silmänsä Anthony huomasi ettei olohuoneessa ollut enää niin pimeää. Television takaa tuli valoa. Hän nousi ylös ja meni katsomaan. Kaksi pulloa kilahti äänekkäästi kun hänen puutunut jalkansa tönäisi ne epähuomiossa kumoon. Sitä pisteli. Se tuntui jonkin aikaa turvonneelta ja vieraalta kunnes veri alkoi jälleen kiertää. Seinälevyjen välisessä urassa oli kapea rako josta huoneeseen tunkeutui heikko oranssi hehku. Anthony tarttui

televisiopöytään ja käänsi sen tieltään. Lattiaa vasten hankautuvat jalat valittivat kovaan ääneen. Anthony polvistui alas katsoakseen raon lävitse. Se oli kuitenkin niin kapea ettei hän voinut nähdä muuta kuin seepiaisen hehkun.

Anthony suoristautui ja meni keittiöön. Pengottuaan hetken laatikoita hän löysi etsimänsä ja palasi takaisin olohuoneeseen suuren veitsen kanssa. Hän kyykistyi uudelleen raon eteen, työnsi veitsen sen sisään ja väänsi. Vastassa olleeseen levyyn painui syvä lovi. Rako leveni hiukan niin että siitä saattoi jo nähdä läpi.

Levyjen takana oli huone.

Anthony paransi asentoaan ja yritti uudelleen. Levy räsähti ja sen reunasta lohkesi palanen. Hän laski puukon kädestään ja tarttui reiän reunoihin. Hän tuki jalkansa vasten seinää ja riuhtaisi voimiensa takaa. Levy antoi periksi ja siitä lohkesi toinenkin pala, sitten kolmas ja neljäs. Anthony potki ja repi kunnes reikä oli niin suuri että hän saattoi ryömiä sen lävitse toiselle puolelle.

Toinen lauta katkesi.

Seinäntakainen huone oli ahdas, alaston kammio. Seinät ja katto oli muurattu punertavista tiilistä. Suurin osa oli lohkeillut pahasti. Sementistä valetulla lattialla oli irtohiekkaa. Matalasta katosta roikkui varjostimeton hehkulamppu jonka himmeä valo heijastui ruosteisen rautaoven pinnasta. Ovi peitti kokonaan yhden seinistä. Sen pielessä oli kaksi paksua, ylöspäin osoittavaa kahvaa ja sen reunat oli vahvistettu suurilla niiteillä. Oven yläosassa oli leveä, kuusitoistaosainen yhdistelmälukko. Anthony tarttui toiseen kahvaan ja väänsi. Kumpikaan ei hievahtanutkaan. Hän yritti kääntää niitä yhtä aikaa, mutta tuloksetta. Ovi pysyi kiinni. Hänen kämmenensä ja sormensa värjäytyivät punaisiksi kahvaa peittävästä ruosteesta.

Anthony iski ovea nyrkillään. Ontto kumahdus täytti pienen huoneen hetkeksi ja kuoli sitten pois. Hän astui askeleen kauemmaksi. Hänen katseensa kiersi pitkin pientä huonetta, ja silloin hän huomasi että yhdestä nurkasta puuttui muutama tiili. Hän kyykistyi katsomaan tarkemmin. Tiilien takaa näkyi vain pimeää. Anthony kävi pitkäkseen likaiselle lattialle ja työnsi kätensä sisään.

Ilma liikkui seinän takana. Heikko ilmavirta kulki puuskittain ensin yhteen suuntaan ja sitten taas takaisin. Se tuntui kostealta vasten Anthonyn ihoa. Hän sävähti, mutta jatkoi kuitenkin tunnusteluaan vedon lipuessa

hänen kätensä ympärillä. Hän ei ensin tuntenut muuta kuin kylmää kiveä, mutta vetäessään kättään pois hänen sormensa tapasivat jotakin.

Lauta irtosi paikoiltaan.

Anthony suoristautui seisomaan pidellen tahriintuneessa kourassaan taiteltua paperinpalaa. Se oli vanha, kellertynyt ja tuoksahti hieman homeelta. Kuluneista taitoskohdista saattoi nähdä että se oli taiteltu ja avattu monen monta kertaa.

Anthony aukaisi paperin. Siihen oli kirjoitettu ohuella, epäselvällä käsialalla numerosarja: 13 21 18 08 01 01 10 01. Anthony meni oven luokse, pyyhki pölyn yhdistelmälukon päältä ja kiersi numerot paikoilleen. Numerolevyt kolahtelivat jäykästi. Oven sisältä kuului äänekäs, kuiva rusahdus.

Ovi työntyi hitaasti auki ja paljasti takaansa harmaalla muovimatolla päällystetyn lattian. Anthony astui sisään. Ovi sulkeutui omalla painollaan hänen jäljessään. Salvat iskeytyivät kiinni ja lukot loksahtivat paikoilleen.

Anthony seisoi rappukäytävän ylimmällä tasanteella. Käytävässä oli hämärää, mutta hän saattoi nähdä silti ympärilleen. Seinät olivat kiveä. Niiden pinta tuntui viileältä käden alla, ja ne oli maalattu eri värillä. Ovea vastapäätä oleva seinä oli myrkynvihreä ja ovesta nähden oikealla oleva oli tumman oranssi. Vasemmalla olevaa seinää puhkoivat suuret ikkunat. Se oli maalattu niin tummaksi että hämärässä se näytti mustalta. Seinä jolla ovi seisoi oli valkoinen.

Anthony nojautui varovasti vasten tasanteen kaidetta. Se oli mustaksi maalattua takorautaa, ja sen päällä oli kovasta muovista tehty päällinen. Hän katsoi alas. Kapeat, laikukkaasta kivestä tehdyt askelmat laskeutuivat jyrkästi tasanteelta toiselle aivan seinien vieriä niin että niiden keskelle jäi tyhjä tila.

Alhaalta kajasti hyvin heikko, syvän kellertävä hehku. Se sykähteli ja lepatti epävarmasti, näytti välillä sammuvan kokonaan mutta kirkastui sitten uudelleen. Anthony seisoi paikoillaan ja katseli ääneti varjoja vasten läikähtelevää valoa. Lopulta hän lähti laskeutumaan alaspäin.

Neljäs lauta petti.

Jotkin askelmista olivat löyhästi paikoillaan ja kolahtivat kun Anthony astui niille ja niiltä pois. Kumeat äänet kuulostivat tahallisen kovilta, kavaltavilta, kun ne kaikuivat autiossa käytävässä. Anthony jähmettyi paikoilleen aina askelman kolahtaessa, eikä liikahtanut ennen kuin hiljaisuus oli palannut.

Anthony laskeutui ensimmäiset rappuset ikkunaseinäiselle tasanteelle. Hän katsoi ulos ikkunasta ja hänen lasista heijastuva kuvajaisensa katsoi takaisin. Kuvajaisen silmien alla oli suuret pussit ja sen katse oli samea ja

tarkentumaton. Sen ilmeessä, ja sen koko olemuksessa, oli jotakin nälkäistä, jotakin pohjattoman kylmää ja katkeraa.

Kuvajaisen takana ei näkynyt mitään. Ei puita, ei rinteen alla palavia katuvaloja, ei edes sadetta. Lasin takana olivat vain pimeys ja tyhjyys. Anthony vilkaisi leppymätöntä kuvajaistaan ja käänsi katseensa pois.

Hänen niskavillansa nousivat pystyyn, hänestä tuntui kuin häntä olisi katseltu. Hän vilkaisi ylimmälle tasanteelle ja rautaovelle. Se oli edelleen kiinni.

Anthony laskeutui yhä vain alemmaksi, askelma ja tasanne kerrallaan. Hän pysytteli seinien vierellä ja käveli hieman vinottain, kylki edellä, niin että hän saattoi nähdä sekä eteen että taakse. Aina askelman pamahtaessa hän pysähtyi odottamaan ja kuuntelemaan. Välillä hän hivuttautui kaiteen luokse nähdäkseen vieläkö alhaalla paloi valo. Aika ajoin hän vilkaisi myös ylös. Ikkunoihin hän ei katsonut enää lainkaan.

Laskeuduttuaan kuudennet rappuset Anthony saapui pohjalle. Alimmassa kerroksessa ei ollut enää ikkunaa, vaan kaksiosainen lasiovi. Himmeä valo jonka hän oli nähnyt portaiden yläpäästä tuikki kalpeana lasien takana. Hän laski kätensä kahvalle ja veti. Ovi oli auki.

Viides lauta räsähti halki ja putosi alas.

Anthony seisoi tummalla tammiparketilla. Seiniä tai kattoa ei näkynyt, vaan ne katosivat varjoihin. Keltainen valo kajasti hentona ja yksinäisenä edessäpäin, kaukana pimeän salin keskellä. Valo värähti ja himmeni hieman, kuin sen ympärillä vallitseva synkkyys olisi yrittänyt pusertaa sen sammuksiin sisäänsä. Yhdessä kiiltävän lattian kanssa se onnistui kuitenkin piirtämään tyhjän huoneen halki himmeän polun jota myöten Anthony lähti kulkemaan. Salin paksu ja raskas ilma tukahdutti hänen askeltensa äänet.

Tullessaan lähemmäksi Anthony huomasi että valo tuli suuresta öljylyhdystä. Samassa hän pysähtyi. Lattialla öljylampun vieressä makasi tumma hahmo, joka liikutteli yhtä raajoistaan edessään. Se ei näyttänyt huomanneen häntä. Anthony pidätti hengitystään, ja oli kuuleviaan kuivan paperin rahisevan.

Öljylampun valo himmeni jälleen. Lattialla maannut hahmo kurkotti sitä kohden, ja valopiiriin tulivat pienen tytön kasvot. Tämä käänsi lampun liekkiä isommalle, ja Anthony saattoi nyt nähdä tämän selvästi. Hän naurahti hiljaa ja käveli tämän luokse.

Tyttö ei kohottanut katsettaan kun Anthony seisahtui hänen eteensä tarkastelemaan tätä, vaan jatkoi piirtämistä. Tämän tummat hiukset olivat

kahdella kapealla letillä ja päällään tällä oli vaalea pellavakankainen mekko johon oli kirjailtu pieniä sinisiä kukkia. Lattialla tytön ympärillä oli lyhyeksi kuluneita väriliituja sekä kolme valmista piirustusta.

”Mikä sinun nimesi on?” Anthony kysyi ja kyykistyi tytön viereen.

”Minun nimeni on Mona”, tämä vastasi hiljaisella äänellä vilkaistuaan arasti ylöspäin. Anthony tuli hieman lähemmäksi katsomaan mitä tyttö piirsi. Kuvassa oli tummatukkainen, resuisiin vaatteisiin puettu lapsi joka oli selin katsojaan. Tämän kädet ja jalat olivat levällään, kuin hän olisi lentänyt tai pudonnut. Tausta lapsen takana oli tummanharmaa, mutta paperin toisessa reunassa kulki musta viiva jota tyttö levitti koko ajan leveämmäksi. Lapsi oli kuvan keskellä, harmaan päällä, mutta leviävä mustuus saavuttaisi hänet pian.

”Kuka tuossa kuvassa on?” Anthony kysyi.

Tyttö värähti. Hän ei vastannut vaan jatkoi värittämistä. Pieni käsi liikkui tiuhaan edes takaisin. Mustuus levisi.

Anthony keräsi lattialla olevat kuvat. Tyttö lakkasi värittämästä ja nousi istumaan. Hän kietoi kätensä jalkojensa ympärille ja piiloutui polviensa taakse. Hänen kasvonsa olivat pitkät ja kapeat, suurien silmien alle oli painunut pelokkaat varjot. Anthony hymyili tytölle ja alkoi sitten selata kuvia. Ensimmäisessä piirustuksessa oli suuri käärme joka makasi paksulla oksalla liaanien seassa, toisessa taas oli pienten kalojen ympäröimä mustekala. Kolmannessa kuvassa oli lentäjän vaatteisiin pukeutunut hahmo joka leijaili laskuvarjolla pilvien keskellä.

”Ovatpa nämä hienoja”, Anthony sanoi.

Tyttö osoitti lentäjää esittävää kuvaa. ”Tämä on minun isäni.” Anthony vilkaisi tyttöä ja tämä veti kätensä nopeasti takaisin ja kietoi sen tiukasti ympärilleen.

”Missä sinun isäsi on?” Anthony kysyi.

Tyttö hätkähti ja painoi päänsä. Hän oli hiljaa pitkän aikaa kunnes kuiskasi: ”Isäni on ullakolla”, niin hiljaa ettei Anthony ollut kuulla.

Tyttö nousi ylös, otti lyhdyn käteensä ja lähti vastakkaiseen suuntaan kuin mistä Anthony oli tullut. Anthony huomasi että tyttö oli paljain jaloin. Hän pudotti piirrokset ja seurasi. Hänen ruosteen tahrima kätensä oli jättänyt niihin punaisia sormenjälkiä.

Lauta painui kaarelle, vapisi hetken, ja särkyi.

Sali oli autio, paljas lattia jatkui muuttumattomana. Anthony katseli ympärilleen, muttei nähnyt tai kuullut mitään. Muuta ei kuulunut kuin

pehmeä askellus joka tukahtui varjojen laskoksiin. He kulkivat kunnes heidän eteensä ilmestyi seinä. He olivat tulleet oviaukolle jota peitti kaksi paksua verhoa jotka oli isketty kamanaan kiinni suurilla nauloilla. Tyttö katsoi Anthonyyn. Hän vetäisi henkeä, kuin sanoakseen jotakin, mutta pysyi vaiti. Öljylampun levoton valo sai hänen kasvonsa näyttämään riutuneilta ja väsyneiltä. Hänen silmänsä olivat haaleat ja kosteat.

Tyttö kääntyi ja meni pois. Hän etääntyi salin pimeään kunnes hänestä ei näkynyt enää muuta kuin öljylampun hiipuva hohde. Lopulta sekin oli poissa.

Anthony työnsi pölyiset verhot tieltään.

Verhojen takaa räjähti esiin räikeä valo joka sokaisi Anthonyn. Näön vähitellen palautuessa hän käsitti olevansa pitkässä käytävässä. Lattiaa peitti punaisten ja valkoisten laattojen shakkikuvio, vaaleasta puusta tehdyn puolipaneelin yllä oli suurikuvioinen tapetti. Anthony näki nyt selvästi. Hänen suuhunsa nousi sappea ja karvas, pistävä maku. Kattoon oli upotettu kymmenittäin loisteputkia jotka valaisivat käytävän seinille ripustettuja sianpäitä.

Anthony harppasi takaisin verhojen taakse, mutta hän ei kohdannutkaan salin pimeyttä, vaan lisää verhoja. Hän kompasteli niiden ohitse ja kohtasi toiset. Hän suuntasi oikealle, kääntyi sitten vasemmalle ja taas oikealle. Turhaan. Minne tahansa hän kääntyikin, hänellä oli vastassaan vain lisää verhoja. Revenneitä, likaisia, homeisia verhoja. Kaikki samaa purppuraista, kulunutta samettia kuin nekin joiden läpi hän oli lähtenyt salista jota hän ei enää löytänyt.

Viimein Anthony pysähtyi. Hän oli hengästynyt ja kuumissaan. Verhoihin takertunut pöly ja hämähäkinseitit olivat liimautuneet vasten hänen hikisiä kasvojaan. Hän kääntyi hitaasti ympäri. Aivan hänen takanaan, siinä mistä hän äsken oli tullut, pilkisti verhojen lomasta loisteputkien räikeä valo. Anthony raotti verhoa, ja valo ahmaisi hänet.

Lauta halkesi. Sen toinen puolisko jäi vielä hetkeksi paikoilleen toisen kieppuessa alas.

Käytävä oli kapea. Anthony kietoi kätensä tiukasti ympärilleen ja veti hartiansa suppuun, mutta siitä huolimatta irtileikattujen päiden kärsät ylsivät välillä koskettamaan häntä. Kärsät tuntuivat pehmeiltä ja kosteilta, ne tunnustelivat häntä ja painautuivat häntä vasten aivan kuin olisivat halunneet tarttua kiinni. Osa päistä oli kalvaan vaaleita, lähes vihertäviä, osa laikukkaita ja osa mustia. Suut olivat ammollaan niin että turpeat kielet

työntyivät ulos

Niiden nahka kiilteli. Kirkkaat lamput heittivät niiden alle tummia varjoja. Päät oli kiinnitetty puisiin alustoihin, ja jokaisen yläpuolelle oli kiinnitetty metallinpala johon oli kaiverrettu nimi. Sam, Ian, Michael, Oliver, Nathaniel ja satoja muita.

Anthony piti katseensa lattiassa ja oviaukossa joka aukeni kaukana edessä. Hän ei halunnut nähdä päiden sokeita lasisilmiä ja hervottomina retkottavia kitoja. Kärsät tönivät ja hamuilivat saadakseen otteen.

Käytävän pää ja oviaukko lähestyivät. Anthony asteli hiljaa eteenpäin, kädet tiukasti ympärillään. Lattialaatat halkeilivat, paneeli oli lohkeillutta ja muutamia lautoja puuttui kokonaan. Loisteputket särisivät ja välähtelivät pois päältä ja takaisin. Päitä kannattelevat taustat kävivät tahraisiksi, ne olivat karkeita ja nimet oli kaiverrettu suoraan niihin. Aiemmin sileissä päissä kasvoi harjaksia jotka tummuivat ja lisääntyivät askel askeleelta. Kulmahampaat pidentyivät ja työntyivät ulos kidoista jotka levenivät entisestään.

Oven yläpuolella riippui muita suurempi pää. Sen sisältä tihkui jotain mustaa. Se norui hitaasti alas rikkinäisille laatoille ja tahrasi Anthonyn kalpeat kasvot hänen astuessaan ulos.

Anthony seisoi höyläämättömistä laudoista kasatulla kuistintapaisella joka narahteli ja huojui kevyesti. Hänen allaan, yllään ja ympärillään oli vain pimeää. Oviaukkoa ympäröi lyijynharmaa betoniseinä jonka ääret katosivat pimeyteen. Kuistin kärjestä alkoivat aivan yhtä huterat, erimittaisista lankuista kyhätyt portaat jotka lähtivät nousemaan laajassa kaaressa jyrkästi ylöspäin.

Alhaalla aukeavasta syvyydestä hyökyi ylös sama veto jonka Anthony oli tuntenut kurkottaessaan tiiliseinän koloon. Nyt se oli paljon kovempi, kuin lämmin, rajuilman edellä puhaltava tuuli joka velloi edes takaisin hänen ympärillään. Se tuoksui vanhalta ja kostealta, kuin syvältä maakellarilta jonka suljetun oven taakse säilötyt ruuat ovat kauan sitten mädäntyneet.

Portaat huojahtelivat ilmavirran mukana. Ne narahtelivat ja kolahtelivat kun Anthony lähti nousemaan niitä. Pimeys hänen ympärillään kohahteli, supatti ja kuhisi. Kuulosti siltä kuin jokin suuri, jossain hyvin kaukana alhaalla, olisi liikehtinyt.

Yksi kerrallaan Anthony nousi portaat pimeyden huokuessa hänen ympärillään. Ne olivat epätasaisia ja erikorkuisia, ja välillä ne nousivat niin jyrkästi, että Anthonyn oli otettava käsillään tukea, ettei olisi pudonnut. Tikut

ja esiin pistävät naulat raapivat hänen käsiään ja jalkojaan ja repivät reikiä hänen vaatteisiinsa. Kuisti ja seinä häipyivät vähitellen näkyvistä.

Viimein, kun Anthonyn kämmenet ja jalkapohjat vuosivat jo verta, ylhäällä alkoi häämöttää suuri, kahdeksankulmainen rakennelma. Se oli veistetty neliskulmaisista, tervatuista hirsistä joiden raoista pilkisti tiivistevillaa. Rakennelma oli kiinnitetty pitkillä, kapeilla laudoilla portaiden yläpäähän jossa se nuokkui kuin jonkinlainen pesä.

Portaat päättyivät ovelle jonka neliruutuisessa ikkunassa oli pitsiverho. Siihen oli kuvattu kaksi lintua. Kahva oli vuoltu mutkalle kasvaneesta oksasta. Lukon kieli naksahti hiljaa kun se liukui pesästään oven auetessa.

Pimeydestä kohonneet äänet eivät kuuluneet sisälle, kuuma tuuli ei päässyt sinne. Ullakolla vallitsi sininen, talvista kuutamoa muistuttava hehku joka valaisi vain vähän ja muutti hauraan valonsa ympärille kerääntyneet varjot vieläkin mustemmiksi. Seinät ja niitä ylhäällä pitävät hirret narahtelivat ilmavirran huojuttaessa niitä. Ullakko oli täynnä hämähäkinseittien peittämää rojua jonka muoto ja tarkoitus katosivat hämärään. Tuoksui ruosteelta ja mädältä.

Anthony eteni varovaisesti unohdetuista tavaroista kasvaneiden tornien välisellä käytävällä. Epätasainen lattia notkahteli hänen allaan, jotkin laudoista eivät olleet edes kiinni. Keskellä lattiaa oli pieni korituoli jossa istui nukkavieru räsynukke. Anthony poimi sen käteensä. Nuken tumma tukka oli kahdella letillä ja sen vaaleaan, kuluneeseen mekkoon oli kirjailtu sinisiä kukkia.

Jokin kolahti. Askeleet alkoivat lähestyä.

Tuolin takaa, ullakon pimeydestä laahusti kalvaana ja alastomana pitkä, näivettynyt hahmo. Sen vanha liha ja tyhjä nahka roikkuivat velttoina. Muodoton, vyötäisille yltävä poimuinen massa keinahteli puolelta toiselle olennon tunnustellessa tietään.

Anthony yritti piiloutua, hän yritti paeta. Hän pudotti nuken ja lähti haparoimaan takaisin ovelle. Hän yritti liikkua niin hiljaa kuin suinkin, väistellen pimeässä vaanivia hahmottomia esineitä jotka kurkottivat häntä kohden. Olento kyyristyi korituolin ylle, poimi nuken ja kohotti sen eteensä. Anthonyn käsi oli jättänyt siihen kostean, tummanpunaisen tahran.

Ulkona huokuva tuuli paiskautui vasten ullakon seinää. Anthony menetti tasapainonsa ja horjahti päin puista vaatekaappia. Kaappi heilahti ja jotakin raskasta putosi rämähtäen lattialle. Olento kääntyi häntä kohti. Poimujen lomasta pistävät harmaat jäsenet koukistelivat ja naksuivat.

Anthony juoksi. Ullakko notkahti jälleen ja kaksi kattoon kurkottaneista romutorneista sortui ryskyen oven eteen. Hän yritti raivata niitä tieltään, muttei onnistunut. Ullakon pimentoon hylätyt esineet tuntuivat kasvaneen kiinni toisiinsa. Vaatenaulakkoa pidätteli sen päällä makaava laikukas keinuhevonen joka virnisteli hänelle mielipuolisesti. Sen lävitse työntyivät hirvensarvet joita painoi raskas matto. Kaiken päällä kohosi rikkinäinen rukki jonka kehä pyöri hitaasti ympäri ja ympäri ja ympäri.

Anthony lysähti lattialle. Ullakko keinahteli, rukki valitti. Keinuhevonen nauroi hänen takanaan. Raskas hengitys huokui sisään ja ulos kun olento kumartui hänen ylleen.

”Tietämätön, typerä pieni poika...”

Olento tarttui Anthonyyn. Sen harteita ja selkää täplittävien onteloiden mustat kielet työntyivät esiin. Syvyyksistä purkautuva henkäys vavahdutti ullakkoa, kahdeksas lauta räiskähti kappaleiksi ja ullakko syöksyi ulvoen kuhisevaan Pimeyteen joka odotti alhaalla.

© Eero Korpinen

Eero Korpinen

Eero Korpinen on eteläpohjalainen kirjoittaja joka ammentaa voimansa perinteistä ja traditiosta. Hän ihailee Kiveä, Huovista, Tolkienia sekä Lovecraftia. Tärkeitä inspiraation lähteitä ovat myös elokuvat, pelit sekä ympärillä avautuva maailma. Yhteen aihepiiriin tyytymättömänä hän kirjoittaa genretarinoiden lisäksi myös runoja sekä tavan proosaa.

Kuva: Dreamstime.com

Kr-elin velhot
Jani Kangas

Katselen ohikiitävää kuusimetsää ikkunasta linja-auton jättäessä taakseen entisen kotikaupunkini. Metsän pimeydessä on jotakin, joka rauhoittaa minua vaikka tunnen kuinka hetki hetkeltä menetän yhä isomman osan itsestäni. Se, mitä vapaasta tahdostani on vielä jäljellä, toivoo että en olisi koskaan osallistunut luonnottomaan kokeeseen, jonka seurauksena törmäsin Kr-elin velhoihin.

Viikko sitten sain yllättäen sähköpostiviestin vanhalta ystävältäni, joka oli tuntui olevan hyvin perillä minua viime vuosina kohdanneista onnettomuuksista ja niiden raskaista seurauksista jo valmiiksi hauraalle mielenterveydelle. Ystäväni väitti viestissään, että hän pystyisi auttamaan minua ongelmieni kanssa ja vaikka edellisestä tapaamisestamme oli kulunut jo yli kymmenen vuotta eikä eromme ollut ollut erityisen miellyttävä, niin muutaman päivän asiaa mietittyäni nousinkin Vehmerlään vievään linja-autoon.

Ystäväni on aina ollut hyvin häilyvä persoona, seikka joka luultavasti johtuu hänen verenperinnöstään. Hänen isoisänsä oli pahamainen punaisen terrorin harjoittaja kansalaissodassa ja hänen äitinsä suvussa oli lukuisia lahkolaisia Satakunnan syrjäseuduilta. Äidin uskonnollisten pakkomielteiden ajamana ystäväni päätyikin opiskelemaan filosofiaa erikoistuen metafysiikkaan. Hän osoitti luontaisia taipumuksia ontologisiin pohdintoihin, mutta hyvin nopeasti hänen radikaalit teoriansa ajoivat hänet törmäyskurssille opettajiemme kanssa ja lopulta ystäväni erosi tiedekunnasta. Hän siirtyi opiskelemaan tietotekniikkaa, sillä hän uskoi että monet olevaisen ongelmat olisivat ratkaistavissa informaatioteoriaa soveltamalla.

Saavuin Vehmerlään iltapäivällä. Olin aina inhonnut vanhan kotikaupunkini 70-lukulaista elementtiarkkitehtuuria ja lapsuudestani asti tyhjinä seisseitä tehdasrakennuksia. Kaupungin koko olemassaolo huokui

kaipuuta loistokkaaseen menneisyyteen sekä luovuttamisen tuntua. Kuljin masentavan keskustan halki kohti tehdashalleja, joista ystäväni oli vuokrannut itselleen tilaa. Hänen viestissään mainitsemansa osoite sijaitsi kolmikerroksisesta teollisuustalossa, jonka muina vuokralaisina näytti olevan epämääräiseltä kuulostava harrastajateatteri sekä veneiden perämoottoreihin erikoistunut huoltofirma.

Nousin toiseen kerrokseen, jossa oli kaksi ovea, mutta kummassakaan niissä ei ollut mitään merkintöjä siitä mitä ovien takana olisi. Kummastakin ovesta oli revitty irti useita erimallisia tarroja, jotka olivat ilmeisesti olleet talossa toimineiden firmojen logoja. Nyt niistä ei ollut jäljellä kuin nuhruisia tahroja ovien lohkeilleessa maalauksessa. Mieleni täytti epäilys ja en ollut enää läheskään niin varma siitä mitä olin tekemässä. Loppujen lopuksi en tuntenut ystävääni enää ja opiskeluaikoinammekaan en ollut kovin vakuuttunut hänen erikoisista teorioistaan. En kuitenkaan halunnut myöntää itselleni, että olisin tehnyt turhan matkan ja minua oli viime aikoina moneen kertaan kehotettu tarttumaan ripeämmin toimeen ja arkailemaan vähemmän. Puhalsin siis ilmaa keuhkoistani rauhoittaakseni mieltäni ja koputin rystysilläni lähempänä olevaan metallioveen.

Koputukseni kaikui tyhjässä portaikossa. Huokaisin helpotuksesta, ystäväni ei selvästikään ollut paikalla, joten saatoin poistua paikalta kunniallisesti. Käännyin ympäri ja otin askeleen kohti portaita päästäkseni ulos tästä epäonnistumiselta lemuavasta talosta. Takanani oven lukko kuitenkin kolahti ja kuulin oven saranoiden valittavan raskaan oven painosta.

Ystäväni asunto muodostui pienestä eteisestä, josta pääsi avaraan yhtenäiseen tilaan. Se toimi selvästi sekä asuntona että jonkinlaisena laboratoriona, tai ehkä studiona. Yhdellä seinustalla oli pieni keittiön tapainen pöytineen sekä lattiaa nuoleva Futon-patja. Keittiön pöydät notkuivat likaisista astioista ja saatoin tuntea niistä nousevan pistävän jätteiden hajun imelän suitsukkeen tuoksunkin läpi. Lakanat ja peitot lojuivat patjalla sotkuisena myttynä.

Tahmea suitsukkeiden haju sai henkeni salpaantumaan. Niitä näytti olevan ympäri asuntoa niin, että niistä nouseva savu leijui sakeina lauttoina korkealla katonrajassa ja sai vähäiset kattolamput loistamaan majakan kaltaisina valokeiloina. Muusta huoneen valaistuksesta huolehti seinille kiinnitetyt värikkäät LED-valoletkut. Tilan takaseinää vasten oli pitkä pöytä, joka oli täynnä tietokoneita, monitoreja ja näitä yhdisteleviä johtoröykkiöitä. Siellä täällä oli itämaisia patsaita ja koriste-esineitä. Seinillä roikkui sekaisin repaleisia elokuvajulisteita 80-luvulta sekä intialaisia jumalia esittäviä ryijyjä. Tilan modernin teknologian ja itämaisen mystiikan yhdistelmä kuvasti täydellisesti ystäväni sekalaisia kiinnostuksenkohteita ja vielä sekaisempia teorioitaan.

- Tulitkin heti, ystäväni sanoi ja ojensi minulle kätensä hetken epäröinnin jälkeen.

- Ei minulla ollut kiire mihinkään, vastasin ja puristin hänen velttoa kättään.

- Näytät hyvältä, hän valehteli minulle ja jätti lisäämättä mitään siitä mitä oli ilmeisesti kuullut viime aikojen koettelemuksistani.

- Niin sinäkin, valehtelin takaisin, sillä hän näytti kamalalta. Ystäväni oli lihonnut lähes muodottomaksi ja minulla oli vaikeuksia tunnistaa hänen turvonneilta kelmeiltä kasvoiltaan tuttuja piirteitä. Silmät olivat hautautuneet ihopoimujen sekaan ja pieni nenä pisti terävänä esiin taikinamaisten poskien seasta. Hänen ennen kullankeltaiset hiuksensa olivat ohentuneet ja roikkuivat rasvaisina olkapäillä. Hänen koko olemuksensa muistutti jotakin tropiikin viidakoista ulos ryöminyttä myrkkysammakkoa.

Seurasi vaivaantunut hiljaisuus.

- … Aukaisin suuni rikkoakseni hiljaisuuden.

- Niin, todellakin, siksihän sinä olet täällä. Yritin nähdä kaipausta hänen katseessaan, mutta turhaan. Menneeseen ei ollut palaamista.

- Mistä tässä sinun prosessissasi on sitten kyse?

- Se on yhdistelmä eri teknologioita ja tieteenaloja. Tietäisitpä mitä kaikkea olen saanut kokea. Minun on pakko jakaa tämä kaikki jonkun kanssa.

Ystäväni äänessä oli häiritsevä maaninen terä.

- Mitä sen on tarkoitus tehdä?

- Ei se ole olemassa minkään tekemisen vuoksi, sillä se on itse itsensä tarkoitus. Muistat varmasti aikamme yliopistolla ja kaikki ne pikkusielut, jotka silloin kieltäytyivät uskomasta minua?

- Ajatuksesi olivat aika äärimmäisiä.

- Hah, nyt olen todistanut heidän kaikkien olleen väärässä. Nyt tiedän, että tämä maailma on vain yksi monista ja että olemassaolomme voidaan todistaa luotettavasti. Tavanomaiset logiikan keinot eivät kuitenkaan riitä, vaan olen joutunut yhdistämään predikaattilogiikkaan eräitä Intiassa tapaamieni pyhien miesten moniarvokalkyyliä.

- Oletko ollut Intiassa?

- Myös siellä, mutta sieltäkään en löytänyt kuin osan vastauksista. Lopullinen läpimurto tapahtui vasta Kalkutan jälkeen, Hanty-Mansijskissa.

- Siperiassa?

- Ironista eikö vain? Mutta siellä on säilynyt tiettyjä historian ja mytologian kerroksia, joita soveltamalla löytämiini muinaisen egyptiläisen sielunvaellusopin Ka- ja Ba-käsitteisiin auttoivat minut löytämään lopulta lähes mekaanisen keinon teoriani ratkaisuksi.

- Mekaaninen ratkaisu, olet siis rakentanut jonkin kojeen? En edes osannut kuvitella mistä ystäväni puhui.

- Sen saat selville ihan kohta. Jos vain rohkeutesi riittää?

- Tietenkin riittää. Sanat karkasivat suustani ennen kuin ehdin ajatella asiaa loppuun asti.

Ystäväni johdatti minut tilan takaosassa olevan pöydän äärelle. Hänen sormensa kulkivat pitkin näppäimistöjä ja lukuisat tietokonenäytöt heräsivät henkiin. Niillä juoksi lukujonoja ja taulukoita samalla kun ikkunat syntyivät, vaihtuivat toisiksi ja sulkeutuivat jälleen. En ymmärtänyt mitään mitä tapahtui.

Pöydän päässä oli vanha kulunut TV-tuoli ja sen vieressä olevalla pöydällä oli erikoinen kypärä, joka visiireineen toi mieleen taistelulentäjän tai suuren hyönteisen. Tietokoneista johti lukuisia kaapeleita kypärään. Pahat aavistukset nousivat mieleeni ja yritin jo hahmotella selitystä, jonka avulla voisin kiemurrella ulos tästä tilanteesta. Ystäväni ei kuitenkaan huomannut ahdistustani vaan istutti minut tuolille ja tarjosi kypärää minulle. Saatoin kuulla siitä nousevan heikon huminan.

- Mikä tuo on?

- Ai tämä, tämä on vain eräänlainen katalyytti tai rajapinta. Kumpana

nyt haluat sitä pitää. Rakensin sen erään kesken jääneen neuvostoliittolaisen koelentoprojektin hylkytavarasta. Kummallista mitä kaikkea Siperiasta voikaan löytää.

- Rajapinta minkä välillä?

- Ajattele sitä vain tapana välittää uudenlaista informaatiota suoraan näköhermojen kautta aivoihisi, ilman että tiedostava mielesi sotkee sitä arkisilla oletuksillaan. Eräiden vaihtoehtoisten teorioiden mukaan koko maailmankaikkeus koostuu sähkökentistä ja minä löysin avaimen tuohon salattuun maailmaan.

- Mihin salattuun maailmaan?

- Se täytyy kokea itse, sanat eivät riitä sen kuvailuun.

- Eihän tämä ole vaarallista? Vilkuilin kypärään johtavia eri paksuisia johtoja ja johtimia, joista osaa oli korjailtu teipillä.

- Ei tietenkään, en kai minä pyytäisi sinulta mitään sellaista?

Otin kypärän vastaan ja laitoin sen päähäni. Se oli yllättävän raskas eikä tumman visiirin läpi nähnyt mitään. Lysähdin nojatuolin selkänojaa vasten, joka laskeutui lepoasentoon samalla kun tuolin alaosasta nousi säärieni alle jalkatuki. Yritin rentoutua, mutta kypärä haisi tunkkaiselta hieltä ja kertaalleen hengitetyltä ilmalta.

Makasin liikkumatta nojatuolissa ja odotin. Jostain kypärän ulkopuolelta kuulin tietokoneiden tuuletinten huminaa ja näppäimistöjen sarjatulimaista rapinaa. Lukemattomien suitsukkeiden makea haju tunkeutui hitaasti kypärän sisään. Ensin se tuntui kypärän omaan hajuun verrattuna lähes pelastukselta, mutta haju vain voimistui kietoutuen minut imelään paksuun tuoksuunsa. Mitään ei tuntunut tapahtuvan, joten annoin silmäluomieni painua kiinni kypärän pimeydessä.

Kaikki alkoi lievänä paineen tuntuna takaraivossani ja tunne muuttui hitaasti syyhyksi. Hillitsin kuitenkin haluani ottaa kypärä pois ja raapia päätäni. Syyhy voimistui ja muuttui polttavammaksi ja jouduin todella puremaan hampaita yhteen että en nousisi tuolilta ja kiskoisi kypärää pois. En tosin itsekään ymmärtänyt mikä minua esti, sillä en ollut sitoutunut millään tavalla tähän outoon kokeeseen. Polte muuttui viiltäväksi kivuksi ja takaraivostani tuntui säteilevän kirkasta valoa mieleni sisään. Se puhkoi tajuntaani ja minulla oli vaikeuksia muodostaa kokonaisia ajatuksia. Lopulta

ei ollut jäljellä muuta kuin valo.

Aukaistessani silmäni näin ensimmäiseksi syvän vihreän taivaan, joka velloi ylläni. Hieroin silmiäni ja yritin saada näköaistini orientoitumaan uudelleen, sillä siitähän tässä täytyi olla kyse, jonkinlaisesta illuusiosta. Makasin kovalla alustalla. Ystäväni oli selvästi siirtänyt minut jonnekin nojatuolistaan kokeensa jälkeen. Näkökykyni ei kuitenkaan tuntunut paranevan, vaan taivas pysyi vihreänä. Taivas ei kuitenkaan ollut ruohon tai muunkaan miellyttävän vihreää, vaan toi mieleen jonkin myrkyllisen ja syövyttävän. Kauhuissani ajattelin millainen sade lankeaisi tuolta vellovalta taivaalta. Pistävä metallinen haju tunkeutui nenääni. Nousin vaivalloisesti seisomaan.

Olin jonkinlaisessa laaksossa. Kummallakin puolellani kohosi teräväreunainen mustakivinen vuorijono. Katselin ympärilleni ja näin taivaanrannassa kirkasta valoa. Valo muodosti valtavan alati pyörivän pyörteen, joka kohosi kohti taivaan lakea. Taivaalla, aivan pääni päällä, roikkui mustaa ruttopaisetta muistuttava planeetta, jotakuinkin maan kuun kokoinen, eikä se selvästikään kuulunut tähän maailmaan. En tiedä mistä tämä johtopäätös mieleeni juontui, mutta jokin planeetan uhkaavassa olemuksessa ja siitä alas valuva kirkas pyörre saivat minut uskomaan niin. Pyörteen pää kosketti maata jossain satojen tai tuhansien kilometrien päässä ja saatoin vain kuvitella millaista tuhoa se maanpinnalla aiheuttaisi. Aina välillä kirkkaasta pyörteestä iski sähkösalamoita, jotka maahan osuessaan nostattivat ilmaan korkeita pölypilviä. Jokin tuossa näyssä herätti mielessäni kauhistuttavan ajatuksen siitä että tämä maailma oli kuolemassa ja ylläni roikkuvalla planeetalla ja pyörteellä oli jotakin tekemistä asian kanssa.

Käänsin lopulta katseeni hypnoottisesti huojuvasta pyörteestä ja tutkin lähiympäristöäni tarkemmin. Laakson pohja oli täynnä ruumiita. Pienet minulle vieraat sammakon ja rotan sekasikiöiltä näyttävät raadonsyöjät vilistivät ruumiiden seassa ja pysähtyivät välillä kiskomaan niistä isoja palasia neulanterävillä hampaillaan. Pistävä haju nousi kuolleista ja se sai minut voimaan pahoin. En osannut sanoa mihin houremaailmaan olin joutunut, mutta ympäristöni ei selvästikään ollut maapallolta.

Kuvotuksestani huolimatta kumarruin tutkimaan ruumiita tarkemmin. Ne olivat ihmisen kaltaisia, joskin hoikempia ja hentorakenteisempia. Niiltä puuttui lähes kokonaan kasvonpiirteet ja niiden kuolleet silmät tuijottivat minua lähes valkoisina, ilman pupilleja. Kaikki ruumiit olivat täynnä erilaisia silpomishaavoja. Maa oli vielä tahmea olentojen tummasta verestä.

Noustessani uudelleen seisomaan tunsin oudon tunteen vatsassani. Olin siihen asti olettanut olevani aineeton, vaikka silvotuista ruumiista nouseva lemu tunkikin nenääni. Jokin kylmä, tahmea valui vatsaani pitkin. Tutkin kehoani tarkemmin ja huomasin ammottavan aukon vatsassani ja osa sisälmyksistäni roikkui ulkona kylmän nihkeänä vyyhtenä. Tunnustelin itseäni kasvoista ja kaulasta ja koska otaksuin olevani mitä suurimmissa määrin ihmisen kaltainen, etsin tuttuja elonmerkkejä. En kuitenkaan löytänyt pulssia ja ihoni tuntui viileältä ja taikinamaiselta. Kauhu täytti mieleni. Olin jotenkin ystäväni kokeen seurauksena joutunut vangiksi outoon maailmaan kuolleen ihmisenkaltaisen olennon kehoon. Vartaloni teki kouristuksenomaisia liikkeitä ja huojui, kuin muistona ihmisen oksennusreaktiosta, mutta mitään ei kuitenkaan noussut nieluuni. Olin tuntevinani hikipisaroiden tunkeutuvan läpi kudosteni otsalleni ja ylävartalooni, mutta kun tunnustelin itseäni, niin ihoni oli aivan kuivaa. Yritin rimpuilla irti olennon lihasta, mutta mieleni ei liikkunut mihinkään. Näin edelleen revittyjen ruumiiden peittämän laakson ja tunsin sieraimissani niistä nousevan kuvottavan löyhkän. Haparoin katseellani jotakin mikä tarjoaisi poispääsyn tai edes helpotusta ahdinkooni, mutta mustat veitsimäiset vuorijonot pysyivät välinpitämättöminä ja luotaantyöntävinä samalla kun vihreä happotaivas kiehui pääni päällä. Lopulta upotin sormeni omaan lihaani ja yritin repiä sitä päältäni kuin huonosti istuvaa naamiaisasua, mutta sormeni lipesivät aina lopulta kuolleelta iholtani. Musta epätoivo romahti päälleni kuin rankkasade ja valahdin polvilleni ja hautasin vieraat kasvoni käsiini. Yritin itkeä, mutta kyyneleitä ei tullut.

Havahduin siihen, kun joku tarkkaili minua. En tiedä kuinka kauan olin kyhjöttänyt paikallani itsesäälin ja surkeuden syövereissä. Nostin katseeni kämmenistäni ja tutkin ympäristöäni. Ruumisröykkiöiden reunalla seisoi pieni repaleiseen viittaan kääriytynyt hahmo. Nousin seisomaan ja kävelin

hahmon luokse. Se oli minua puolta pienempi pyöreävartaloinen olento, jonka vartalon muodot muistuttivat ihmistä. Siihen yhtymäkohdat sitten loppuivatkin. Karkeakankaisen viitan kätköistä paljastuivat sammakkomaiset leveät kasvot ja mustat pupillittomat silmät, jotka olivat aivan liian kaukana toisistaan. Olennolla oli nenän paikalla vain kaksi kapeaa ihopoimua, jotka liikkuivat hitaasti ilmeisesti hengityksen tahdissa. Olennon iho oli keltaista, lähes oranssia. Olento ei kuitenkaan näyttänyt pelästyvän rikkirevittyä vatsaani tai epäkuollutta olemustani.

- Olet outo täälläpäin? Olento sanoi. Jostain syystä en ollut edes hämmästynyt, että ymmärsin olennon puhetta.

- Missä minä olen?

- Varmastikin kaukana kotoasi.

- Mistä sinä sen voit tietää? Miksi olen kuollut?

- Yksi kysymys kerrallaan. Et ole kuollut, vain kehosi on, tai kehosi täällä Kr-elillä.

- Kr-elillä, onko se tämän maailman nimi?

- Siksi ne tätä kutsuvat, jotka tätä hallitsevat. He ovat mahtavia velhoja tai suuria tiedemiehiä.

- Kumpia?

- Onko sillä väliä, lopulta se kaikki näyttää samalta ja saa samaa tuhoa aikaiseksi, kuten tässä laaksossakin tänään.

- Taikuusko tämän teki?

- Tai velhojen koneet, niitä on vaikeaa erottaa toisistaan. Nuo kurjat luulivat voivansa nousta velhoja vastaan, mutta katso kuinka kävi.

- Miten pääsen pois täältä?

- Miten minä sen voisin tietää, minä vain tarkkailen tapahtumia sivusta.

- Kai täältä pääsee pois, jos kerran tänne pääsikin?

- Ehkä, ehkä.

- Puhuit niistä koneista ja velhoista. Auttaisivatko he minua pääsemään pois? Minua alkoi ärsyttää olennon kiertely ja kaartelu.

- He eivät auta ketään muuta paitsi itseään.

- Mutta heillä on teknologiaa, joka voisi saada minut pois täältä?

- Varmasti. He ovat hyvin mahtavia.

- Vie minut heidän luokseen.

- Miksi minä sinua auttaisin? Olento tuijotti minua mulkosilmillään ja nuoleskeli huuliaan.

- Sanoit että tarkkailet asioita sivusta. Saat tietää, mitä tapahtuu kunhan tapaan velhot.

- Hyvä tarjous, olento nyökytteli ja lähti lyllertämään kohti laakson toista päätä. Seurasin häntä vaitonaisena. Tunsin oloni oudoksi, siis sen lisäksi että olin oudossa maailmassa kuolleen olennon ruumiissa. En edes muista milloin viimeksi olisin tuntenut elämässäni näin vahvaa halua saavuttaa jokin päänmäärä. En vieläkään ymmärtänyt mikä Kr-el oli tai missä minä olin, mutta ainakin se oli antanut minulle edes hetkellisen uskon itseeni ja kykyihini.

Maisema pysyi ympärillämme luotaantyöntävänä ja omituisena koko matkamme. Välillä ohitimme pieniä sienimäisistä kasveista koostuvia pensaikoita ja kokonaisia metsiköitä. Yritin kerran kävellä lähemmäs tutkimaan erästä muista irrallaan kasvavaa kasvia, mutta oppaani varoitti minua jyrkin sanoin menemästä lähemmäksi. Samalla näinkin kuinka putkilomainen kasvi aukesi neljään osaan ja päästi sisuksistaan purkauksen jonkinlaisia itiöitä, jotka hyytyivät maahan tahmeaksi rihmastoksi. Lopulta laakso kuitenkin loppui ja edessämme avautui näkymä alangolle, jota peitti valtava taivaanrantaan asti ulottuva kaupunki. Se oli kuitenkin erilaisempi kuin mikään inhimillinen kaupunki maan päällä tai missään näkemässäni maallisessa taideteoksessa. Aluksi se näytti monikulmaisten ja monimutkaisten rakennusten sekasotkulta, josta katseeni ei löytänyt minkäänlaista järjellistä logiikkaa. Vähitellen aloin kuitenkin erottamaan kuinka tietyt rakennukset ja niiden väleihin jäävät varjoiset kuilut muodostivat jonkin oudon geometrian mukaisia kuvioita, jotka huipentuivat koko arkkitehtonisen mielipuolisuuden keskellä kohoavaan tornirakennelmaan. Siinä missä muu kaupunki oli rakennettu tummasta kaiken valon imevästä kivestä, oli torni pinnoitettu peilimäisestä materiaalista ja se heijasti vääristyneenä kaiken ympäriltään. Kaikki tämä rakennusten ja pintojen ja niiden vääristymien heijastumat saivat ajatukseni nyrjähtelemään ja lopulta jouduin kääntämään katseeni pois kaupungista.

Epämääräinen pelko valtasi minut kun laskeuduimme alas kaupunkiin. En tiedä johtuiko se kaupungin synkästä ja vieraasta ulkonäöstä vai siitä, että

kokoonsa nähden kaupungissa tuntui olevan hyvin vähän väkeä. Suurin osa valtavista kerrostalon kokoisista rakennuksista seisoi hylätyn näköisinä ja niiden väleihin jäävillä kapeilla kujilla liikkui vain muutamia kaltaisiani olentoja. Nekin jotka huomasivat minut, käänsivät katseensa pois ja kiiruhtivat rakennusten pimeisiin sisuksiin. Oppaani johdatti minut yhä syvemmälle kaupungin syövereihin.

Olin menettänyt jo kokonaan ajan- ja suunnan tajuni kun saavuimme eräälle monikulmaiselle aukiolle. Oudon peilipintaisen tornin häilyvä muoto kohosi aukion yläpuolelle, jonka reunoilla istuskeli ja lojui lukuisia kaltaisiani olentoja. Olennot olivat pukeutuneet rääsyihin tai repaleisiin vaatteisiin ja heidän ihonsa oli hikinorojen ja pölyn tahrimaa. Minulle tuli mieleen heitä katsoessani muinaisen Egyptin orjat. Osa olennoista selvästi säikähti epäkuollutta olemustani, mutta osa heistä nousi varjoista, joissa he olivat ilmeisesti olleet viettämässä lepotaukoa, ja kävelivät luokseni.

- ... Yksi olennoista sanoi. Oletin sen kutsuvan minua nimeltä.

Kohautin olkapäitäni, sillä en tiennyt kuinka täällä oli tapana tervehtiä.

- Kuulimme mitä vuorilla tapahtui. Kuinka sinä selvisit? Vai selvisitkö? Olento osoitti auki revittyä vatsaani ja siitä roikkuvia sisälmyksiä. Hermostunut keskustelu kulki läpi olentoryhmän.

- Sinun ei ehkä kannata kertoa olevasi muukalainen, keltaihoinen opas kuiskasi vierestäni.

- Mitä minä sitten heille kerron?

- Saivatko vartijat kaikki? Minua puhutellut olento jatkoi.

- Kyllä, minä tuon valitettavasti huonoja uutisia. Vain minä selvisin ja minäkin olen muuttunut. Levitin käsiäni kuten olin monien uskonnollisten johtajien nähnyt tekevän.

- Oletko sinä ...? Aivan kuten Loistavien aikojen Gorhat, kävelet vaikka sinun ei pitäisi!

- Niin. Ehkä olennot pitivät minua jonkinlaisena vapahtajana. Aloin selvästikin ymmärtää mistä oli kyse. Minä tulin tuomaan teille muutoksen, aivan kuten minä olen käynyt läpi muutoksen.

- Aiotko sinä vapauttaa meidät nyt? Yksi olennoista kysyi.

Ennen kuin ehdin vastata, vertahyytävä karjaisu leikkasi läpi torin puheensorinan. Olennot katselivat hätääntyneinä ympärilleen ja suurin osa lähti juoksemaan pakokauhun vallassa eri suuntiin. Seisoin hölmistyneenä

keskellä ympäriltäni pakenevaa väkijoukkoa. Joukon keskelle aukeni tyhjä tila ja sen päässä seisoi hirvittävin olento mitä saatoin kuvitella. Sen vartalo oli munan muotoinen ja väriltään se oli lähes musta. Vartalon yläosassa oli kolme kimaltelevaa silmää ja niiden alla oli pystysuora neulanterävien hampaiden täyttämä suu. Soikeaa vartaloa kannatteli joukko alati kiemurtelevia lonkeroita, joita olento selvästi käytti sekä liikkumiseen että tarttumiseen. Kaksi sen lonkeroista ampaisi salamannopeasti sivulle ja tarttui pakenevaan olentoon. Nopealla lähes huomaamattomalla nykäyksellä hirviön lonkerot kiskaisivat olennon kahtia ja paiskasivat sitten verisen ruumiinpalan minua kohti. Yritin väistää, mutta olin liian hidas. Irti revitty alaruumis osui jalkoihini ja kaatoi minut kumoon kuin keilan. En kuitenkaan tuntenut kipua osuessani maahan.

Nousin veren liukastamalta katukivetykseltä ylös. Lähes kaikki olennot sekä oppaani olivat paenneet jonnekin. En kuitenkaan ehtinyt jäädä etsimään heitä, sillä torille hyökännyt olento ryntäsi minua kohti. Yhdessä lonkerossaan se heilutti revittyä yläruumista kuin nuijaa. Ehdin hädin tuskin tajuta olennon olevan liian lähellä, kun ruumisnuija jo osui minuun ja lensin taaksepäin kaaressa ja putosin torin reunalla olevaan hiekkakasaan. Putoamiseni nostatti ilmaan sankan tomupilven. Pälyilin ympärilleni etsien jotakin mikä kelpaisi aseeksi. Lonkero-olento liikkui kuitenkin kokoonsa nähden yllättävän nopeasti. Samalla kun huomasin hiekkakasan kylkeen isketyn lapiota muistuttavan työkalun, niin tunsin jo kuinka kylmät lonkerot tarttuivat käsiini ja nostivat minut pystyyn. Hirviön kasvot leijuivat edessäni ja tunsin sen hengityksen hornamaisen löyhkän kasvoillani. Kolme sameankeltaista silmää tuijottivat minua pahansuovasti ja täynnä loputonta ahneutta. Hitaasti, kuin nauttien saaliinsa pakokauhustani, hirviö kuljetti vartaloani kohti neulanteräviä hampaitaan. Kuolemanpelko täytti mieleni ja hetkeksi mieleeni nousi kysymys tuntisinko kipua hirviön kohta repiessä lihaani ja mitä minulle tapahtuisi kun maallinen ruumiini täällä tuhoutuisi. Paniikki valtasi kehoni ja pyristelin lonkeroiden pihtimäisessä otteessa, mutta turhaan.

En tiedä mistä ajatus lopulta syntyi, olinko se minä vai jokin lihasmuistin kaiku kehoni alkuperäisen asukin jäljiltä. Vedin kuitenkin jalkani koukkuun itseni ja hirviön kasvojen väliin ja potkaisin eteenpäin. Tunsin kuinka jalkani upposivat pedon aukinaiseen kitaan ja sen terävät hampaankärjet repivät sääriini syviä haavoja. Kantapääni kuitenkin osuivat koko reisilihasten

antamalla voimalla pedon kitalakeen ja upposivat sen pehmeään lihaan päästäen samalla märän rusahduksen. Lonkerot paiskasivat minut saman tien maahan ja irrottivat sitten otteensa. En aikaillut hetkeäkään vaan poimin maassa makaavan työkalun ja iskin sen terävän leveän kärjen niin lujaa olion kasvoihin kuin vain pystyin. Kellertävää sameaa nestettä roiskui päälleni ja olento romahti selälleen. Iskin aseeni yhä syvemmälle sen kallon sisään kerta toisensa jälkeen, kunnes lopulta tunsin terän uppoavan olennon alla olevaan hiekkaan.

Katselin ympärilleni. Rakennusten varjoista tuli esiin varovasti hiipien aikaisemmin tapaamiani olentoja salaperäisen oppaani johdolla. Olennot kuiskailivat toisilleen hermostuneina ja pälyilivät ympärilleen, kuin odottaen jostain syöksyvän esiin uuden hirviön. Hetken pälyiltyään oppaani sanoi olennoille jotakin, mistä en saanut selvää, ja olennot kerääntyivät ympärilleni. Kiskaisin työkalun irti hirviön pään jäänteistä ja nostin sen pääni päälle, aivan kuten tiesin lukemattomien sankareiden tehneen lukemattomissa tarinoissa kautta historian. Olennot lankesivat edessäni polvilleen. Tunsin kuinka rintani paisui ylpeydestä. Olin todellakin näiden olentojen luvattu sankari Gorhat. Ensimmäistä kertaa elämässäni olin todellakin jotakin, vaikka kaikki se tapahtuikin täällä vieraassa maailmassa vieraan taivaan alla, enkä edes tiennyt oliko kaikki tapahtunut totta. Ystäväni koje oli todellakin muuttanut minua, irrottaen ruumiini inhimillisen ja heikkouksien riivaamaan sielunosan ja singonnut sen kuolemattoman osan tänne Kr-elille. Täällä kuolleeseen lihaan pukeutuneena saatoin vihdoinkin saavuttaa täyden potentiaalini ilman, että maallisen minäni heikkoudet tai pelot jatkuvasti vetäisivät minua takaisin maan lokaan.

- Hän on todella Gorhat, yksi olennoista nousi ja osoitti minua.

- Hän surmasi vahdin ja pelasti meidät!

- Hän johtaa meidät vapauteen!

Paistattelin olentojen ihailussa. Sitten heristin kellertävästä verestä tahmeaa työkaluani kohti yllämme kohoavaa peilitornia.

- Minä vapautan teidät Kr-elin velhojen ikeestä, seuratkaa minua! Huusin. Olennot puhkesivat huutoihin ja osa heistä heristi ilmaan työkalujaan. Katselin joukkoa tyytyväisenä. Minulla oli nyt armeija puolellani, voisin tehdä mitä ikinä haluaisin. Päätin kuitenkin haluta auttaa näitä olentopoloja hirviömäisiä velhoja vastaan.

Lähdin kävelemään väkijoukon halki kohti tornia. En tiedä kumpi johdatti kumpaa, veikö väkijoukko minua kohti vääjäämätöntä kohtaloani vai vedinkö minä sitä perässäni kohti vapautta. En kuitenkaan välittänyt muotoseikoista, vaan annoin vain virran viedä itseäni kohti kohtaloni täyttymystä. Kulkiessamme yhä uusia ja uusia olentoja liittyi joukkoomme ja pian kulkueemme täytti kapeat kadut ja kujat. Sana vapauttajasta tuntui leviävän kulovalkean tavoin pitkin kaupunkia kun vyöryimme kohti planeettaa kauhun vallassa pitävien velhojen tukikohtaa. Välillä törmäsimme uusiin kolmisilmäisiin vahtihirviöihin, mutta nyt pakenemisen sijasta olennot kävivät niiden kimppuun joukolla kuin nälkäiset rakkikoirat ja repivät ne kappaleiksi vaikka hirviöt ehtivät silpoakin monia hyökkääjiäkin. Muutamia kertoja itsekin rynnistin asettani heiluttaen vahtihirviöiden kimppuun ja sain muutaman pahan iskun, mutta kuollut lihani ei vaurioitunut. Villien kannatushuutojen saattelemana nousin aina takaisin ylös ja hyökkäsin uudelleen vahtien kimppuun. Raivo hirviömäisiä vahteja ja näitä tornin suojista hallitsevia velhoja kohtaan kohisi suonissani ja yllytti minut verenhimoiseen raivoon. Lopulta viimeinenkin kaupungin vahti kaatui iskustani ja seisoimme tornin juurella olevan valtavan aukion laidalla.

Aukio oli täynnä kivenjärkäleitä, teloja, nostokurkia sekä hiekasta kasattuja ramppeja, joita pitkin kiviä oltiin ilmeisesti kuljettamassa vielä keskentekoiseen torniin. Toisin kuin maassa näkemäni rakennustyömaat, tornia ei rakennettu selvästikään alhaalta ylöspäin vaan eräänlaisen tummasta metallista rakennetun luurangon ympärille. Siellä täällä tornissa oli ammottavia aukkoja ja reikiä, joista paistoi rakennuksen sisäosat ja rakennustelineet kuin puoliksi raadellun ruumiin sisältä pilaantuneet sisälmykset. Koko valtava tornikyhäelmä keskentekoisuudessaan huokui pahansuopuutta, joka oli orjuuttanut tämän erikoisen maailman asukaspolot. Vihani velhoja kohtaan leimahti uusiin mittasuhteisiin tornin iljettäviä omistajia kohtaan.

Suljetut metalliportit estivät meiltä torniin pääsyn. Kehotin lähelläni olevia olentoja tarttumaan maassa oleviin puuteloihin ja käyttämään niitä muurinmurtajina. Mahtavat kumahdukset kaikuivat läheisten rakennusten eriskummallisista julkisivuista kerta toisensa jälkeen. Lopulta ovien saranat antoivat iskujen voimasta periksi ja ovet paiskautuivat sisäänpäin korviahuumaavan ryminän saattelemina. Huutavat orjat ryntäsivät sisään torniin kuin kalliouomaan syöksyvä nousuvesiaalto. Ryntäsin joukkojeni perään ulvoen raivosta ja verenhimosta.

Syöksyimme läpi tornin alempien holvimaisten kerrosten murskaten lukumäärällämme vartijahirviöiden vastarinnan. Ensimmäiset kerrokset olivat täynnä minulle outoja kojeita ja valtavia sammioita, joiden paksujen lasien takana uiskenteli kuvottavia olentoja. Erään tällaisen sammion luona törmäsin sen äärelle kerääntyneeseen olentojoukkoon. Kuvotus ja inho heijastui heidän kasvoiltaan lasin pintaan. Pahinta oli kuitenkin se, mitä oli lasin takana. Sanani tuskin riittävät kuvaamaan sammion kauhuja.

Sammiossa ui jotakin mikä ensin toi mieleeni vain irtonaisen lihanpalan yhdistettynä katosta roikkuviin kaapeleihin. Lihanpalalla oli kuitenkin selvästi pienet heiveröiset raajat ja se aukoi hitaasti jotakin, minkä oletin olevan sen suu. Tämän pienen sikiömäisen olion takana oli muita vastaavia olioita, joihin sammion yllä oleva koneisto selvästi pumppasi jotakin. Osa näistä olennon iduista oli selvästi saaneet jo piirteitä, jotka toivat mieleeni tornin hirviömäiset vartijat.

Mitä ylemmäs tornissa nousimme, niin sitä kapeammiksi portaikot ja käytävät kävivät. Näissä tarkkaan suunnitelluissa kuolemanloukuissa tappiomme kävivät yhä suuremmiksi. Lopulta jouduimme ryömimään eteenpäin tovereidemme silvottujen ruumiiden yli ja kahlaamaan ylös verisiksi koskiksi muuttuneita portaita. Raivokas hyökkäyksemme ei kuitenkaan lannistunut vaikka joukkomme harveni jokaisella metrillä, jonka etenimme pitkin käytäviä. Sain itsekin iskuja, jotka olisivat surmanneet tavallisen ihmisen, mutta kuollut lihani ei tuntenut kipua. Nousin yhä uudelleen ja uudelleen lattialta vartijoita vastaan ja raivasin veristä tietäni lapiollani kohti tornin huippua.

Kylmä tuuli iski vasten kasvojani kun lähdin nousemaan viimeistä portaikkoa kohti tornin lakea. Tornin yläosa oli pahasti keskeneräinen ja portaikosta puuttuivat kokonaan seinät. Vain huterat rautarakenteet näyttivät pitävän portaita paikoillaan tyhjän päällä. Viimeisetkin taistelutoverini olivat lyyhistyneet alempiin kerroksiin tai pudonneet kapeilta portailta kirkuen alas kuolemaansa. Hyökkääjistä ei ollut jäljellä minun lisäkseni kuin outo sammakkomainen oppaani, joka lyllersi kannoillani. Ympärilläni avautui kaupunki ja Kr-elin horisontti. Kaukana taivaanrannassa näin vääntyilevän ja salamoivan pyörteen.

Porrasaskeleet päättyivät suureen pyöreään kammioon, jonka katossa olevasta aukosta näin vihreällä iljettävällä taivaalla roikkuvan vastemielisen planeetan. Se tuijotti alas torniin kuin mädäntyneiden ihopoimujen keskeltä pilkistävä silmämuna. Keskellä kammion lattiaa oli iljettävimmät olennot mitä olin tässä oudossa maailmassa nähnyt. Ne toivat etäisesti mieleen moniraajaiset meritähdet, mutta niiden luonnottomassa muodossa oli jotakin niin rienaavaa ja niin vastenmielistä, että en voinut ymmärtää millainen mieleltään sairas jumala olisi sellaisia elämänmuotoja joskus voinut luoda. Niiden turpeiden raajojen yhtymäkohdassa oli pystysuora lihaspoimujen reunustama aukko, joka toimi ilmeisesti jonkinlaisena suuna. Tämän yläpuolella oli yksi ainoa valkoinen märkivä silmä. Olentoja oli kahdeksan ja ne olivat selvästikin Kr-elin velhoruhtinaat.

- Portti on tässä valtiaani, oppaani sanoi ja astui rinnalleni.

- Portti, mikä ihmeen portti? Olin koko ajan epäillyt oudon oppaani tarkoitusperiä, mutta en siltikään ymmärtänyt mistä tämä puhui.

- Hiljaa orja! Moniääninen jylinä täytti pääni ja sai minut horjahtamaan kuin iskun voimasta.

- Olet palvellut meitä hyvin orja, sinut tullaan palkitsemaan seuraavassa maailmassa, ääni jatkoi ja minusta tuntui kuin joku olisi hieronut hiekkaa aivoihini. Saatoin kuvitella kuinka pääni sisässä verinorot valuisivat pitkin aivojeni poimuja. Kivusta huolimatta lähdin kulkemaan kohti velhoja.

- Kaikki on kohdallaan, suunnitelmamme toimi täydellisesti ja pian pakenemme jälleen Yachuaalin kynsistä. En ymmärtänyt mitä velhot tarkoittivat suunnitelmallaan, mutta ymmärsin että Yachuaalin täytyi olla yllämme roikkuva planeetta. Ehkä se vainosi näitä vastenmielisiä olentoja

maailmasta toiseen hävittääkseen salamoivan pyörteen avulla kaiken mitä nämä kuvottavat velhot olivat koskettaneet.

Kohotin lapioni ja lähdin ryntäämään kohti velhoja. Jokainen askel tuntui kuitenkin raskaammalta kuin edellinen, aivan kuin olisin kulkenut vastatuuleen. Velhojen ivallinen ääni kaikui mielessäni samalla kun joku nykäisi minua hihasta. Oppaani yritti selvästi estää minua hyökkäämästä velhojen kimppuun. Huitaisin lapiolla taaksepäin, mutta en osunut mihinkään. Minua potkaistiin polvitaipeeseen ja romahdin kyljelleni. Näin oppaan leveän virnistyksen ylläni. Hänen käteensä oli ilmestynyt jostain leveäteräinen veitsi. Veitsi nousi ja kimalteli hetken aikaa velhojen säteen loisteessa ja iskeytyi sitten alas. Kierähdin vaistomaisesti iskun alta pois ja veitsen terä kolahti kivilattiaan olkapääni viereen. Yritin nousta pystyyn, mutta liikkeeni olivat edelleen raskaat. Kyseessä täytyi olla jokin velhojen paholaismainen taika. Opas valmistautui uuteen iskuun. Tällä kertaa veitsi teki laajan kaaren ja tunsin kuinka sen kärki leikkasi hauislihakseni läpi ja upposi sitten rintakehääni. Tunsin epämiellyttävän iskun kun terä jumiutui kylkiluihini. Opas yritti kiskoa veistään irti minusta, mutta iskin häntä ehjässä kädessäni olevalla lapiolla kaikin voimin. Isku ei ollut kovin voimakas, mutta opas huojahti sen voimasta taaksepäin. Keräsin kaiken voimani ja syöksähdin häntä vasten pää edellä. Kaaduimme lattialle, sammakkomainen opas alla ja minä päällä. Tartuin vielä toimivalla kädelläni tätä kurkusta ja puristin. Oppaan silmät laajenivat ja hän yritti turhaan rimpuilla altani pakoon. Olin kuitenkin häntä kookkaampi ja otteeni piti. Oppaan kädet haroivat vuoroin ilmaa ja vuoroin kasvojani kynsien repiessä ihooni syviä naarmuja, mutta sormeni pysyivät hänen kurkullaan. Lopulta oppaan rimpuilu kävi heikommaksi ja sitten se loppui kokonaan. Nousin vaivalloisesti seisomaan.

Velhoista huokui iljettävä vahingonilo. Otin lapion käteeni ja hyökkäsin uudelleen heitä kohti. Tällä kertaa en tuntenut mitään vastustusta ja iskin lähintä meritähtimaista olentoa. Sen pehmeä liha antoi helposti myöten ja olento halkesi iskuni voimasta kahtia. Kirkasta paksua verta roiskui päälleni. Sen makea tuoksu vain kiihdytti raivoani velhoja kohtaa ja isku iskulta hakkasin niitä palasiksi. Lopulta ympärilläni ei ollut kuin olentojen riekaleita. Vaikka kaikki ympärilläni oli kuollutta, niin tunsin

silti velhojen iljettävän läsnäolon. Se oli kuin tahra mieleni takaosassa. Yritin ravistella päätäni, mutta en enää hallinnut kehoani. Outo turta tunne levisi takaraivostani pitkin kehoani. Sitten silmissäni sumeni kokonaan ja kaaduin veren tahrimalle lattialle.

Leijuin pimeydessä ja olin tuntevinani naamioni tunkkaisen tuoksun sieraimissani.

- Se on tehty, portti teki tehtävänsä, kuulin äänien sanovan pääni sisällä.
- Me olemme vihdoinkin vapaita, olemme pelastuneet Kr-eliltä. Juonemme onnistui täydellisesti. Kuvotus täytti mieleni ja tunsin kuinka vatsani kouristeli oksennuksen voimasta. Kaikki pimeni uudelleen.

Pistävä oksennuksen maku tuntui suussani ja jotain tahmeaa valui leukaani pitkin rinnuksilleni. En kuitenkaan nähnyt mitään. Hetken haparoin käsilläni ja lopulta sain nostettua kypärän kasvoiltani. Olin edelleen ystäväni asunnossa. Hän retkotti tuolissaan tietokonepöydän äärellä. En ollut varma oliko hän kuollut vai nukkuiko hän. Jätin hänet siihen ja kävelin ulos rakennuksesta ja takaisin Vehmerlän keskustaan.

Oloni on outo ja vaikka tiedän kuka olen, niin en ole enää pelkästään vain hän. Moniääninen mieli puhuu nyt pääni sisällä ja kertoo mitä minun pitää tehdä tässä sille vieraassa maailmassa. Sillä tämä on vain yksi maailma niiden lukemattomien maailmojen joukossa, joille Kr-elin velhot ovat paenneet heitä alati seuraavaa kuoleman planeetta Yachuaalia. Aikanaan se saapuu tännekin ja velhojen on jälleen aika etsiä itselleen uusi portti ajan ja avaruuden tuolle puolen.

© Jani Kangas 2013

Jani Kangas

Jani Kangas on tamperelainen kirjoittaja ja kannattaa Tapparaa. Hänen kirjalliset esikuvansa löytyvät 30-luvun Amerikkalaisesta pulpkirjallisuudesta eikä hän aio kirjoittaa romaania.

Kuva: Dreamstime.com

REUNALLA
V. LEHTINEN

Kapteeni Aramakis vilkaisi ylös ja näki ilmalaivan kaasukuvun pullistelevan. Ilmanpaine Reunalla piti saumat kireällä, mutta kupu näytti kestävän. Alhaalla hän näki saman näkymän kuin ennenkin; vaikka höyrykattila puhkui täydellä teholla, he eivät päässeet yhtään kauemmaksi etelään. Sen sijaan tuuli veti heitä koko ajan itään.

Aramakis vihelsi kiroavasti. Konemestari alemmilla orsilla ei sanonut mitään, tarttui vain lujemmin seinäorsiin. Hänen lastensa lahjapallot kilisivät hänen hihnoissaan. Jostain takaa kuului kolahdus.

Aramakis veti itsensä takaisin koppiinsa. Lähetin oli heilahtanut vasten lääkevarastoa ja sen jousi oli katkennut. Aramakis tunsi melkein helpotusta vaikka varajousia olikin vielä jäljellä. Hän ei pitänyt mitään kiirettä uuden jousen hakemisessa. Ei ainakaan tarvitsisi lähettää taas yhtä ilmoitusta ilman ilmoitettavaa. Paitsi jatkuva ajelehtiminen.

Aramakis oli turhautunut. Tämä oli hänen ensimmäinen kartoituskomennuksensa ja ilmalaiva ei edes päässyt Reunan yli. Tutkimusretkikilta ei olisi kovinkaan tyytyväinen jos hän ei saisi mitään aikaan. Silti hänen oli ajateltava miehistöäkin. Tarvikkeet olivat melkein lopussa.

Pari heilahdusta toi hänet takaisin konemestarin yläpuolelle.

- Riittäkö vesi paineeseen? hän vislasi. Konemestari kumartui lähemmäs kuunnellakseen mittaria. Sitten hän avasi yläsilmänsä.

- Emme pääsisi kotiin tällä määrällä, hän särähteli. - Sekä vesi että köynnökset ovat melkein lopussa.

- Meidän täytyy siis laskeutua.

Suunnistaja pisti päänsä alas luukustaan. Hänen hihnoissaan roikkuvat

kirjoitusvälineet heiluivat kiivaasti.

- Mutta ... muttamuttamutta...

- Niin! Konemestari melkein jäykistyi kapteenin vihellyksestä.

- Mutta alla on korkeintaan villiheimoja. Ja näin lähellä reunaa voi olla.. tuota.

- Tarkoitatko reunantakaista väkeä?

- Täällä reunalla heidän kasvustonsa alkaa sekaantua meidän puustoomme. Katsokaa vaikka!

Aramakis pudottautui takajalkojensa varaan ja katsoi alas pohjan lasikuvusta. Keskellä violettia kasvustomattoa oli useita vihertäviä alueita jotka olivat levinneet reunan yli kuin kurottavat kädet tai sormet. Suurimman alueen keskellä näkyi järvi.

- Täytyy tästä retkestä olla jotain hyötyä. Tietääkö kukaan miten tämä reunan takainen puu palaa? Konemestari haroi toisella välikädellään häntäänsä.

- En ole kuullut kenenkään kokeilevan, hän viimein sanoi.

- No, tuosta järvestä voimme täyttää säiliöt. Laskeudutaan mahdollisimman lähelle. Ja lähettäkää tieto asemestarille että menee vipunsa ääreen siltä varalta että alhaalla on jotain vihamielistä.

****

- Valoa näkyvissä.

Jarmen tukahdutti riemuhuutonsa; he olivat taivaltaneet ja kahlanneet läpi tämän pimeän ja sileäseinäisen tunnelin jo – niin, kuinkahan kauan? Jatkuvassa pimeydessä koko heimo oli kadottanut ajantajunsa. Hän yritti keskittyä uudelleen kannattamaan sisarensa vauvaa veden yläpuolella.

- Minäkin näen sen, sanoi Teren, soturien johtaja. - Kaivakaa se iskuhaka esiin.

Kesti melkein tunnin ennen kuin köysi ja taottu koukku saapuivat jostakin jonon peräpäästä. Muut astuivat kauemmas kun Teren alkoi pyörittää koukkua. Neljä yritystä myöhemmin se tarttui johonkin.

- Jarmen!. Olet paras kiipeäjä.

Poika lykkäsi lapsen takaisin sisarelleen. Tämä oli edelleen huolestuttavan hiljaa. Jarmen sieppasi keihääntynkänsä ja juoksi eteenpäin. Teren kutsui luokseen muutkin vanhan tiedusteluryhmän jäsenet.

- Jarmen, sinä menet ensimmäisenä.

Jarmen tarttui heti köyteen. Kun hän kiipesi hänen silmänsä alkoivat hitaasti tottua valoon ja hän uskalsi ottaa pitempiä otteita. Hän näki jo silmuja tunnelin seinissä mutta vasta kun hän oli melkein pinnalla hän tajusi että ne olivat violetteja.

Tämäkin tunnelin pää oli kasvuston peitossa mutta vihreiden pensaiden sijasta siellä oli nyt violetteja kasveja jotka muistuttivat kiemurtelevia ruokoja. Jarmen kiskoi itsensä pinnalle ja kurkisti varovasti niiden välistä. Alue näytti samanlaiselta kuin se puoliksi kuivunut aivan pyöreä järvi jonka kautta he olivat paenneet tunnelllin. Tässä päässä altaan pohja vain oli violetin kasvillisuuden peitossa.

Jarmen astui edemmäs ja vilkaisi nopeasti ympärilleen. Joka suunnassa oli outoja kasveja joissa oli paljon violettia. Auringon asemasta päätellen oli jo iltapäivä ja harvat pilvet liikkuivat nopeasti taivaalla. Kun Jarmen kulki eteenpäin, pieniä koppakuoriaisten tapaisia eläimiä loikki karkuun veden pinnalla. Jarmen nousi lammen rannalle ja juoksi nopeasti kerran sen ympäri. Hän ei nähnyt mitään vaarallista, palasi aukolle ja nykäisi köyttä ensin kolme ja sitten kaksi kertaa.

***

Aramakis laskeutui luukusta. Miehistön jäsenet hyppivät viereisiin puihin ja kiinnittivät liaaneja niiden runkoihin. Konemestari keikkui väkipyörältä väkipyörälle ja lukitsi ne sopiviin asentoihin.

Asemestari tuli kapteenin luokse. Sotilasneutri oli värjännyt karvansa ruumiinsa päästä päähän mustilla raidoilla kotiklaaninsa tavan mukaisesti. Hänellä oli mukanaan puun oksa, jossa oli tummanvihreitä piikkejä. Hän pisti muutaman piikin suuhunsa ja tarjosi kapteenillekin. Aramakis otti muutaman ja maistoi. Ne olivat hieman kitkeriä.

- Näiden puiden oksat ovat liian heikkoja. Emme voi rakentaa niihin asemaa. Vartijatkin joutuvat loikkimaan rungolta rungolle.

- Voiko aseman rakentaa pelkän rungon varaan?

- Voi olla. Lähetin kolme partiota tarkistamaan lähiseudun.

***

Kaikki tunnelista tulevat siristelivät silmiään. Joka miehellä oli parta

– pimeässä ei kukaan ollut uskaltanut käyttää partaveistä. Jotkut matkan aikana syntyneet pariskunnat näkivät toisensa kunnolla ensi kertaa. Jokainen vauva parkui suureen ääneen nähdessään ensi kertaa päivänvalon.

Wurd tuli viimeisenä ylös. Hänellä oli työkalusäkkinsä olallaan.

- Eikö ole muita, Jarmen kysyi ja tähyili alas. Wurd puristi päätään.

- Moni jäi matkalle. Tässä on kaikki jotka jaksoivat tänne saakka.

Jarmen jäi hetkeksi tuijottamaan alas. Ruoka oli loppunut aikaa sitten. Ihmiset olivat joten kuten selviytyneet syömällä kaikki eteensä tulevat pikkueläimet. Mutta joskus Jarmen ei ollut uskaltanut kysyä mistä hänelle annettu liha oli peräisin. Tai kenestä.

Viimein hän käänsi selkänsä tunnelin suulle ja meni Terenin luo.

- Kaikki eloonjääneet ovat ylhäällä. Teren nyökkäsi.

- Pidin heistä lukua kun kiskoit heitä ylös. Tiedätkö montako meitä on jäljellä?

Jarmen pudisti päätään.

- Kahdeksankymmentä kaksi. Kun pakenimme mailtamme, meitä oli melkein kaksisataa.

***

Ensimmäinen partio palasi.

- Metsässä ei ole juuri muuta kuin kasvillisuutta ja pienempiä eläimiä. Tosin puut ovat kitukasvuisia kotimetsiin verrattuna. Näimme myös joukon outoja lentäviä eläimiä.

- Meidänkin puillamme menee kymmeniä vuosia kasvaa, Aramakis mutisi.

- Maaperässä voi olla eroja, suunnistaja mutisi

- Kuinka niin?

- No kun tuota… Maaperänkin täytyy olla suotuisa kasveille. Ehkä kukin kasvusto tarvitsee omanlaistaan maata.

- No, tuo täytyy muistaa jos sille olisi jotain käyttöä.

***

Teren otti Jarmenin mukaansa leskimatriarkan luo.

- Olen laskenut eloonjääneet. Olette ainoa joka on jäljellä kylän neuvostosta.

Matriarkka huokasi. - Meidän täytyy keksiä riitti jolla voimme siunata

heidän tunneliin.

- Mutta olitte oikeassa, Teren sanoi. - Tunneli toi meidät Reunan toiselle puolelle. Kaikkialla on vain tätä violettia kasvustoa, samanlaista kuin Reunan yli tulleet ruohot ja pensaat.

- Tämä on tiheää metsää, Jarmen sanoi vain jotain sanoakseen. - Minkälaisia ihmisiä täällä mahtaa asua?

- Täällä ei asu ihmisiä, matriarkka murahti. Miehet katsoivat häneen - Täällä Reunan takana on toinen maailma. Lehtien väri ei ole ainoa ero.

- Osasitteko odottaa jotain tällaista? Matriarkka kääntyi hitaasti hänen puoleensa.

- Kun isäni aavisti että olisin ainoa lapsi, hän otti minut mukaansa kuuntelemaan Sardin kauppiaiden kertomuksia. Että tietäisin millainen on muu maailma kylämme ulkopuolella.

Miehet nyökkäsivät. Vanha Derrol oli ollut viisas mies.

- Kauppiaat kertoivat muutakin kuin sen, minkä isäni kertoi myöhemmin kylässä. He kertoivat kahdella jalalla seisovista palloista jotka asuivat suurissa palatseissa. Ja toisten Reunojen takaisista asukkaista jotka liikkuivat vain öisin tai joilla oli monta erilaista ruumista.

- Mitä he kertoivat tästä reunasta?

- Tämän Reunan yli on tullut vain lentäviä, leivänmuotoisia olentoja jotka puhkuvat savua. Ne ovat leijailleet kylien ja kaupunkien yllä mutta eivät ole hyökänneet kenenkään kimppuun. Voi olla että ne ovat suuria eläimiä, kuten suurten vesien kilpikonnat.

- Mutta millaista väkeä täällä asuu?

- Meidän vain täytyy ottaa itse selvää.

- Sitä ennen meidän täytyy löytää uutta syötävää. Mutta täällä on vain tätä violettia ruohomattoa.

- Ei aivan, matriarkka sanoi ja osoitti kauemmas. - Tuolta pilkottaa jotain vihreää.

Teren otti kenttälasin taskustaan. Hän taivutti nahkaputken sylinteriksi, asetti linssit kumpaankin päähän ja asetti sen silmälleen.

- Voi olla, hän sanoi epävarmalla äänellä. - Kummallista.

- Ehkä meidän kasvejamme on puolestaan levinnyt tälle puolelle.

- Se voi olla hyvä, Teren sanoi ja laski putken roikkumaan hihnojen varaan. - Voimme löytää sieltä jotain syötävää. Siis jotain jonka jo valmiiksi tiedämme olevan syötävää.

- Pian tulee pimeä. Useimmat ovat liian väsyneitä, emme ehdi kaikki siirtyä sinne.

- Täytyy lähettää joku katsomaan.

***

Toinen partio palasi.

- Järvessä on runsaasti kaloja, lähinnä meille tuttuja lajeja. Voisimme lisätä muonavarastojamme.

- Tehkää se.

. Ei merkkiäkään läheisestä asutuksesta tai edes suurista petoeläimistä.

- Tarkistitteko maanpinnan?

- Ylhäältä päin.

- No, ehkä olemme turvassa. Asettakaa minimivartiot yöksi, muut saavat keskittyä uusien varastojen täyttämiseen. Kertokaa silti kaikesta epätavallisesta.

***

- Sisaresi on huonossa kunnossa, sanoi Wurd kun hän tuli Jarmenin luokse. Hänellä oli olallaan paksu nippu keppejä, jotka hän oli kerännyt sopivan näköisistä puista.

Jarmen katsoi sisartaan. Nira vain istui ja tuijotti eteensä. Jarmen huokasi, miten hänestä koskaan tulisi kunnon soturia jos hänen täytyi aina katsoa vähämieliseksi tulleen sisarensa perään.

- Tiedän sen, Jarmen huokasi.

- Onko hän vieläkään antanut lapselle nimeä?

- Ei. Onneksi hänen miehensä ei seurannut meitä tunneliin muiden vihollisten kanssa.

- Ei. Muuten kimppuumme olisi hyökätty jo aikaa sitten.

Jarmen olisi melkein voinut huokaista helpotuksesta jos olisi kehdannut. Karmin ja Niran liitto oli ollut riitaisa. Jarmen oli käytännössä kiskonut

sisarensa muiden mukaan tietämättä että tämä oli jo raskaana. Hankala synnytys ja loputon kävely pimeässä tunnelissa olivat vieneet veronsa. Nira vain istui ja syötti hajamielisesti lastaan - jos syötti - tuijotti eteensä eikä sanonut mitään.

Wurd laski taakkansa maahan ja taivutteli kokeeksi muutamia keppejä.

- Meillä on vielä jousia, Jarmen mutisi. Silti hän salaa katseli sopisiko jokin sauvoista uudeksi keihään varreksi.

- Ne eivät kestä ikuisesti, Wurd ähkäisi. - Enkä tiedä mitä tunnelin kosteus on niille tehnyt. Kokeile omaasi ennen kuin koetat käyttää sitä. Jaahas, tämä voisi sopia sinulle.

Wurd antoi Jarmenille miltei tämän itsensä pituisen sauvan. Jarmen punastui ja otti sen vastaan. Wurd vain hymyili ja alkoi penkoa työkalusäkkiään.

***

Jarmen kulki neljään muun miehen kanssa syvemmälle metsään. Ajoittain he joutuivat raivaamaan tietä pensaiden läpi. Jonkin ajan kuluttua he saapuivat alueelle, missä violetti kasvusto alkoi sekoittua vihreään.

Kaikki kasvit olivat kitukasvuisia. Monet violettilehtiset puut olivat kuin suuria tammia, joiden latvoissa oli paljon paksuhaaraisia oksia. Joillakin oksilla näkyi Jarmenillekin tuttujen lintujen pesiä. Tutumpien kasvien keskellä oli muutamia suuria, kaatuneita violetteja puita. Niiden ympärillä kasvoi runsaasti lyhyitä havupuita ja joitakin marjapensaita.

Miehet katselivat puuvanhuksia kotvan ja jatkoivat sitten matkaansa vihreälle alueelle. Kun mitään eläimiä ei näkynyt, he alkoivat etsiä syötäviä kasveja. Järvi alkoi jo näkyä. Jarmen pysähtyi ensimmäisenä ja muut hänen taakseen.

Miltei toisella puolen järveä leijui suuri, pyöreä, hopeanharmaa olento.

***

Viimeinen partio palasi: - Meillä on seuraa, sanoi partiomies. Aramakis sihahti masentuneesti.

- Täällä on siis asutusta?

- He eivät ole meikäläisiä.

- Mistä valtiosta he sitten ovat?

- Täällä reunalla on alueita joita mikään keskisivun valtio ei ole nimennyt omakseen, suunnistaja puuttui puheeseen. - Tuskin kukaan edes haluaa tätä vihreän myrkyttämää maata. Hän kääntyi uudelleen kartoituslevyjensä puoleen.

- He taitavat olla reunantakaista väkeä.

Kapteeni avasi tietoisesti ilmanottoaukkonsa - hän oli unohtanut hengittää. Suunnistaja oli pudottaa telineensä.

- Millaisia he ovat?, Aramakis varmisti.

- Kulkevat pystyssä kahdella raajalla, ruumiin yläosassa on pallo jossa on karvoitusta ja kaksi silmää -

- Kuulostaa tutulta, sotilasneutri mutisi. - He ovat reunantakaista väkeä.

- Missä he ovat?

- Huomasimme kuusi tuonpuoleisessa metsässä, partiomies osoitti järven toiselle puolelle. - He pysähtyivät nähdessään aluksemme ja puolet lähti hakemaan apuvoimia.

- Tai tekemään ilmoitusta, kuten te, Aramakis murahti. - He eivät siis huomanneet teitä.

- He eivät katsoneet lainkaan ylöspäin, partiomies puuskahti. - He kulkivat vain maata pitkin.

- Kuten elukat jotka jyrsivät kotipuidemme juuria, suunnistaja kuiskasi.

Kapteeni aukoi ja sulki suuaukkoaan. Häntä ei ollut valmisteltu ottamaan yhteyttä reunantakaisiin asukkaisiin. Mutta jos he olivat jo täällä…

- Jos he aikovat polttaa metsän, suunnistaja sopersi. - Heidän alueiltaan tulee aina paljon savua. Olen nähnyt sen edellisten retkikuntien kuvista.

- Minkälaiset varusteet heillä oli?

- Keihäät. Ei mitään muuta.

- Kuinka monta jäi tarkkailemaan heitä?

- Kaksi. Sovimme käsimerkein vahdinvaihdosta heti kun tulee pimeä.

- Hyvä. Pitäkää heitä silmällä.

****

Jarmen juoksi takaisin aukiolle toverinsa kanssa ja ehti Terenin ja matriarkan luo. Muutkin kerääntyivät hänen ympärilleen.

- Siellä on järvi mutta sen rannassa leijuu suuri hirviö jonka ympärillä

pyörii matoja, Jarmen puuskutti.

- Jokin eläinkö? joku kysyi.

- Niillä… puumadoilla… on päällään hihnoja ja killuttimia ja jotkut kantavat metallisauvoja.

- He ovat siis täkäläisiä asukkaita, matriarkka sanoi.

- Mitä he ovat?

- Eivät ihmisiä ainakaan.

- Mutta mitä he ovat? matriarkka tiuskaisi. - Tämä on heidän maataan. He saattavat olla paikallisen valtakunnan sotilaita tai työläisiä.

Kyläläiset mutisivat hiljaa ja katselivat joka puolelle. Jotkut jopa kaipaavasti tunnelin suuntaan. Matriarkka kääntyi Jarmenin puoleen:

- Jäivätkö muut vartioon? Jarmen nyökkäsi. - Hyvä. Meidän täytyy tarkkailla heitä. Näitkö siellä mitään syötävää? Sehän oli varsinainen tehtäväsi?

- Tuota, kyllä. Näin vain joitakin pieniä eläimiä mutta marjapensaissa on epätavallisen paljon marjoja.

- Ehkä mikään täällä ei syö niitä, matriarkka murahti - Olen nähnyt vain joitakin tuttuja lintuja jotka ovat kai tulleet Reunan yli. Mutta toistaiseksi meidän täytyy tulla toimeen sillä mitä löydämme. Kokoan joukon keräämään niitä - sellaisista jotka osaavat olla hiljaa.

- Matriarkka -

- Ja sinä poika menet nukkumaan.

***

Aramakis vetäytyi kammioonsa konemestari ja sotilasneutri mukanaan. Hänen mukanaan olevissa viestikoteloissa oli ohjeita vain heidän omiensa kaltaisten kohtaamiseen. Hän ei ollut varma pystyisikö itse keksimään oikeata tapaa .- ainakaan ilman tietoja.

- Mitä me tiedämme näistä kaksijalkaisista?, konemestari kysyi. Sotilasneutri kääntyi hänen puoleensa.

- Sen, miltä he näyttävät ja että he asuvat tämän Reunan takana. Heillä on suuria kaupunkeja mutta ei lentovälineitä. Eikä mitään millä he voisivat vahingoittaa ilmalaivoja.

- Se pitää paikkansa ainakin tämän Reunan takaisiin seutuihin, Aramakis huomautti. - Muusta alueesta ainakaan Tutkimusretkikilta ei tiedä mitään.

- Ei tosiaan, sotilasneutri myönsi. - Lisäänkö vahtien määrää?

- Kerro partioille mistä on kysymys. Toivottavasti kukaan ei tee mitään varomatonta ainakaan ennen aamua.

***

Kun Jarmen heräsi, aurinko oli jo korkealla. Hän nojasi keihääksensä ja nousi ylös. Hän suuntasi Terenin luo, joka puhui taas matriarkan kanssa. Matriarkka huomasi hänet.

. Sisaresi lähti omille teilleen. Hän jätti vauvansa maahan itkemään.

- Minun piti mennä takaisin vartioon, Jarmen aloitti.

- On parempi että etsit sisaresi, hän tottelee meitä muita vielä vähemmän kuin sinua.

Eräs naisista ojensi Jarmenille kasan marjoja ja kertoi missä suunnassa oli viimeksi nähnyt Niran. Jarmen lähti hänen peräänsä ja naposteli marjoja mennessään. Ne eivät juuri täyttäneet hänen mahaansa.

Nira oli jättänyt selvät jäljet. Hän oli katkonut mennessään runsaasti oksia ja astunut monen mättään päälle. Kun Jarmen löysi hänet, hän seisoi mustalla mättäällä ja katseli ympärilleen epätoivoisen näköisenä.

Hänen yläpuolellaan puussa oli puumato. Sillä oli keskiraajoissaan metallitanko ja suuri verkko.

Jarmen epäröi hetken. Sitten hän heitti otusta keihäällään. Hän toivoi että olento edes pelästyisi.

Keihäs teki suuren haavan olennon toiseen eturaajaan ja putosi maahan. Metalliputki jyrähti ja sylkäisi pilven savua ja jotain, joka iskeytyi Niran viereen mustan mättään pintaan. Siitä lennähti irti pala ja aukosta alkoi pulputa jotain tummaa. Nira kaatui selälleen.

Olento pudotti sauvan ja sen verkko sotkeentui sen takaraajoihin. Se tarrautui lopuilla raajoillaan puun runkoon ja päästi vihlovan ujelluksen.

Jarmen juoksi sisarensa luo. Tämä makasi selällään silmät yhtä tyhjinä kuin ennenkin. Jarmen tempaisi hänet syliinsä ja juoksi.

***

Kun Aramakis kuuli metsästä laukauksen, hän työnsi itsensä ulos ikkunasta. Hän helpottui kun se jäi ainoaksi - reunantakaisten ja hänen miehistönsä

välillä ei ollut ainakaan syntynyt taistelua. Mutta jotain muuta oli mennyt pieleen.

Aramakis jätti muuttuvat levykarttansa ja heilautti itsensä suurempiin sisätiloihin. Paikalla oli vain konemestari ja muutama köydenvahti.

- Mistä on kysymys, konemestari vihelsi.

- Toivottavasti ei taistelusta. Missä on suunnistaja?

- Hän lähti ulos aseen kanssa eikä ole vielä tullut takaisin.

Suunnistaja aseen kanssa tästä nyt vielä puuttuikin. Aramakis hyppäsi yhden väkipyörän liaaniin, liukui sen avulla puuhun ja alkoi loikkia puulta toiselle. Hänen täytyi kiertää koko järvi päästäkseen toiselle puolelle mutta uiminen olisi ollut vielä hitaampaa. Hän kuuli kun konemestari sihahteli joitain komentoja ja kiiruhti hänen peräänsä.

Sotilasneutri ja kolme muuta tuli häntä vastaan. He loikkivat puusta puuhun mukanaan suunnistaja, tämän ase ja metalliverkko. Kun Aramakis tuli heidän kohdalleen, sotilasneutri heilautti verkkoa merkiksi.

- Mitä varten tuo verkko on.

- Arvoisa suunnistaja aikoi ilmeisesti siepata yhden reunantakaisen, sotilasneutri puuskahti. - Niitä ruuankeräilijöitä joilla on lyhyemmät alaraajat.

Aramakis tarttui suunnistajan päähän ja kohotti sitä.

- En käskenyt siepata ketään.

- Olisin ottanut näytteen, olisimme päässeet lähtemään -

- Te kaksi, viekää hänet ilmalaivalle ja sitokaa haava. Sen jälkeen lukitsette hänet kammioonsa. Osaan suunnistaa tarpeeksi hyvin että pääsemme kotiin.

- Vaikeudet eivät suinkaan lopu tähän, sotilasneutri särähti kun toiset kiskoivat suunnistajan pois. - Reunantakaiset ärsyyntyivät hänen tempustaan. Ja nyt ryhmä heidän aseistettuja -

Kuului kolme peräkkäistä laukausta. Aramakis pinkaisi kohti lähintä haarapuuta ja alkoi nopeasti kulkea sen oksistoa pitkin. Sotilasneutri pinkaisi hänen ohitseen kun konemestari vaivoin pysyi perässä.

***

Kun suuri ryhmä puumatoja ilmestyi metsänreunaan, ihmiset alkoivat juosta metsään lammen toiselle puolelle. Teren ja muut soturit ottivat aseet esiin ja juoksivat hekin metsän suojaan, mutta kiersivät kohti hyökkääjiä.

Jarmen tyrkkäsi taas kerran vauvan sisarensa hoiviin, tyrkkäsi hänet

muiden kyläläisten suuntaan ja yritti turhaan etsiä itselleen uutta keihästä. Vihdoin hän tyytyi pelkkään sauvaan ja juoksi muiden soturien perään. Tilanne tuntui oudon tutulta, kuin hän olisi taas kiertämässä vihollisten selustaan metsän suojassa. Liian, pelottavan tutulta. Se ei ollut auttanut silloinkaan.

Jarmen ehti nähdä kun ensimmäiset soturit ampuivat puumatoja jousillaan. Kolme niistä vastasi hätäisesti savuputkillaan ja puihin ja mättäisiin tuli miehen pään kokoisia koloja. Outojen aseiden edessä soturit epäröivät ja suojautuivat parhaansa mukaan. Lisää outoja olentoja loikki paikalle puusta puuhun.

Teren oli suojautunut puun taakse ja Jarmen kyyristyi hänen viereensä. Hän kuuli miten Wurdin vyön työkalut kilahtelivat kun mies kyyristyi hänen taakseen. Terenin kasvoilla oli tuttu ilme - sama kuin ennen viimeistä taistelua valloittajien kanssa.

- Noista otuksista ei edes tiedä mihin pitäisi osua, Teren melkein mutisi niin että vain Jarmen kuuli. - Ja nuo heidän aseensa… Jousemme eivät edes kanna noin pitkälle.

Sitten Jarmen huomasi Niran. Sisar juoksi olentojen luokse lapsi sylissään. Jarmen syöksähti eteenpäin mutta yksi olentojen tuliputkista jyrähti ja sen nuoli teki nyrkinkokoisen reiän viereiseen puuhun. Wurd kiskaisi hänet takaisin.

Nira lähestyi olentoja vauva sylissään. Sitten hän äkkiä nosti lapsen ylöspäin ja ojensi sitä olennoille. Vauva kiljui täyttä kurkkua.

Kumpikin joukko jähmettyi.

***

Sotilasneutri oli pyytänyt Aramakisia pysymään taaempana mutta nyt neutri vihelsi hänelle. – Teidän olisi parasta tulla tänne.

Kaksijalkaiset kyyhöttivät edelleen jonkin matkan päässä ja puristivat kaariaseitaan mutta eivät ampuneet. Ilmeisesti siksi että yksi heistä oli tullut heidän luokseen ja ojensi jotain meluisaa nyyttiä. Sotilasneutri ja muut olivat edelleen puissa mutta heidän asentonsa ilmensi hämmennystä. Melu teki heidät miltei sokeiksi.

- Kapteeni, puosu mutisi. – Luulisin että tuo on yksi heidän

jälkeläisistään ja vielä laskeutumiskyvytön.

Millaisina hirviöinä nuo maassa liikkuvat heitä oikein pitivät että he halusivat uhrata heille jälkeläisensä? Vai oliko tämä jonkinlainen rauhanele – kasvattien vaihto tai jotakin sellaista. Siinä tapauksessa heillä ei ollut antaa vastalahjaa. Hän toivoi että olisi ymmärtänyt jotain noiden suiden ja silmien asennoista.

Miehistö ei tiennyt mitä tehdä. Oli kyseessä millainen huutava hirviö hyvänsä, hekään eivät halunneet ampua kiipeämiskyvytöntä vastasyntynyttä. Kaksijalkaisten joukossa kaksi näytti yrittävän estellä kolmatta – ehkä lapsen sukulaista.

- Konemestari tänne, kapteeni käski.

- Mihin minua tarvitaan, konemestari kummasteli.

- Koska olet siittänyt kolme lasta ja synnyttänyt kaksi.

- Se ei takaa mitään. Mutta on kai pakko yrittää.

Konemestari hymähti sieraimillaan ja otti lapsen keskiraajoihinsa. Hän matki hetken puun oksien huojuntaa ja lapsi lakkasi itkemästä. Sitten hän laskeutui maahan ja alkoi hitaasti kulkea kohti kaksijalkaisia. Aramakisin ei tarvinnut kehottaa sotilasneutria pitämään häntä silmällä. He olivat aina haavoittuvia maan kamaralla.

Lasta kantanut kaksijalkainen vain kääntyi ympäri ja tuijotti konemestarin perään.

***

Jarmen ällistyi kun yksi puumato laskeutui maahan ja alkoi kävellä heitä kohti lapsi keskiraajoissaan. Monet soturit laskivat jousensa.

- Sisaresi on mieltä vailla mutta hänen temppunsa tehosi. Wurd murahti
- Mitä hän sitten mahtoikaan yrittää.

Olento tuli suoraan heidän eteensä ja ilmeisesti epäröi kenelle antaa lapsen. Jarmen astui varovasti kaksi askelta ja olento ojensi hänelle nyt jokeltelevan nyytin.

- Jonkun täytyy hakea sisaresi.

- Odota.

Wurd katseli uteliaana puumadon valjaita. Yhdessä niistä oli sarja pieniä vasaroita ja ilmeisesti talttoja ja nahkapusseja. Olento itse käänsi silmänsä Wurdia kohti ja katseli hänen vyötään.

- Mahdatko sinäkin rumilus harjoittaa kädentaitoja, Wurd mutisi ja hymyili

hermostuneesti.

”Rumilus” kurotti keskikättään ja irrotti hihnoistaan pienen vasaran. Sitten se ojensi sen Wurdille. Wurd epäröi hetken ennen kuin otti sen. Jarmen katseli kun hän käänteli vain hieman hänen kättään suurempaa vasaraa.

Wurd astui askelen taaksepäin, otti vyöstään suurimman moukarin ja ojensi sen rumilukselle. Sekin epäröi hetken ennen kuin otti sen ja päästi joukon matalia vihellyksiä. Sitten se alkoi hitaasti kulkea takaisin päin.

Wurd käänteli pientä vasaraa kädessään.

- Tarkkaa työtä, hän mutisi.

- No on se on aika hieno, Jarmen uskaltautui sanomaan.

- Tarkoitan että tämä on tarkoitettu tarkkaan työhön. Tuo rumilus ei ole mikään puuseppä.

Vauva puhalsi kuplan.

***

- Mikä tuo on, Aramakis kysyi kun konemestari tuli takaisin moukari kädessään. Konemestari hymyili ja pörhisteli ilmanottoaukoillaan.

- Huomasin että yksi kaksijalkaisista kantaa työkaluja - erilaisia kun meidän, totta kai. Mutta hänen ei tarvitsekaan säätää mittapillejä korvakuulolta. Tein siis vaihtokaupan. Kaipa minulla on toinen tappivasara jossakin. Tämä kaksijalkainen ilmeisesti rakentelee jotain raskaampaa.

- Hyvä. Mennään takaisin päin että he uskaltavat hakea tuon… edustajansa pois.

Miehistö perääntyi ylemmäs puiden latvoihin. Sieltä he katselivat kun aseistautuneet kaksijalkaiset hakivat keräilijän pois ja alkoi varovasti palata aukiolle.

Aramakis katseli ensi kertaan reunantakaisten leiriä. Monet olennoista liikkuivat hitaasta ja heillä oli mukanaan kantamuksia ja pienempiä olentoja, ilmeisesti lapsia. Konemestari tuli hänen viereensä.

- Vaikea sanoa aivan oudoista olennoista, konemestari sanoi. - Mutta he ovat varmaan peloissaan ja nälissään. He eivät kai ole koskaan aikaisemmin nähneet meidän laisiamme.

- Kunpa tietäisimme mitä he haluavat.

- Lammen ympärillä on heidän puitaan. Ehkä he etsivät sieltä ruokaa.

Aramakis katseli outoja, maassa möyriviä olentoja ja mietti ankarasti. Tämä

oli epätoivoisten olentojen ryhmä, ei armeija tai mikään mistä olisi todella heille vaaraa. Ja nyt hänellä olisi jotain mitä kertoa killalle kartoitustietojen sijasta.

- Tehtävämme oli hankkia tietoja reunantakaisista maista, Aramakis mutisi. - Mutta kohtasimmekin reunantakaista väkeä. Se on enemmän kuin Seitsenneuvoston Maa on saanut aikaan, satelliitista huolimatta.

- Mutta emme voi noin vain viedä heitä pääkaupunkiin, sotilasneutri huomautti. - He eivät mahdu ilmalaivaan. Sitä paitsi emme edes tiedä mitä he syövät.

- Ja mitä he voivat syödä; Aramakis myönsi. - He kuolisivat nälkään meidän metsissämme.

- Mikä estää meitä auttamasta heitä asettumaan vaikkapa tänne, konemestari tokaisi. - Kai he jotain tietävät omista kasveistaan.

Muut katselivat häntä hetken mutta sitten Aramakis sihahti hyväksyvästi.

- Ei oikeastaan mikään.

- Me emme osaa heidän kieltään, sotilasneutri totesi. - Heillä on liian matalat äänetkin.

- Osaatteko rakentaa tukikohtateltan puuhun?

Hetken sotilasneutri avasi ja sulki silmiään vuorotellen.

- Mihin näistä?

Aramakis haroi tyytyväisenä keskiraajoilla turkkiaan. Ehkä nyt olisi hyvä syy korjata se lähettimen jousi.

***

Seuraavana aamuna yksi olennoista tuli lammen rannalle. Jarmen tarttui oitis uuteen keihääseensä. Wurd toppuutteli häntä.

- Se on sama jonka kanssa vaihdoin vasaroita. Malta mielesi.

Olento laski jotain maahan ja perääntyi takaisin metsän suojaan, koko ajan maata pitkin. Wurd viittasi Jarmenin mukaansa ja meni katsomaan.

Metsän vieressä ruohikolla oli havupuun oksa. Vähän matkaan päässä oli toinen ja miehet näkivät miten olento laski niitä maahan tasaisin väliajoin. Se vilkaisi pari kertaa taakseen.

- Seurataan sitä, Wurd sanoi ja nykäisi Jarmenin mukaansa.

Seuraaminen oli helppoa; vihreät oksat näkyivät selvästi violetin ruohon joukossa. Lopulta he tulivat suurelle, violetille puulle. Olento laski

loput kantamuksestaan. Se otti Wurdin antaman nuijan ja alkoi lyödä metallipuikkoja puunrunkoon. Miehet katsoivat ylös. Puun latvassa suurten oksien seassa liikkui joukko olentoja, jotka rakensivat jotain.

- Mitä ne tekevät, Jarmen kuiskasi. Wurd hymähti.
- Luulen että meidän on parasta opetella kiipeämään.

© V. Lehtinen 2013

V. Lehtinen

Tamperelainen hidas raapustelija joka kirjoittaa paljon mutta saa aikaiseksi jotain pitkin väliajoin. Kirjoitellut Kosmoskynään ja aikaisemmin lehtiin nimeltä Magus ja Aikakone. Pitkäaikainen Tieteiskirjoittajien jäsen. Ei ulkonäöstään huolimatta pure eikä purematta niele.